

ရွှေပါရမီ
စာအုပ် (၃၆)

ရွှေပါရမီစာအုပ် (၃၆)

အရှင်ဆန္ဒာဝိက

ရွှေပါရမီ ၁၀၁၇

အရှင်ဆန္ဒာဝိက ● သဒ္ဒါစာအုပ်စာရင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားက၊ စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိညာဏ်ထက်၏။

အရှင်သဒ္ဓါမိက
ရွှေပါရမီတောရ

ထူးမထူး
ပူပူ

ရွှေပါရမီစာစဉ် (၃၆)

www.shweparami.net

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၇ အမှတ်(၆)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၅၄၃၁၀၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၄၅၅၁၀၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ် ● အောက်တိုဘာလ ● ဒုတိယအကြိမ် ● အုပ်ရေ ၂၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

နေဝင်းအောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတော်ဝင်း

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၃)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်၉၆၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း(၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၁၀၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊မြစ်မ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့၊ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ)ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် စတန်း၊ ဇတန်း၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရိတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■	အလုပ်ထူးမှ ဘဝထူးမယ်	၉
၂။	■	သူ့ကောင်းမှ ကိုယ်ကောင်းရင်	
	■	လူ့ကောင်းမဟုတ်	၁၇
၃။	■	သူက ဟိုလိုနေရင် ကိုယ်က ဒီလိုနေမယ်	၂၂
၄။	■	ဘဝင်မြင့်လေ ဘဝမြင့်လေ	၂၆
၅။	■	အထင်လောက်နဲ့ ဘဝမောက်မနေပါနဲ့	၃၂
၆။	■	သာတာနှိုင်းယှဉ်ရင်	
	■	သာယာအရိုင်းမဝင်တော့ပါ	၃၈
၇။	■	အကူမပါဝင်ဘဲ လူရာဝင်မယ်ထင်လို့လား	၄၁
၈။	■	အညှာပါပါ အတွေးထူးရင်	
	■	အရာရာဟာ ကျေးဇူးရှင်	၄၆
၉။	■	‘မာ’ ရင်တော့ ‘န’ သွားမှာပါပဲ	၅၄
၁၀။	■	အပေါက်ပွင့်လို့ အဆင်သင့်တာကို	
	■	အမောက်စွင့်ပြီး ဘဝင်မမြင့်ပါနဲ့	၆၀
၁၁။	■	မြင့်မောက်ရင် အမြင့်မရောက်ပါ	၆၆
၁၂။	■	မလိုချင်လေ အပိုစင်လေ	၇၄
၁၃။	■	မုန်းစိတ်ခန်းလေ ပြီးရိပ်သန်းလေ	၈၀
၁၄။	■	အမေ့ကင်းလေ အတွေ့ရှင်းလေ	၈၄

၁၅။	■ အပူပျော်စွန့်နိုင်လေ	
	■ အအေးပျော်ကွန့်လှိုင်လေ	၈၉
၁၆။	■ အပြင်သွက်မှ အပြင်ထွက်နိုင်မယ်	၉၄
၁၇။	■ ဓာတ်မြတ်ခိုင်မှ အမြတ်ဓာတ်ပိုင်မယ်	၁၀၁
၁၈။	■ ‘တရား’ တဲ့ ‘အား’ တွေ ‘ထုတ်’ နိုင်မှ	
	■ ဝီရိယအစစ်	၁၀၉
၁၉။	■ အိပ်ချိန်နည်းတိုင်း ဝီရိယရှိသူမဟုတ်	၁၁၅
၂၀။	■ ဝေဒနာကုန်ချင်ရင် သေလိုက်	၁၂၀
၂၁။	■ အပေးမှားရင် ခွေးဝါးခံရမယ်	၁၂၇
၂၂။	■ သူလိုကိုယ်လိုနေရင်	
	■ သူလိုကိုယ်လိုပဲဖြစ်မယ်	၁၃၆
၂၃။	■ ရင်မှာရှိသလောက် အပြင်မှာ	
	■ အကြည့်ရောက်တာပါ	၁၄၄
၂၄။	■ ဘာအရာပဲကြုံတွေ့ပါစေ	
	■ ဘာဝနာပဲ ထုံမွေ့ကာနေ	၁၄၉
၂၅။	■ အရိယာလိုနေမှ အရိယာဖြစ်မယ်	၁၅၅
၂၆။	■ ငယ်ပါလိုနေတတ်ရင် ဘယ်အရာမဆို	
	■ ကျေနပ်စရာပါ	၁၆၂
၂၇။	■ အယုတ်ဓာတ်ပါရင် အလုပ်မြတ်မှာမပျော်	၁၆၉
၂၈။	■ အတွင်းသဘော ချော်ကွေ့ရင်	
	■ အတင်းပြော ပျော်မွေ့တယ်	၁၇၄
၂၉။	■ အရိုးကို အဆန်းထင်နေသရွေ့	
	■ အရိုးပဲရမယ်	၁၈၀
၃၀။	■ ပိုအကောင်းတွေ့ရင် နဂိုအဟောင်းစွန့်ပါ	၁၉၁
၃၁။	■ နယ်စည်းသတ်မှ တကယ်ကြီးမြတ်မယ်	၂၀၄

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို
 မစွန့်နိုင်ကြသေးလို့၊
 စွန့်ဖို့ အခြေအနေ မပေးသေးလို့
 ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ
 ခံစားနေကြတဲ့သူတွေအနေနဲ့
 စိတ်လည်ပင်းမှာ
 သတိဆိုတဲ့ လည်ပတ်လေး
 တပ်ထားရပါမယ်။
 ကာမဂုဏ်မြက်ခင်းပြင်ထဲမှာလည်း
 “ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလှိုင်းလေး”
 ထည့်မြှုပ်ထားရပါမယ်။
 လည်ပတ်က သတိနဲ့
 ဓာတ်ကြီးက ဉာဏ်နဲ့
 ထိတွေ့မိလို့
 ဓာတ်လိုက်သွားပြီဆိုတာနဲ့
 တစ်ပြိုင်နက်
 စည်းလွတ်ဘောင်လွတ်
 ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေ၊
 လှိုင်းကျော် နယ်ကျော်
 ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေ
 လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

ထူးမှထူး

အလုပ်ထူးမှ ဘဝထူးမယ်

‘ထူးမှထူး’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်က ပြောသူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူတည်ပြီးတော့၊ နားထောင်သူရဲ့ နှလုံးသွင်းပေါ် မူတည်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်တော့ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးပေါ့။

ထူးမှထူးဆိုတဲ့ စကားအသွားအလာမျိုးကို ဦးဇင်းတို့ မွန်ပြည်နယ်မှာ အသုံးများလေ့ရှိပါတယ်။ အစားအသောက်လေးတစ်ခု စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြောလဲ။ ‘ကောင်းမှကောင်း’ တဲ့။

‘ကောင်းမှကောင်း’ ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အရမ်းကောင်းတယ်၊ အလွန်တရာကောင်းတယ်၊ အင်မ

တန်ကောင်းတယ်၊ အကြီးအကျယ်ကောင်းတယ်၊ ရက်ရက်
စက်စက်ကောင်းတယ်၊ ရှယ်ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုလိုတာ
ပေါ့။

အနံ့အသက်တွေက သိပ်နံ့နေပြီဆိုရင် ဘယ်လို
ပြောလဲ။ နံ့မှနံ့။ ဒါ . . . မွန်ပြည်နယ်မှာ ပို့ပြောကြတာပေါ့။
ရန်ကုန်မှာကတော့ အရမ်းနံ့တယ်လို့ပဲ ပြောကြပါတယ်။
အညာမှာဆိုရင်တော့ ‘နံ့ချက်ကတော့ ရက်စက်တယ်’ ပြော
မှာပေါ့။

အဲဒီတော့ . . . သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကောင်း
မှကောင်း၊ သိပ်နံ့တယ်ဆိုရင် နံ့မှနံ့၊ သိပ်ဆိုးတယ်ဆိုရင်
ဆိုးမှဆိုး။ သိပ်လှတယ်ဆိုရင် လှမှလှ၊ သိပ်များတယ်ဆိုရင်
များမှများ၊ သိပ်နည်းတယ်ဆိုရင် နည်းမှနည်း၊ သိပ်ချစ်
တယ်ဆိုရင် ချစ်မှချစ်၊ သိပ်မုန်းတယ်ဆိုရင် မုန်းမှမုန်း။

‘မှ’ ကို ‘သိပ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ‘အရမ်း’ ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ် ယူလိုက်တာပေါ့။ ‘မှ’ ရဲ့ ရှေ့နဲ့နောက်မှာပါတဲ့
စကားလုံး(ထပ်တူကြိယာပုဒ်)ကို ပိုပြီးလေးနက်သွားအောင်၊
ပိုပြီး ကြီးကျယ်သွားအောင် စံချိန်မြှင့်တင်လိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ထူးမှထူးဆိုတာလည်း သိပ်ထူးတယ်၊
အရမ်း ထူးတယ်၊ အလွန်တရာ ထူးတယ်၊ အင်မတန် ထူး
တယ်၊ အကြီးအကျယ် ထူးတယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် ထူး

တယ်၊ ရှယ်ထူးတယ် လို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

ဦးဇင်းတို့ ရေနံချောင်းဘက်မှာကတော့ (ရေနံ
ချောင်းက အညာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မြေလတ်။) အရမ်းထူး
တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ‘ဟာ . . ထူးတာတော့ ရက်စက်တယ်၊
ထူးချက်ကတော့ ရက်စက်တယ်၊ ထူးလိုက်တာ ရက်စက်
တယ်’ စသည်အားဖြင့် ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့
တွဲသုံးပြီး အမွန်းတင်ကြတယ်နော်။ ကောင်းတာဆို ‘အမွန်း
တင်’ တယ်၊ ဆိုးတာဆို ‘အညွန့်တင်’ တယ်ပေါ့လေ။

‘ဟာ . . . ထမင်းကလည်း စားလို့ကောင်းလိုက်
တာ ရက်စက်တယ်’

‘ဘယ်သူတို့များ ချောချက်ကတော့ ရက်စက်
တယ်’

‘သူ စာတော်တာကတော့ ရက်စက်တယ်’

‘သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သလား မမေးနဲ့၊ ရက်
စက်တယ်’

‘ရက်စက်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အရမ်းချီး
မွမ်းချင်ရင်လည်း ပါတာပဲ။ အရမ်းကဲ့ရဲ့ချင်ရင်လည်း ပါ
တာပဲ။ အရမ်းချီးမွမ်းချင်ရင်လည်း ‘ရက်စက်တယ်’၊ အရမ်း
ကဲ့ရဲ့ချင်ရင်လည်း ‘ရက်စက်တယ်’ . . . ။

‘သူသိပ်ရက်စက်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးထဲမှာပါ

တဲ့ 'ရက်စက်တယ်' နဲ့ မတူဘူးနော်။ မကြင်နာ စိမ်းကားတာ၊ ညည်းပန်းနှိပ်စက်တာ၊ ကိုယ်ချင်းမစာနာတာကို ရည်ညွှန်း တဲ့ 'ရက်စက်တယ်' နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူ့ဒေသနဲ့သူ သုံး နှုန်းတဲ့ ဒေသသုံးစကားပါပဲ။ သူ့နေရာနဲ့သူ သုံးနှုန်းရမှာ ပေါ့။

ဟို ရက်စက်တာနဲ့ ရောထွေးပြီး 'အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ မသုံးသင့်ဘူး' လို့ ပြဿနာမရှာပါနဲ့။ မဝေဖန်ပါနဲ့။ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူပဲနော်။ 'မိုက်တယ်' ဆိုတဲ့ ခေတ်သုံးစကားလုံးတွေလည်း နည်းတူပါပဲ။ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ၊ သူ့ရည်ညွှန်းချက်နဲ့သူပါ။

'မိုက်တယ်' ဆိုတာကို . . . ကောင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ် အတွက် သုံးတဲ့အခါမျိုးမှာ ရိုင်းတယ်လို့ သဘောမထားပါ နဲ့။ သူ့ခေတ်နဲ့သူ သုံးတာကို နားလည်ခံစားတတ်ဖို့ လိုပါ တယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလို့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောမှာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခေတ်သုံးစကားနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောလိုက်မှ အဓိပ္ပာယ် ပိုပေါ်လွင်သွားတာ မျိုး၊ ရင်ထဲ ပိုရောက်သွားတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ထူးမှထူး ဆိုတာ အညာသံ၊ မြေလတ် သံနဲ့ပြောရင် ရက်ရက်စက်စက် ထူးတယ်ပေါ့။

နောက်တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ကျတော့ ထူးမှထူးဆို

တာ ‘ထူးမှပဲ ထူးတယ်’ လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ထူးမှပဲ ထူးတယ်၊ မထူးရင် မထူးဘူးပေါ့။ အကြောင်းထူးမှ အကျိုးထူးတယ်၊ အကျိုးထူးမှ အကြောင်းထူးတယ်၊ အကြောင်းထူးလို့ အကျိုး ထူးတယ်၊ အကျိုးထူးလို့ အကြောင်းထူးတယ် ဆိုတဲ့သဘော ပါပဲ။

‘မှ’ ကို ‘ကြောင့်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ‘လို့’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ယူလိုက်တာပေါ့။ ‘မှ’ ရဲ့ ရှေ့နဲ့နောက်မှာပါတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အကြောင်းနဲ့အကျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် အကျိုး နဲ့ အကြောင်းကို ညွှန်ပြနေပါတယ်။

လောကနယ်ပယ်မှာရော၊ ဓမ္မနယ်ပယ်မှာပါ အ ကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆက်နွယ်မှု၊ အကျိုးနဲ့အကြောင်း ယှက် သွယ်မှုတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် အများကြီးရှိတဲ့အ တွက် ဒီ ‘ထူးမှထူး’ ရဲ့ ဒုတိယအဓိပ္ပာယ်ကတော့ အရမ်းကို ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ အရမ်းကို အရေအတွက် များပါတယ်။

အကြောင်းအကျိုးနေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထားပြီး သူထူးမှ ကိုယ်ထူးတယ်၊ ကိုယ်ထူးမှ သူထူးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း ယူလို့ရသေးတယ်နော်။

သူက ကိုယ့်အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်း ထားမှ ကိုယ်ကလည်း သူ့အကူအညီလိုတဲ့အခါ ထူးထူး ခြားခြား ပြန်ကောင်းတယ်။ သူထူးမှ ကိုယ်ထူးတယ်ပေါ့။

ကိုယ်က သူ့အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်း
ထားမှ သူကလည်း ကိုယ်အကူအညီလိုတဲ့အခါ ထူးထူးခြား
ခြား ပြန်ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ထူးမှ သူထူးတယ်ပေါ့။

အပြန်အလှန်သဘောပဲနော်။ ‘ထူးမှထူး’ ကို သူ
ထူးမှ ကိုယ်ထူးတယ်လို့လည်း ယူလို့ရသလို ကိုယ်ထူးမှ သူ
ထူးတယ်လို့လည်း ယူလို့ရပါတယ်။ နှစ်မျိုးလုံး ရတာပါပဲ။

‘မှ’ ရဲ့ ရှေ့နောက်က အကြောင်းအကျိုးနေရာမှာ
ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက် မထားတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထား
လိုက်ရင်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောတရား
အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့
ကိုယ့်အကျိုး၊ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုးပေါ့လေ။

တခြားလူနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်တစ်
ယောက်တည်းပဲ။ ကိုယ်က ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို
ရင် ထူးအောင် လုပ်ရတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ထူးမှ ထူးတယ်
ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

ထူးတဲ့အကြောင်းရှိမှ ထူးတဲ့အကျိုးရှိမယ်၊ အ
ကြောင်းထူးမှ အကျိုးထူးတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ‘ထူးမှထူး’
မှာ ရှေ့ ‘ထူး’ က အကြောင်းထူးတာပါ။ နောက် ‘ထူး’ က
အကျိုးထူးတာပါ။

ထူးမှထူး = အကြောင်းထူးမှ အကျိုးထူးတယ်။

ကိုယ့်ဘက်က ထူးအောင်လုပ်မှ၊ ထူးအောင် ကြိုးစားမှ ထူး
 တဲ့ကောင်းကျိုးတွေ ရနိုင်တယ်၊ ထူးတဲ့ ချမ်းသာတွေ ခံစား
 နိုင်တယ်၊ စိတ်ဓာတ်ထူးမှ ဘဝထူးတယ်၊ အပြောအဆိုထူး
 မှ ဘဝထူးတယ်၊ လုပ်ရပ်ထူးမှ ဘဝထူးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိ-
 ပွယ်၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ် ထူးမှ ဘဝထူးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အဓိကပြောချင်
 တာပါ။ ‘ထူးချင်ရင် ထူးအောင်လုပ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။
 ထူးမှထူးပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပေါ့။ ထူးမှထူး = ထူးမှ
 ထူးပါတယ်။

ဒီနေ့ ဦးဇင်းတို့ပြောမယ့် ‘ထူးမှထူး’ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 ကတော့ စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ် ထူးမှ ဘဝထူးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ထူးမှပဲ ထူးပါတယ်။ ထူးအောင်
 စိတ်ထားမှ၊ ထူးအောင် အလုပ်လုပ်မှပဲ ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ထူးတဲ့
 ဘဝပိုင်ရှင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ထူးမှထူး = ထူးမှပဲ ထူးပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်နဲ့
 လုပ်ရပ်ထူးမှ ဘဝနဲ့အကျိုးပေး ထူးပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်နဲ့
 လုပ်ရပ်ထူးမှ . . . ဆိုတာက အကြောင်းတရားအားလုံးကို
 အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောလိုက်တာပါ။ အသေးစိတ် ပြောမယ်ဆို
 ရင်တော့ အများကြီးပေါ့။ အသိဉာဏ်၊ အတွေးအခေါ်၊ အ
 ယူအဆ၊ ခံယူချက်၊ နှလုံးသွင်း၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

. . . စသည်အားဖြင့် ထူးရမယ့် အကြောင်းတရားတွေ အများကြီး ပါဝင်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ထူးလို့ ဘဝထူးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ‘ဟာ . . . ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ထူးမှထူးပဲ။ သိပ်ထူးတာပဲ၊ အရမ်းထူးတာပဲ၊ အလွန်တရာ ထူးတာပဲ၊ အင်မတန် ထူးတာပဲ၊ အကြီးအကျယ် ထူးတာပဲ၊ ရက်ရက်စက်စက် ထူးတာပဲ၊ ရှယ်ထူးတာပဲ’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း အလိုလို ပြည့်စုံသွားတာပါပဲနော်။

‘ထူးမှပဲ ထူးတယ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောလိုက်ရင် ‘သိပ်ထူးတယ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း အလိုလိုပြောပြီး သား ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ထူးမှပဲ ထူးတယ် ဆိုတဲ့ ‘ထူးမှထူး’ ကို နမူနာသဘောလောက် ပြောကြတာပေါ့။ နမူနာရရင် ချဲ့ထွင်စဉ်းစားလို့ ရပါပြီ၊ ချဲ့ထွင်ကျင့်သုံးလို့ ရပါပြီနော်။

သူကောင်းမှကိုယ်ကောင်းရင်

လူကောင်းမဟုတ်

အဲဒီတော့ ယောဂီတို့က ထူးချင်တာလား၊ ရူးချင်
တာလား။ ထူးချင်တာနော်။ ထူးချင်တယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရ
မလဲ။ ထူးအောင် လုပ်ရမယ်။ ထူးမှထူးတဲ့။ ရှင်းရှင်းလေးပဲ
နော်။ ထူးတဲ့စိတ်ဓာတ် မွေးရမယ်။ ထူးတဲ့စိတ်ထား ထားရ
မယ်။ ထူးတဲ့အတွေး တွေးရမယ်။ ထူးတဲ့အပြော ပြောရမယ်။
ထူးတဲ့အလုပ် လုပ်ရမယ်။ ထူးတဲ့အကျင့် ကျင့်ရမယ်။ ဒါဆို
ရင် ထူးပြီပေါ့။ ထူးချင်ရင် ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ ထူးလိုက်ရုံပဲ
ပေါ့။

‘ကောင်းမှကောင်း’ ဆိုတဲ့ စကားကလည်း အရပ်
ထဲမှာ ပြောနေကြတာပဲနော်။ အရသာကောင်းကောင်း

လေး ခံစားရတဲ့အခါမျိုးမှာ ပြောကြတာပေါ့။ အလုပ်
ကောင်းကောင်းလုပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ပြောရင် ပိုကောင်းမယ်။
ခေါက်ဆွဲခြောက် ကြော်ငြာလည်း ရှိတယ်နော်။ ‘ကောင်းမှ
ကောင်း’ ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ။

‘ကောင်းမှကောင်း’ ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ‘အရမ်း
ကောင်း၊ သိပ်ကောင်း’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း ယူလို့ရသလို
‘အကြောင်းကောင်းမှ အကျိုးကောင်း’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
လည်း ယူလို့ရပါတယ်။

ပြီးတော့ ‘ကိုယ်ကောင်းမှ သူကောင်းပါတယ်၊ သူ
ကောင်းမှ ကိုယ်ကောင်းပါတယ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း
ယူလို့ ရတယ်နော်။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်က မကောင်းဘဲနဲ့ သူက
ကောင်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကောင်းမှပဲ သူက
ကောင်းတာပါ။ ကိုယ်မကောင်းရင် သူမကောင်းနိုင်တော့ပါ
ဘူး။ ‘ကိုယ်ကောင်းမှ’ဆိုတာက ‘ကိုယ်က သူ့အပေါ်ကောင်း
မှ’ လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရသလို ‘ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ကောင်းမှ၊
ကိုယ်လုပ်ရပ်ကောင်းမှ’ လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

ကောင်းမှကောင်း = ကိုယ်က သူ့အပေါ်ကောင်းမှ
ကိုယ့်အပေါ် သူက ပြန်ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းမှကောင်း
= ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ကောင်းနေမှ၊ ကိုယ်လုပ်ရပ်ကောင်းနေမှ

ကိုယ့်အပေါ် သူက (သူတစ်ပါးက) ကောင်းပါတယ်။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

ကိုယ်က သူ့အပေါ်ကောင်းမှ သူက ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းသလို သူက ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းမှလည်း ကိုယ်က သူ့အပေါ် ကောင်းတာပါ။ လူအများစုရဲ့ သဘာဝပေါ့လေ။ ယေဘုယျအားဖြင့်ပေါ့။

ကိုယ်က သူ့အပေါ် ကောင်းပါလျက် သူက ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတာမျိုး၊ သူက ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းပါလျက် ကိုယ်က သူ့အပေါ် မကောင်းတာမျိုးလည်း ရှိတော့ ရှိတာပါပဲ။ အဲဒါတွေတော့ ခြွင်းချက်ထားလိုက်ပေါ့။

‘သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းလို့ သူတော်ကောင်း’ ဆိုပြီးတော့ သူတော်ကောင်းကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်နော်။ အမှန်ကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတော်တော် မတော်တော် ကိုယ်ကောင်းမှ သူတော်ကောင်းလို့ ခေါ်တာ။

သူကောင်းမှကိုယ်ကောင်းမယ်၊ ကောင်းမှကောင်းဆိုရင် သူတော်ကောင်းစိတ်ထား မဟုတ်ပါဘူး။ သူကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ကိုယ်ကောင်းမယ်ဆိုမှ သူတော်ကောင်းစိတ်ထားပါ။

ဒါပေမဲ့ အများစုအနေနဲ့ကတော့ ကိုယ်ကောင်းမှပဲ သူကောင်းတယ်၊ သူကောင်းမှပဲ ကိုယ်ကောင်းတတ်

တာမို့ ‘ကောင်းမှကောင်း’။ ဒီသဘောလေး နားလည်ထားရင် ‘ကိုယ်ကောင်းမှပဲ သူတို့ကောင်းတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်မယ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးလေး မွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်ရမှာပေါ့။

ထူးတယ်၊ ထူးတယ်ဆိုတာ သူများနဲ့ တူလို့ ထူးတာလား၊ သူများနဲ့ မတူလို့ ထူးတာလား။ သူများနဲ့ မတူလို့ ထူးတာ။ သူများနဲ့ တူနေရင် ဘယ်ထူးပါတော့မလဲ။

သူများက ဟိုလိုစိတ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဟိုလိုစိတ်မထားဘဲ ဒီလိုစိတ်ထားရမယ်။ သူများက ဒီလိုစိတ်ထားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဒီလိုစိတ်မထားဘဲ ဟိုလိုစိတ်ထားရမယ်။ သူများက ဟိုလိုလုပ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဟိုလိုမလုပ်ဘဲ ဒီလိုလုပ်ရမယ်။ သူများက ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဒီလိုမလုပ်ဘဲ ဟိုလိုလုပ်ရမယ်။

သူများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်မှ ထူးတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုပေမယ့် ကောင်းသောဆန့်ကျင်ဘက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အဆိုးရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကောင်းဖြစ်ရမယ်။ အဆိုးတွေကို မလုပ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ပြီး အကောင်းတွေ လုပ်ရမယ်။

ကောင်းသောထူးခြားခြင်းနဲ့ ထူးချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူများက ဆိုးရင် ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ ကိုယ်က ကောင်းရ

မှာပေါ့။ သူများက ဆိုးတဲ့သဘောတရားကိုဆောင်တဲ့ စိတ်
ထားမျိုး၊ အပြောအဆိုမျိုး၊ လုပ်ရပ်မျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က
အဲဒီလို စိတ်ထား၊ အပြောအဆို၊ လုပ်ရပ်မျိုးကို တူအောင်
မတုဘဲ သူ့ထက်ထူးတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကောင်းတဲ့သဘော
တရားကိုဆောင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး၊ အပြောအဆိုမျိုး၊ လုပ်ရပ်
မျိုးကို ကျင့်သုံးရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုထူးမှလည်း ထူးတာပါ
နော်။

သူများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်မှ၊ သူများနဲ့ မတူ
အောင် လုပ်မှ ထူးမယ်ဆိုပြီးတော့ သူများက ကောင်းတဲ့
စိတ်ထားမွေးတာ ကိုယ်က သူများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မ
ကောင်းတဲ့စိတ်ထား မွေးမယ်ဆိုရင်တော့ ထူးပါဦးမလား။
ထူးတော့ ထူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းသော ထူးခြင်းနဲ့
ထူးတာပေါ့။

သူက ဟိုလိုနေရင်

— ကိုယ်က ဒီလိုနေမယ် —

ဒီနေ့ဟောတဲ့တရားက ကောင်းသောထူးခြင်းနဲ့ ထူးဖို့ဟောတာဖြစ်တဲ့အတွက် သူများက ဟိုလိုမကောင်းရင် ကိုယ်က ဒီလိုကောင်းလိုက်မယ်၊ သူများက ဒီလို မကောင်းရင် ကိုယ်က ဟိုလိုကောင်းလိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ထူးအောင် လုပ်ကြရမှာနော်။ ဒါကလည်း ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ဦးဇင်းက ဟောမှာပါ။

ဥပ္ပတန္တေသု နိပတေ၊ နိပတန္တေသု ဥပ္ပတေ။
ဝသေ အဝသမာနေသု၊ ရမမာနေသု နော ရမေ။
ဒီဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ဒီနေ့ ဟောမှာပါနော်။
ပါဠိစကားလုံးလေးတွေအတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်

တော့ သူများက ဥပ္ပတဆိုရင် ကိုယ်က နိပတ၊ သူများက နိပတ ဆိုရင် ကိုယ်က ဥပ္ပတ။ သူများက အဝသ ဆိုရင် ကိုယ်က ဝသ၊ သူများက ရမဆိုရင် ကိုယ်က အရမ။

ပါဠိအသံလေးတွေကို နားထောင်ကြည့်လိုက်ရင် ပြောင်းပြန်လေးတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား။ ပြောင်းပြန်လေး တွေ ဖြစ်နေတယ်နော်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လေးတွေ ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီလို သူများနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မတူအောင် လုပ် တာကိုပဲ ထူးတယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

ဒီလို ပါဠိလိုပြောလိုက်တော့ ယောဂီတို့က ဘာမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပါဠိအဓိပ္ပာယ်သိတဲ့သူဆိုရင်တော့ ဒီပါဠိလေးရွတ်ရတာ အင်မတန် အရသာရှိပါတယ်။

ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ . . .

‘မြင့်တဲ့သူတွေကြားမှာ နိမ့်ပါ။ နိမ့်တဲ့သူတွေကြား မှာ မြင့်ပါ။ မနေတဲ့သူတွေကြားမှာ နေပါ။ ပျော်တဲ့သူတွေ ကြားမှာ မပျော်ပါနဲ့’

ဒီဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒါပါပဲ။

‘မြင့်တဲ့သူတွေကြားမှာ နိမ့်ပါ’ ဆိုတာကို ဘယ်လို သဘောပေါက်လိုက်တုံး။ လူတကာတွေက မြင့်နေကြတယ်၊ ကိုယ်က နိမ့်ရမယ်တဲ့။ ဘာကိုဆိုလိုတယ်လို့ ယူဆမိတုံး။

အဆုံးအမလေးက တော်တော်ကို ကောင်းတာ

နော်။ ဦးဇင်းကတော့ ကိုရင်ဘဝကတည်းက ရထားတာ။
စာမေးပွဲပြဋ္ဌာန်းချက်ထဲမှာတော့ လုံးဝ မပါပါဘူး။ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်ကတော့ ဟိုး ငယ်လတ်ကြီး၊ ဓမ္မာစရိယစာမေးပွဲတွေ
မှာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တိပိဋကဓရ စာမေးပွဲမှာတောင် မပါပါ
ဘူး။

တိပိဋကဓရ - ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင်တယ်
ဆိုပေမယ့် ရှိရှိသမျှ ပိဋကတ်သုံးပုံလုံးကို အာဂုံဆောင်တာ
မဟုတ်ဘူး။ တချို့တစ်ဝက်ကိုပဲ အာဂုံဆောင်တာ။

ပိဋကတ်သုံးပုံက ပါဠိတော်သက်သက် ကျမ်းစာ
အုပ်ပေါင်း (၄၀) ရှိပါတယ်။ အဲဒီအုပ်ရေ (၄၀)ထဲက တိပိ-
ဋကစာမေးပွဲမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတာက အုပ်ရေ (၂၀)ပဲ ရှိပါ
တယ်။ တစ်ဝက်တိတိပဲ ပြဋ္ဌာန်းထားတာပါ။ နောက်ထပ်
တစ်ဝက်တိတိ ကျန်ပါသေးတယ်။

အဲဒီကျန်နေသေးတဲ့တစ်ဝက်ထဲမှာ 'ထေရဂါထာ'
လို့ခေါ်တဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်း ပါပါတယ်။ ဒီဂါထာက အဲဒီ
ထေရဂါထာကျမ်းထဲက ဂါထာပါ။

စာမေးပွဲသဘောအရ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် ပါဠိ
တော်စာအုပ်ကြီးတွေ ဖတ်ရတာ ကိုယ်က ဝါသနာပါတော့
အဖိတ်၊ ဥပုသ် စာဝါတွေ ပိတ်တဲ့ရက်ဆိုရင် ပါဠိတော်
တစ်အုပ်မဟုတ် တစ်အုပ်ကို မာတိကာ ခေါင်းစဉ်တွေ ဖတ်

ပြီးတော့ ဟိုလုန့်ဒီလုန့်၊ ဟိုဖတ်ဒီဖတ်ပေါ့။ ထေရဂါထာ ကျမ်းမှာ ဒီဂါထာလေး သွားတွေ့တော့ အင်မတန် သဘော ကျတယ်။ ချက်ချင်း အရကျက်ထားလိုက်တာ သေတဲ့အထိ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သိပ်ကြိုက်တာကိုး။ မကြာခဏ လည်း ရွတ်မိတယ်လေ။

မြင့်တဲ့သူတွေကြားမှာ နိမ့်ပါ။ ဒါဆိုရင် သူများနဲ့ တူတာလား၊ ထူးတာလား။ ထူးတာပေါ့။ သူများက မြင့်မယ်၊ ကိုယ်ကလည်း မြင့်မယ်ဆိုရင် ထူးပါဦးမလား။ မထူးတော့ ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ထူးခြား တဲ့ သူတော်စင်ဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူက မြင့်ရင် ကိုယ်က နိမ့်မယ်၊ သူက နိမ့်ရင် ကိုယ်က မြင့်မယ်။ သူက မနေဘူးဆို ရင် ကိုယ်က နေမယ်။ သူက ပျော်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က မပျော်ဘူးတဲ့။

ခုန မြင့်တယ်ဆိုတာ အဆင့်အတန်းမြင့်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝင်မြင့်တာကို ပြောတာ။ ဒီတော့ မြင့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ နိမ့်ပါဆိုတဲ့စကားကို နည်းနည်းလေး ဖြည့်စွက်ပြီးတော့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဘဝင်မြင့်သူတွေရဲ့ ကြား မှာ ဘဝင်နိမ့်ပါ။ ဒီလိုဆိုလိုတာပေါ့နော်။

ဘဝင်မြင့်တယ်၊ ဘဝင်နိမ့်တယ် ဆိုလို့လည်း ဦး ဇင်းတို့ ပိဋကတ်စာပေမှာသုံးတဲ့ ဘဝင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာစကား အရပ်ထဲမှာသုံးတဲ့ ဘဝင်ကို ပြောတာ။

ပိဋကတ်စာပေမှာပါတဲ့ ဘဝင်ဆိုတာက ဘဝင် = ဘဝ + အင်္ဂါ။ ဘဝ ဆိုတာက ဘဝ၊ အင်္ဂါဆိုတာက အစိတ် အပိုင်း။ ဘဝနဲ့အင်္ဂါ နှစ်ပုဒ်ပေါင်းလိုက်တော့ ဘဝ + အင်္ဂါ = ဘဝင်ဂ = ဘဝင်ဆိုပြီးတော့ ဖြစ်သွားတာ။ ဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်း။

ဘဝတစ်ခု သေဆုံးမသွားဘဲ အသက်ရှင် ရပ် တည်နေအောင် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအနေနဲ့ ဆက်စပ်ပေး နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို ဘဝင်စိတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ညအိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ဟာ ဘဝင်စိတ်ပါ။ အဲဒီဘဝင်စိတ်ကလေးသာ မရှိဘူးဆိုရင် ယောဂီတို့ သေပြီ။

မသေအောင် ထိန်းပေးထားတဲ့ စိတ်ကလေးမို့ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်လို့ ဘဝင်စိတ်လို့ခေါ်ပါ

တယ်။ အဲဒီဘဝင်စိတ်ကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ဘဝင်ကတော့ ချလို့မရဘူးနော်။ အဲဒီဘဝင်ပါ ပြုတ်ချင်
တယ် ဆိုရင်တော့ သေရုံပဲ ရှိတယ်။

အဲဒီတော့ ဘဝင်ပြုတ်ချင်လားလို့ မေးရမှာပေါ့။
ဘဝင်ပြုတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မနေ့ကပြောသလို သေ
လိုက်လို့ပဲ ပြောရမှာနော်။ အိပ်တဲ့အချိန်မှာမှ မဟုတ်ဘူး။
အခုလို စကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာလည်း ဘဝင်စိတ်က
လေးတွေက ကြားထဲမှာ မကြာမကြာကျနေတာ။

အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလို့ ကိုယ်က မသိလိုက်
တာပါ။ အိပ်တဲ့အချိန်ကျတော့ အကြာကြီး ခြားသွားတာ
မို့လို့ သိတာ။ သိတာတောင်မှ နိုးမှသိတာ။ ဘဝင်စိတ်ဖြစ်
နေတဲ့အချိန်မှာတော့ မသိဘူး။

အဆင်းတွေ မြင်နေတဲ့အချိန်၊ အသံတွေ ကြားနေ
တဲ့အချိန်၊ အနံ့တွေ နံနေတဲ့အချိန်၊ အရသာတွေ စားနေတဲ့
အချိန်၊ အတွေ့တွေ ထိနေတဲ့အချိန်၊ အတွေးတွေ သိနေတဲ့
အချိန်၊ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ဘဝင်စိတ်တွေက ခဏ
ခဏ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဖြစ်အပျက် မြန်လွန်းလို့ မသိကြ
တာပါ။ အိပ်ပျော်နေချိန်မှာမှ ဘဝင်စိတ်ဖြစ်တာ မဟုတ်
ဘူး။ နိုးနေတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း ဘဝင်စိတ် အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ဖြစ်နေတာပဲ။

အဲဒီဘဝင်စိတ်က ဘာကို အာရုံပြုနေသလဲဆိုရင် အရင်ဘဝရဲ့ သေခါနီး နောက်ဆုံးစိတ်ဖြစ်တဲ့ စုတိစိတ်ကျ ပြီးပြီးချင်းဖြစ်တဲ့ ဒီဘဝပဋိသန္ဓေစိတ်ကယူတဲ့ ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် အာရုံသုံးပါးထဲက တစ်ခုခုကို အာရုံပြုနေပါတယ်။ ဒီဘဝ စဖြစ်ဖြစ်ချင်းစိတ်၊ ဒီဘဝရဲ့ ပထမဆုံးစိတ် အာရုံပြုခဲ့တဲ့အာရုံကို ပြန်ယူနေတာနော်။

ကိုယ်အိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ဘဝင်စိတ်က ဘာကိုအာရုံပြုနေသလဲဆိုရင် အမိဝမ်းထဲစရောက်၊ ပဋိသန္ဓေနေစဉ်တုန်းက ပဋိသန္ဓေစိတ်က ယူခဲ့တဲ့အာရုံကိုပဲ အာရုံပြုနေပါတယ်။ အဲဒီဘဝင်ကတော့ မြင့်တယ်နိမ့်တယ် ရယ်လို့ မရှိဘူးပေါ့။

မရှိဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ကောင်းတဲ့အာရုံ၊ အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့အာရုံဆိုရင်တော့ ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ ပြောချင်ပြောပေါ့။ အဲဒီဘဝင်ကတော့ မြင့်လေကောင်းလေပါပဲ။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာတာကတော့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်လာတာချည်းပါပဲ။ အကုသိုလ်ကြောင့် လူဖြစ်လာတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ စုတိစိတ်ကျခါနီးမှာ အကုသိုလ် အာရုံထင်ပြီး အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်သတ္တဝါမှ လူ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နတ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ကုသိုလ်အာရုံထင်ပြီး ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ခဲ့လို့သာ လူ၊ နတ်၊ သုဂတိဘဝကို ရောက်

လာတာပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကုသိုလ်ရဲ့ အရှိန်အဝါတွေ၊ အင်အားတွေ၊ စွမ်းအင်သတ္တိတွေ ကွာခြားကြတဲ့အတွက် လူတွေရဲ့ ဘဝအဆင့်အတန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူဘဲ ကွာခြားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သေခါနီးမှာယူတဲ့ ကုသိုလ် အာရုံကတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်လေ ကောင်းလေပါပဲ။

အရင်ဘဝသေခါနီးမှာ ယူခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အာရုံက အဆင့်အတန်းမြင့်ရင် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ကုသိုလ်ကို အာရုံပြုရတဲ့ ဘဝင်စိတ်(ဘဝင်)လည်း အဆင့်အတန်းမြင့်တာပေါ့။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကြည့်ရင် ဘဝင်မြင့်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်လို့ ပြောတာပါ။

အဲဒီဘဝင်ကတော့ မြင့်ပါစေ။ မြင့်လေကောင်းလေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘဝင်ကတော့ ဒီဘဝမှာ မြင့်အောင် လုပ်ယူလို့ မရတော့ပါဘူး။ ဒီဘဝအစရဲ့ ပဋိသန္ဓေစိတ်အတိုင်း ရှိနေတော့မှာ ဆိုတော့လေ။

နောက်ဘဝရဲ့ ဘဝင်မြင့်အောင်တော့ လုပ်လို့ရတာပေါ့။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ကုသိုလ်အာရုံနဲ့ သေအောင် ကြိုးစားနိုင်ရင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သေခါနီးကုသိုလ်စိတ်ကို အရည်အသွေး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရင် နောက်ဘဝမှာ ရလာမယ့် ဘဝင်အဆင့်အတန်း မြင့်သွား

ပါပြီ။ ဘဝင်မြင့်သွားပါပြီ။

အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကျတော့ နောက်အဆုံးအမနဲ့ သွား
ပြောရမှာပေါ့။ ‘နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါ။’ နောက်ဘဝ
ဘဝင်နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ နောက်ဘဝ ဘဝင်မြင့်ပါ။ သေ
ခါနီးမှာ ထင်လာမယ့် ကုသိုလ်အာရုံ နိမ့်နေတဲ့သူတွေရဲ့
ကြားမှာ သေခါနီးမှာ ထင်လာမယ့် ကုသိုလ်အာရုံ မြင့်ပါ။
ဒီလိုယူရမှာပေါ့။

ဒီအဆုံးအမလေးတွေက ဟိုဘက်ဒီဘက် အဆင်
ပြေသလို ယူလို့ရတယ်။ ဟိုထဲကဟာ ဒီထဲယူ၊ ဒီထဲကဟာ
ဟိုထဲယူ ဘယ်လိုယူယူရတယ်။ သေချာ ဉာဏ်အာရုံ ကျက်
စားပြီးတော့ နှလုံးသွင်းကြည့်မယ်ဆိုရင် ပျော်စရာကောင်း
ပါတယ်။

အထင်လောက်နဲ့

— ဘဝင်ဖောက်မနေပါနဲ့

အခု ဘဝင်မြင့်နေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ဘဝင်နိမ့်ပါဆိုတာက မာနကိုရည်ညွှန်းတဲ့ ဘဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်ထဲမှာ ပြောကြတဲ့ဘဝင်ပေါ့။ မာနနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေသူတွေရဲ့ ကြားမှာတော့ မာနမရှိသောအားဖြင့် ဘဝင်နိမ့်ပါတဲ့။

ဘဝင်နိမ့်အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ဘဝင်ကို နှိမ့်ချလို့ ရပါတယ်။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နေတဲ့ကြားထဲက ဘဝင်မြင့်လာတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီမြင့်လာတဲ့ဘဝင်ကို သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာလေးနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ နှိမ့်ချပစ်လို့ ရပါတယ်။

မာနစိတ်ပေါ်လာတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရှုမတုံး။

အဲဒီမာနစိတ်ကလေးကိုပဲ စူးစိုက်ပြီး ရှုရမှာပဲ။ စကားလုံး အနေနဲ့ ဘယ်လိုရှုရမလဲ စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ စဉ်းစားနေရင် ဘယ်လိုရှုရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

ဘဝင်မြင့်တဲ့စိတ် ပေါ်လာရင် ဘဝင်မြင့်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ အရှိအတိုင်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး မှတ် လိုက်ရုံပါပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာလောကလွယ်တာ မရှိ တော့ဘူးနော်။ မလုပ်ကြလို့သာ။

ကိုယ့်စိတ်မှာ မာနဖြစ်လာရင် မာနဖြစ်တယ်၊ မာနဖြစ်တယ်လို့ မှတ်လည်း ရပါတယ်။ မာနဖြစ်တယ်၊ မာနဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အဓိက မဟုတ်ဘူး။

အဓိကမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် မာနဖြစ်လာတယ် ဆိုရင် အဲဒီမာနလေးကို အာရုံပြုပြီးတော့ မာနဖြစ်တယ်၊ မာနဖြစ်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်နေတယ်၊ ဘဝင်မြင့်နေတယ်၊ အ ထင်ကြီးနေတယ်၊ အထင်ကြီးနေတယ်။

အဲဒီလို လေးငါးဆယ်ချက်လောက် မှတ်လိုက် တယ်ဆိုရင်ကိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ကလေးက ကိုယ်မာနဖြစ်နေတဲ့ အာရုံဆီ၊ ကိုယ်နှိုင်းယှဉ်နေတဲ့ အာရုံဆီကို မရောက်တော့ဘဲ မြင့်နေတဲ့ မာနစိတ်လေးဆီမှာပဲ အာရုံရောက်နေတယ်။

အဲဒီအခါကျရင်တော့၊ မာနစိတ်ကလေးကို တည့် တည့်တွေ့ပြီဆိုတဲ့အခါကျရင်တော့ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ ဘဝင်

မြင့်တယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ မာနကြီးတယ် ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေ သုံးပြီးတော့ မှတ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်မှာဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီမာနလေးကိုပဲ စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေလိုက်ရုံပါပဲ။

အဲဒီလို ကိုယ့်မှာဖြစ်နေတဲ့ မာနစိတ်ကလေးကို ချက်ချင်းရှုပစ်လိုက်လို့ရှိရင် မာနစိတ်ရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိလာပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မာနအရှိန် လျော့လျော့သွားပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်နေတဲ့မာန ပျောက်သွားမှာပါပဲ။

မာနပျောက်ခြင်း ဆိုတဲ့အကျိုးက ဒုတိယအဆင့်ပဲရှိတယ်။ ပထမအဆင့် အရေးကြီးတာက အဲဒီမာနရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိဖို့ပါပဲ။

‘မာနစိတ်ဟာ ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲ၊ မာနစိတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မာနစိတ်လေးရဲ့ အခြင်းအရာလေးက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလေး ဖြစ်နေတာကို မာနလို့ ခေါ်တာလဲ’ လို့ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ မာနရဲ့ သဘောလေးကို စူးစိုက်ကြည့်တာကိုပဲ မာနဖြစ်ရင် ‘မာနဖြစ်တယ်’ လို့ မှတ်လို့ ပြောတာပါ။ အဲဒီလို သဘောသိအောင် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မှတ်နေရင် မာနရဲ့ သဘောသဘာဝကို လက်ဝါးပေါ် တင်ကြည့်သလို မြင်လာပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်ကိလေသာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပယ်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အဲဒီကိလေသာရဲ့ အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းအား ဖြင့်လည်း ပယ်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီကိလေသာကို တိုက်ရိုက် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်လို့ ရပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်တဲ့ နည်းကတော့ ပြောပြီးသားပါ။ မာနမဖြစ်အောင် နှလုံး သွင်းဆင်ခြင်တဲ့နည်း။ မနေ့ကတော့ ‘ကိုယ်ပိုင်မရှိဘူး’ ဆို တာ ဆင်ခြင်ဖို့အတွက် အဖေရဲ့ သဘောသဘာဝနဲ့ နှိုင်း ယှဉ်ပြီး ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ‘သေမှအေးမယ်’ တရားမှာလေ။

အမှန်ကတော့ လူတွေ မာနဖြစ်လို့သာ ဖြစ်နေကြ တာပါ။ တကယ်တော့ မာနဖြစ်လောက်စရာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဇင်းတို့ ‘ငြိမ်းအေးသောဘဝပိုင်ရှင်’ စာ အုပ်ထဲမှာလည်း ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ မာနတစ်ခု ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီမာနဖြစ်နေတဲ့အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အမြင့်ဆုံး စံချိန်ကို စဉ်းစားလိုက်ပါ။

ပစ္စည်းဥစ္စာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မာနဖြစ်နေ တယ်ဆိုရင် . . .

‘ဟုတ်ပြီ။ ငါဒီပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် မာနဖြစ်တယ်။ ငါဘယ်လောက်များ ချမ်းသာနေလဲ။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး

မှာရှိတဲ့လူတွေ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ တစ်နှစ်လုံး ထိုင်စား နိုင်လောက်အောင် ငါကျွေးနိုင်ပြီလား။ မြန်မာနိုင်ငံသား အားလုံးကို တစ်နှစ်လုံး အလကား ကျွေးနိုင်လောက်အောင် ငါချမ်းသာလို့လား’

စဉ်းစားကြည့်လိုက်နော်။ အဲဒီလို စဉ်းစားကြည့် လိုက်ရင် တစ်ရက်ကျွေးနိုင်ဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီလို တစ်ရက်ကျွေးနိုင်တဲ့သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါ ဘူး။

မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေ သန်းပေါင်းခြောက် ဆယ်နီးပါး ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီ သန်းပေါင်းခြောက်ဆယ်ကို အခမဲ့ တစ်ရက်ကျွေးဖို့တောင် မလွယ်ဘူး။ အဲဒီလောက် တောင်မှ မချမ်းသာသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့များ မာနကြီးဦးမှာ လဲ။

မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးက လူတွေကို . . . တစ်နှစ် လောက် ဒါမှမဟုတ် သူတို့တစ်သက်လုံးကျွေးနိုင်လောက် အောင် ချမ်းသာပြီထား။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေကို ကျွေးနိုင်ပြီလား။ ကျွေးနိုင်ပြီဆိုရင် လက်တွေ့လုပ်ပါ။

အိသီယိုးပီးယားတို့၊ အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ဘာတို့ကို သွားပြီးတော့ ထောက်ပံ့လိုက်။ အာဖဂန်နစ္စတန်ကိုမှ မ ထောက်ပံ့နိုင်သေးဘဲနဲ့တော့ မာနမကြီးနဲ့တော့။

အဲဒီတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့
မာနကြီးမယ်ကြံရင် . . . တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အခမဲ့ကျွေးနိုင်
လောက်အောင် ငါ့မှာပြည့်စုံပြီလား။ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ဒါဆို
ရင် ဘာဖြစ်လို့ မာနကြီးနေဦးမှာလဲ။ ကိုယ့်မှာရှိတာတွေကို
တွေးကြည့်။ ရှက်စရာကြီး။

တစ်ကမ္ဘာလုံးဆိုတာ အသာထားလိုက်ပါဦး။

ကိုယ့်ဆွေမျိုးလေး တစ်ခုကိုပဲ ချမ်းသာအောင်
လုပ်ပေးနိုင်ပြီလား။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးထဲမှာ ဆင်းရဲတဲ့သူ တစ်
ယောက်မျှမရှိ၊ ဆွေမျိုးအားလုံး ချမ်းသာနေအောင်၊ ဆွေ
မျိုးအားလုံး ပြည့်စုံနေအောင် ကိုယ်ကူညီထောက်ပံ့နိုင်နေပြီ
လား။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးစု တစ်စုကိုတောင် ပြည့်စုံအောင် လုပ်
မပေးနိုင်သေးဘဲနဲ့တော့ ကိုယ့်ရှိတာလေးကို အဟုတ်ထင်ပြီး
မာနကြီးမနေပါနဲ့။

သာတာနှိုင်းယှဉ်ရင် သာယာအရိုင်းမဝင်တော့ပါ

ပြီးတော့ . . . ကိုယ့်ထက် သာတဲ့သူ ဆိုတာက အမြဲတမ်း မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာ သိန်းပေါင်းတစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ မာနကြီးမယ်ကြံရင် သိန်းနှစ်ထောင် ချမ်းသာတဲ့သူတွေ အများကြီး၊ သိန်း လေးငါးခြောက်ထောင် ချမ်းသာတဲ့သူတွေ အများကြီး။ လှမ်းကြည့်လိုက်။ မှန်းကြည့်လိုက်။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ သိန်းတစ်ထောင်လေးနဲ့ ဘာများ မာနကြီးစရာရှိသေးလဲ။

နှိုင်းယှဉ်တယ်၊ နှိုင်းယှဉ်တယ် ဆိုတာက အကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်အောင်သာ မနှိုင်းယှဉ်ရမှာ။ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်အောင်တော့ နှိုင်းယှဉ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ မာန

စိတ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် မာနမဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ထက် သာတဲ့သူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်မာန က အလိုလိုကျသွားတာပဲ။

ပညာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မာနကြီးမယ်ကြံ ရင် ‘အို . . . ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့သူတွေ အများကြီး၊ ကိုယ့် ထက် တတ်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတာပဲ’ လို့ နှလုံးသွင်း လိုက်လို့ရှိရင် မာနကြီးစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။

ရုပ်ချောတာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ မာနတက် မယ်ကြံရင် ‘အို . . . ကိုယ့်ထက်ရုပ်ချောတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ထက် ရုပ်လှတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ’ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် မာန ကြီးစရာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။

မာနမဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတဲ့နည်းက ဘာမှ သိပ်ပြီးတော့ ခက်ခဲလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းယှဉ်ပြီးဖြစ်တဲ့ မာနကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပယ်လိုက်ရုံပါပဲ။

မာနစိတ်ဖြစ်လာတဲ့အခါတိုင်း ‘ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကိုယ့်ထက်တတ်တဲ့သူတွေ အ များကြီးရှိတယ်’ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် မာနစိတ်က ကျသွား တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရုံနဲ့တွင် ရပ်တန့်မနေနဲ့။ အားအကိုးရဆုံးကတော့ သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ရှုမှတ်တာပါ

ပဲ။ အားအကိုးရဆုံးလို့ဆိုပေမယ့် သူ့တစ်ခုတည်းကျတော့
လည်း အမြဲတမ်း နိုင်ချင်မှ နိုင်မှာ။

အဲဒီတော့ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်မှု အားနည်းနေသေး
တယ်ဆိုရင် ရှုမှတ်မှုနဲ့လည်း ပယ်၊ တစ်ဖက်က ဖြစ်နေတဲ့
မာနရဲ့အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်ရမယ်။
ယောနိသောမနသိကာရပေါ့။

အကူမပါဝင်ဘဲ

လူရာဝင်မယ် ထင်လိုလား

နောက်ပြီးတော့ ဘဝတစ်ခု အောင်မြင်လာဖို့၊ ကိုယ့်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရာထူး၊ အာဏာ၊ ပညာ စတဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ပြည့်စုံလာဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အင်အားနဲ့ ကိုယ်တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းရဲ့ စွမ်းရည်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တခြား ပံ့ပိုးပေးနေတဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှု လည်းရှိသလို သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှုလည်း ရှိပါတယ်။

ကိုယ့်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ စွမ်းရည်နဲ့ ထိပ်ရောက်နေတဲ့သူ ရှိလိုလား။ မရှိဘူး။ ကိုယ့်စွမ်းရည်ရော၊

အများပံ့ပိုးမှုရော ပေါင်းစပ်ပြီးမှ ထိပ်ရောက်နေကြတာပါ။

အနုပညာရှင်တချို့ရဲ့ အင်တာဗျူးတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် ‘ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး တက်လာတာပါ။ ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ မယူပါဘူး’ လို့ ဖြေကြတယ်။ သိသာထင်ရှားတဲ့အကူအညီသာ မရှိရင် နေမယ်၊ မသိသာ မထင်ရှားတဲ့ အကူအညီကတော့ ရှိကို ရှိပါတယ်။ ကူညီသူ လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မင်းသားတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုရင် ရိုက်ပေးမယ့်ဒါရိုက်တာ မရှိဘဲနဲ့ သူရိုက်လို့ ရပါ့မလား။ သရုပ်ဆောင်ကောင်းအောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားရတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ခေါ်မရိုက်ရင်၊ ဘယ်သူကမှ မငှားရင် သူရိုက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါရိုက်တာဟာ အဲဒီမင်းသားကို ကူညီသူပါ။ ထုတ်လုပ်သူဟာ အဲဒီမင်းသားကို ကူညီသူပါ။ ဒါရိုက်တာရဲ့ အကူအညီ၊ ထုတ်လုပ်သူရဲ့ အကူအညီကို သူယူရပါတယ်။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူဘဲ တက်လာလို့ လုံးဝ မရပါဘူး။

အဆိုတော်တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ဆိုဖို့ မငှားဘူးဆိုရင် ဆိုခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ဆိုတတ်ပါရဲ့။ ကိုယ့်သီချင်းနားထောင်မယ့်သူမရှိဘူးဆိုရင် လည်း ဆိုလို့ရပါဦးမလား။ မရဘူး။

ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ အစွမ်းအစရှိတယ်၊ အရည်
အချင်းတွေ ပြည့်စုံတယ်ပဲထားဦး။ ဒီအရည်အချင်းတွေကို
လက်ခုပ်တီး အားပေးမယ့်သူ ရှိဦးမှဖြစ်မှာ။ လက်ခုပ်တီး
အားပေးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကို ကူညီအား
ပေးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။

ဈေးရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ငါ့ဆိုင် ရောင်း
ကောင်းလိုက်တာ။ ဈေးသည်တွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပဲ။
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး တက်လာတာ။ အစက အရင်းအနှီး
တစ်ပြားမှတောင်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အစက အရင်းအနှီး
တစ်ရာလောက်ပဲရှိတာ။ တစ်ထောင်လောက်ပဲရှိတာ။
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး တက်လာတာနဲ့ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ မှန်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
ကြည့်ရင်တော့ ကူညီပံ့ပိုးမယ့်သူ ရှိကိုရှိတယ်။ ဆိုင်ဖွင့်တုန်း
က သူများအကူအညီ မယူဘူးထားဦး။ ပထမဦးဆုံး ဈေး
ဦးပေါက် လာဝယ်တဲ့သူကို အားမကိုးရဘူးလား။ အားကိုး
ရတယ်။

တစ်ယောက်တည်း ဈေးဦးဖောက်ပေးရုံနဲ့လည်း
မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်
ပြီး တစ်ယောက် လာဝယ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဆိုင် ရောင်းကောင်း

ပြီးတော့ စီးပွားဥစ္စာတွေ တိုးတက်လာတာ။ ဒီတော့ ထင်ထင်ရှားရှားအနေနဲ့ပြောရင် ကိုယ့်ဆိုင်လာဝယ်တဲ့ ဈေးဝယ်တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကို ကူညီပံ့ပိုးပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။

ဒီတော့ကိုယ့်ရဲ့အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘဝင်မြင့် မာနကြီးမယ်ကြံရင် ‘ဪ... ငါ့အစွမ်းအစတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကူညီပံ့ပိုးတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကူညီပံ့ပိုးပေးနေသူတွေကြောင့် အခုလို အောင်မြင်နေတာ’ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ပါ။ မာနမကြီးတော့ပါဘူး။

သက်ရှိအကူအညီတွေက ထင်ရှားတယ်။ သက်မဲ့အကူအညီတွေဆိုတာက လောကဓံပါပဲ။ လောကဓံ အထောင်းအထုတွေ ခံရတဲ့အခါကျတော့ မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်၊ အဲဒီမခံချင်စိတ်ကို အရင်းအနှီးပြုပြီးတော့ ကြိုးစားတော့ အောင်မြင်ရတာပဲ။

အဲဒီ ကိုယ်ကြုံတွေ့ရတဲ့ အဆိုးလောကဓံ၊ အကောင်းလောကဓံတွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကို ကူညီပံ့ပိုးနေတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်။

သူတို့က ကိုယ့်ကို နှိမ်ချတယ်ပေါ့။ ကိုယ်က မခံနိုင်ဘူး။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားတယ်။ အောင်မြင်တယ်။ ကိုယ့်

ကို နှိမ်ချတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ကို ကူညီပံ့ပိုးနေ
တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်နော်။ ဒါကြောင့် မာန
ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။

အညှာပါပါအတွေးထူးရင်

အရာရာဟာ ကျေးဇူးရှင်

ယောဂီတို့ စွန့်လွှတ်တာ တွေ့ဖူးမှာပေါ့။ ယော-
ကျားလေးတွေဆိုရင်တော့ လွှတ်ဖူးကြမှာပါပဲ။ ဦးဇင်းတို့
လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက လွှတ်ဖူးပါတယ်။

စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ စွန့်က အမြင့်ကြီး
တက်သွားတယ်။ စွန့်က 'ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ငါ အမြင့်ကို တက်
တာ' ဆိုပြီးတော့ မာနကြီးရင် မှားလိမ့်မယ်။

ကြိုးမရှိဘဲနဲ့ စွန့်အမြင့်တက်လို့ ရပါ့မလား။ မရ
ဘူး။ ကြိုးရှိရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး။ ကြိုးကို လျှော့သင့်တဲ့
အခါလျှော့၊ တင်းသင့်တဲ့အခါ တင်းပြီး ရစ်ပေးနေတဲ့ ဘီး
လည်း ရှိရမယ်။

စွန့်လည်း ရှိပါပြီ၊ ကြိုးလည်း ရှိပါပြီ၊ ဘီးလည်း
ရှိပါပြီ။ အဲဒီဘီးကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး အသုံးပြုနေတဲ့လူ မရှိဘဲ

လည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ဘီးကိုင်တဲ့လူလည်း ရှိရတယ်။

စွန်လည်း ရှိပါပြီ၊ ကြိုးလည်း ရှိပါပြီ၊ ဘီးလည်းရှိ ပါပြီ။ အဲဒီဘီးကို အချိုးတကျ ရစ်တတ်၊ လျှော့တတ်၊ တင်း တတ်တဲ့သူလည်း ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လေမတိုက်ဘူးဆိုရင် စွန်က အမြင့်ကို တက်ပါဦးမလား။ မတက်ဘူး။ လေက လည်း တိုက်ဦးမှ အမြင့်ကို တက်မှာ။

စွန်တစ်ခု၊ စွန်တစ်ကောင် အမြင့်တက်ဖို့အတွက် စွန်သက်သက်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ လုံးဝ မရပါဘူး။ ကြိုး၊ ရစ်ဘီး၊ ကျွမ်းကျင်သူ၊ လက်၊ လေ . . . စတဲ့ အကြောင်း တရားမျိုးစုံရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှု အများကြီး လိုပါတယ်။ အ ကြောင်းတရားမျိုးစုံ ညီညွတ်မှ စွန်တစ်ကောင် အမြင့်တက် ခွင့်ရတာပါ။

အဲဒီတော့ မိမိရဲ့ဘဝလေးက စွန်လေးလို အမြင့် တက်နေပြီဆိုရင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်။ ကြိုးနဲ့တူတဲ့ ကူညီ ပံ့ပိုးသူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ရစ်ဘီးနဲ့တူတဲ့ ကူညီပံ့ပိုးသူတွေ လည်း ရှိတာပဲ။ ရစ်ဘီးရစ်သူနဲ့ တူတဲ့ ကူညီပံ့ပိုးသူတွေ လည်း ရှိတာပဲ။ လေနဲ့တူတဲ့ ကူညီပံ့ပိုးသူတွေလည်း ရှိတာ ပဲ။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်ရဲ့ ဆရာသမား၊ ကိုယ့်ရဲ့ မိဘဆိုတာက တော့ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။

ကိုယ့်မိဘတွေက ငယ်စဉ်တုန်းက တင်းသင့်တဲ့

အခါ တင်း၊ လျှော့သင့်တဲ့အခါ လျှော့၊ ရိုက်သင့်တဲ့အခါ ရိုက်၊ အလိုလိုက်သင့်တဲ့အခါ အလိုလိုက်။ အဲဒီလို အလျှော့ အတင်းလေးတွေနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့လို့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ် ကလေးတွေ နေရာတကျဖြစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အပြောအဆို၊ အပြု အမူလေးတွေ နေရာတကျဖြစ်ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရရ၊ သိက္ခာ ရှိရှိနဲ့ ဘဝက တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်လာရတာ။ ရစ်ဘီးရစ်ပေးတဲ့သူရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့။

ဆရာသမားတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ကိုယ့် ရဲ့ ဆရာသမားတွေကလည်း ခြောက်သင့်တဲ့အခါခြောက်၊ မြှောက်သင့်တဲ့အခါ မြှောက်နဲ့ စွန့်လွှတ်သလို လျှော့လိုက် တင်းလိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရတာ။ အလျှော့အတင်းလေး တွေနဲ့ စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့လို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း အရည်အချင်း ပြည့်ဝလာခဲ့ရတာ။ ရစ်ဘီးရစ်ပေးသူရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့။

စွန့်လွှတ်တဲ့ မိဘဆရာသမား၊ ရစ်ဘီးရစ်တဲ့ မိဘ ဆရာသမားတွေကလည်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ လုံ့လဝီရိယ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသိဉာဏ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ကံ ဆိုတဲ့ ကြီးလေးကလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြင့်ရောက်ပြီလားဆိုတော့ မ ရောက်သေးဘူး။ လေကလည်း တိုက်ဦးမှ။ လောကဓံ လေ တွေပေါ့နော်။

အခြံအရံရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း။ လာဘ်ရခြင်း၊ မရခြင်း။
 ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း။ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဆိုတဲ့
 အဲဒီလောကဓံလေတွေက တိုက်တိုက်ပေးလိုက်တော့မှ
 လောကဓံကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစား၊ လောကဓံကို အန်တု
 ရင်း ကြိုးစား၊ လောကဓံကို အရှုံးမပေးရင်း ကြိုးစားနဲ့ တ
 ဖြည်းဖြည်း အောင်မြင်လာရတာဆိုတော့ အဲဒီလောကဓံ
 တွေကိုက ကိုယ့်ကို အဆင့်မြင့်အောင် မြှင့်တင်ပေးနေတာ
 ပဲ။

ဒါကြောင့် 'ဪ... ငါ့ဘဝတစ်ခု မြင့်မား
 လာရတာ၊ ဘဝတစ်ခု ပြည့်စုံလာရတာ သက်ရှိကျေးဇူးရှင်
 တွေရော၊ သက်မဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေရော ကျေးဇူးရှင်တွေ အား
 လုံးရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုတွေကြောင့်ပါလား' လို့ ဒီလိုလေး နှလုံး
 သွင်းတတ်မယ်ဆိုရင်ကိုပဲ မာနကလည်း ကြီးစရာမရှိတော့
 ပါဘူး။

ကူညီပံ့ပိုးမှုဆိုတာ နေရာတိုင်း ရှိရတာပဲ။ ဦးဇင်း
 တို့ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အခု
 သင်္ကြန် ဆိုတော့ သင်္ကြန်သီချင်းတွေ နားထောင်ဖူးတယ်
 မဟုတ်လား။ သင်္ကြန်သီချင်းကောင်းလေးတစ်ပုဒ် နာမည်
 ကြီးလာပြီဆိုရင် သီချင်းစာသားရေးသူက သူ့စာသားလေး
 က ကောင်းလို့ နာမည်ကြီးတယ်ဆိုပြီးတော့ မာနကြီးတော့

မယ် ဆိုပါတော့။

စာသားကောင်းရုံနဲ့ အဲဒီသီချင်းက ကောင်းပါ့မလား။ မကောင်းသေးဘူး။ သံစဉ်ကလည်း ကောင်းဦးမှ၊ ဆိုတဲ့သူကလည်း ကောင်းဦးမှ။ အသံကောင်းရုံလည်း မပြီးသေးဘူး၊ ဆိုပုံကလည်း စနစ်ကျဦးမှ။

အဆိုကောင်းရုံနဲ့ ပြီးသလားဆိုတော့ မပြီးသေးဘူး။ တီးလုံးတီးတဲ့သူကလည်း စနစ်တကျ တီးတတ်ဦးမှ။ ရိုးရိုးတီးတတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ သင်္ကြန်သီချင်းဆိုတော့ ဒိုးပတ်ကလေးကလည်း ပါဦးမှ၊ လင်းကွင်းကလေးကလည်း ပါဦးမှ။

သင်္ကြန်သီချင်း ဆိုပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကော်ပီသီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုကြတယ်ပေါ့လေ။ ကော်ပီသံစဉ် သင်္ကြန်သီချင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် သင်္ကြန်သီချင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တူးပို့သံလေး မပါဘူးဆိုရင်၊ တုံ့ချမ်းသံလေး မပါဘူးဆိုရင် အဲဒီသီချင်းက သင်္ကြန်သီချင်းလို့ကို ပြောလို့မရဘူး။

စာသားတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ ဆိုဟန်နဲ့ အသံတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ တီးကွက်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ တူးပို့သံ၊ တုံ့ချမ်းသံ မပါဘူးဆိုရင်တော့ သင်္ကြန်သီချင်းလို့ကို မခေါ်ပါနဲ့တော့။

တူးပို့သံ မပါတဲ့သင်္ကြန်သီချင်း၊ ချမ်းတုံချမ်းသံ မပါတဲ့ သင်္ကြန်သီချင်းဆိုရင်တော့ နားထောင်ရတာလည်း ဘာမှ အရသာ မရှိပါဘူး။

သင်္ကြန်သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ကောင်းဖို့အတွက် တူးပို့လေးလည်း ပို့ပေးဖို့လိုသလို၊ တုံချမ်းလေးလည်း ချမ်းပေးဖို့လိုသလို . . . မိမိရဲ့ ဘဝအဆင့်အတန်း မြင့်မားလာဖို့အတွက်၊ မိမိရဲ့ ဘဝအရည်အသွေးတွေ တောက်ပြောင်လာဖို့အတွက် တူးပို့နဲ့ ပို့ပေးတဲ့သူတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ တုံချမ်းနဲ့ ချမ်းပေးတဲ့သူတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ အဲဒါလေးကို မမေ့ဘူးဆိုရင် . . ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုမျိုးကြောင့်မှ မာနကြီးစရာ မရှိတော့ပါဘူး။

ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။

‘မင်းမပါ ဘယ်ဟာမှ မပြီး၊ မင်းချည်းတော့လည်း ဘာမှမပြီး။ သူမပါ ဘယ်ဟာမှ မပြီး၊ သူချည်းတော့လည်း ဘာမှ မပြီး။ ငါမပါ ဘယ်ဟာမှ မပြီး၊ ငါ့ချည်းတော့လည်း ဘာမှမပြီး။ မင်း - သူ - ငါ။ စုပေါင်းညီညာမှ၊ အရာရာ အကုန်ပြီး၊ ပြုကြစုစည်း’

ကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပြောစရာကို မလိုတော့ဘူး။ ရှင်းနေတာပဲနော်။ မဟာဂန္ဓာရုံအနွယ်ဝင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ အများနဲ့စုပေါင်း

အလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူတွေ အမြဲနှလုံးသွင်းသင့်တဲ့ ကဗျာပါ
ပဲ။

ဆိုပါတော့။ ဦးဇင်းတို့ ရွှေပါရမီစာစဉ်ဖြန့်ဝေတဲ့
လုပ်ငန်းဆိုရင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင်နေ
တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒါကို ဦးဇင်းက ‘ဟာ . . . ငါ
စာရေးကောင်းလို့ အောင်မြင်တာ။ ငါတော်လို့ အောင်မြင်
တာ’ ဆိုပြီးတော့ ဘဝင်မြင့်နေရင် ရယ်စရာကြီးနော်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာရေးချင်သလောက်ရေး။
အပ်စပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြတဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ဒကာ
ဒကာမတွေ၊ အရင်းအနှီး မတည်လှူဒါန်းတဲ့ အလှူရှင်တွေ
မရှိလည်း မဖြစ်ဘူး။ ပုံနှိပ်တိုက်သွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စာ
ပေစိစစ်ရေးရုံးသွားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဖြန့်ချိမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊
စာအုပ်ရောင်းပေးမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အကြွေးနဲ့ဝယ်သွားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ ကြွေးသွားတောင်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ အဲဒီ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှိဘဲနဲ့ စာအုပ်ဖြန့်ဝေတဲ့လုပ်ငန်းက အောင်
မြင်ပါ့မလား။ မအောင်မြင်ဘူး။

ရေးတဲ့သူပဲ ရှိပြီးတော့ လှူတဲ့သူမရှိဘဲနဲ့ရော စာ
အုပ်ထုတ်လို့ ရပါ့မလား။ မရဘူး။ ရေးတဲ့သူလည်း ရှိတယ်၊
အလှူရှင်လည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးသွားပေးမယ့်သူ၊ စာအုပ်
ဖြန့်ဝေပေးမယ့်သူ၊ အကြွေးသွားတောင်းပေးမယ့်သူ၊ စာ

အုပ်ရောင်းချပေးမယ့်သူတွေ မရှိဘူးဆိုရင်ရော စာအုပ် ထုတ်လို့ ရပါ့မလား။ မရဘူး။

ရေးတဲ့သူကလည်း ရေး၊ လှူတဲ့သူကလည်း လှူ၊ စာစီတဲ့သူကလည်း စီ၊ ရုံးသွားတဲ့သူကလည်း သွား၊ ပုံနှိပ်တဲ့ သူကလည်း နှိပ်၊ စာအုပ်ချုပ်တဲ့သူကလည်း ချုပ်၊ ဆိုင်တွေ လိုက်ဖြန့်တဲ့သူကလည်း ဖြန့်၊ စာရင်းကိုင်တဲ့သူကလည်း ကိုင်၊ ငွေထိန်းတဲ့သူကလည်း ထိန်း၊ ရောင်းပေးတဲ့စာအုပ် ဆိုင်တွေကလည်း ရောင်းပေးနဲ့ တက်ညီလက်ညီ ကိုယ့်တာ ဝန်ကိုယ် ကျေပွန်စွာ စုပေါင်းကြိုးစားကြလို့သာ ရွှေပါရမီ တရားစာအုပ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကြီး၊ ရွှေပါရမီ ဓမ္မစာပေ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကြီး အခုလို အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ အောင်မြင်နေရတာပါ။ တခြားလူတွေရဲ့အမြင် နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်နေရ တာပေါ့လေ။

လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ဖို့အတွက် အားလုံး ညီ ညီညာညာနဲ့ စုပေါင်းပြီးတော့ လုပ်ကြရတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် အများစုပေါင်းပြီးလုပ်မှ အောင်မြင်နိုင်တဲ့လုပ်ငန်းကို အ ကြောင်းပြုပြီးတော့ မာနမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဆို လိုက်ပါ။

မြင့်သူကြားမှာ၊ နိမ့်မှသာ၊ မြင့်ရာရောက်နိုင်သည်။

'ဟ' ရင်တော့ 'န' သွားမှာပါပဲ

မြင့်သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ နိမ့်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘဝ နိမ့်သွားလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့။ မြင့်သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ နိမ့်လိုက်မှ ကိုယ့်ဘဝ မြင့်နိုင်တာပါ။

စကားလုံးတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်း လုပ်ထားတာ။ ဂါထာမှာ နှစ်ခုတည်းပါတာ။ 'မြင့်သူတွေ့ရဲ့ ကြားမှာ နိမ့်ပါ'။ ကိုယ်က လုပ်လိုက်တော့ သုံးခုတောင် ဖြစ်သွားတာနော်။ ဒါက အကျိုးဆက်အနေနဲ့ ပြောတာပါ။ 'မြင့်သူတွေ့ရဲ့ ကြားမှာ နိမ့်လိုက်လို့ နိမ့်မသွားပါဘူး။ မြင့်လာပါလိမ့်မယ်' . . . ။

မြင့်သူကြားမှာ၊ နိမ့်မှသာ၊ မြင့်ရာရောက်နိုင်သည်။

မာနတွေကြီးပြီးတော့ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့သူတွေ ကြားမှာ မာနကို နှိမ်ချပြီးတော့ ဘဝင်နှိမ်မယ်ဆိုရင် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ဘဝကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။

လူတိုင်း သိကြပါတယ်။ မာနကြီးရင် သံသရာ အကျိုးပေးအနေနဲ့ ဘာဖြစ်တတ်သတဲ့တုံး။ မာနကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမျိုးယုတ်တတ်တယ်တဲ့။ အမျိုးညံ့တတ်တယ်။ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ယုတ်ညံ့တဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။

အကြီးဆုံးအကျိုးကတော့ အပါယ်လေးပါးပေါ့လေ။ ဟိုလိုကြီး အကုသိုလ်တွေနဲ့မှ အပါယ်လေးပါးရောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မာနကြီးရင်လည်း အဲဒီမာနကြောင့်ကို အပါယ်လေးပါးကို ရောက်မှာပဲ။ အပါယ်လေးပါးက လွတ်ပြီး လူပြန်ဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း အမျိုးညံ့မှာ ဖြစ်တတ်တယ်။ နိမ့်ကျတဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အထင်နဲ့ကတော့ တခြားစီ ဖြစ်သွားတယ်။ ငါအမျိုးမြတ်တယ်၊ ငါအမျိုးမြင့်တယ် ဆိုပြီး လက်မထောင်ပြီးတော့ ဘဝင်မြင့်လိုက်တယ်။ အဲဒါ အကျိုးပေးတော့ ကိုယ်မလိုချင်တဲ့၊ ကိုယ်နှိမ်ချပြောထားတဲ့ အမျိုးယုတ်အမျိုးညံ့မှာပဲ သွားပြီးတော့ ဖြစ်ရပါတယ်။

မြင့်တဲ့အတွက် နိမ့်သွားတာပါ။ ဘဝင်မြင့်တဲ့အတွက် ဘဝနိမ့်သွားတာပါ။ မြင့်ရင် မမြင့်ပါဘူး၊ နိမ့်ပါ

တယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ . . . ဘဝင်မြင့်ရင် ဘဝမမြင့်ဘူး၊
ဘဝနိမ့်ပါတယ်။

ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ . . . မာနမကြီးဘူး၊ ဘဝင်
မမြင့်ဘူးဆိုရင် ဖြစ်လေရာဘဝ အမျိုးမြတ်ပါတယ်၊ အမျိုး
မြင့်ပါတယ်။ နိမ့်တဲ့အတွက် မြင့်သွားတာပါ။ ဘဝင်နိမ့်တဲ့
အတွက် ဘဝမြင့်သွားတာပါ။ နိမ့်ရင် မနိမ့်ပါဘူး၊ မြင့်ပါ
တယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ . . . ဘဝင်နိမ့်ရင် ဘဝမနိမ့်ပါ
ဘူး၊ ဘဝမြင့်ပါတယ်။

ဒီမာနအကြောင်းချည်းပဲ တစ်ရက်ဟောဖို့တောင်
ကောင်းတာနော်။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ထဲမှာ စကားရပ်က လေးခု
ရှိတော့ စကားရပ်တစ်ခုကို တစ်ရက်နှုန်းနဲ့ လေးရက် အ
ခန်းဆက်ဟောဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားသိပ်ရှည်
ပြီး ပြီးငွေ့သွားမှာစိုးလို့ နှစ်ရက်နဲ့ပဲ ပြီးအောင်ဟောပါမယ်
နော်။ စီခြောက်ဆယ် နှစ်ခွေစာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက ပု-
ဏ္ဏိကာထေရီဆိုတာ ရှိပါတယ်။ သူက လူ့ဘဝတုန်းက
အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်မှာ ရေခပ်ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းမှာ
ဝင်စားပြီးတော့ ကျွန်မဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့် သူက
ဒီလိုကျွန်မဖြစ်ရသလဲဆိုရင် . . .

သူဟာ ရှေးဘုရားခြောက်ဆူရဲ့ လက်ထက်မှာ ပိ-

ဣကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ တိပိဋကဓရ ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခြောက်ဘဝလုံးနော်။ တရားဟောက လည်း အင်မတန် ကောင်းတယ်။ ဗဟုသုတကလည်း အင် မတန် ပြည့်စုံတယ်။

ပညာဗဟုသုတ ပြည့်စုံတာ၊ တိပိဋကတ်သုံးပုံကို အာ ဂုံဆောင်နိုင်တာ၊ တရားဟောကောင်းတာကို အကြောင်း ပြုပြီးတော့ မာနတွေ ကြီးနေတယ်။ ခြောက်ဘဝလုံး မာန တွေ ကြီးခဲ့တယ်။ ဘဝင်တွေ မြင့်ခဲ့တယ်။

မာနတွေကြီး၊ ဘဝင်တွေ မြင့်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး လည်း ဘုန်းကြီးမထင်၊ ဘိက္ခုနီမလည်း ဘိက္ခုနီမ မထင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဟိုလူလည်း လူမထင်၊ ဒီလူလည်း လူမထင်နဲ့ မာနတွေကြီးပြီးတော့ ဘဝင်တွေ မြင့်ခဲ့တယ်။

တိပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင်ပြီး သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာသုံးပါးကို ဖြည့်ကျင့်ပေမယ့်၊ ဝိပဿနာ အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား အားထုတ်ပေမယ့် မာနတွေကြီး နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ကိလေသာတွေကို အပြီးသတ် ပယ် သတ်ဖို့ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တရားထူး တရားမြတ် လုံးဝ မရခဲ့ပါဘူး။

သိပ်ကို သံဝေဂရစရာကောင်းပါတယ်။ တိပိဋကတ် သုံးပုံ အာဂုံဆောင်နိုင်၊ ပရိယတ္တိတွေလည်း ပြည့်စုံ၊ ပဋိ-

ပတ္တိတွေလည်း ပြည့်စုံ၊ သူများကိုလည်း ကျွတ်တမ်းဝင်
အောင် ဟောနိုင်ပြောနိုင်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့
မာနတွေ ခံနေတဲ့အတွက်ကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်
မရခဲ့ဘူးတဲ့။

မာနဓာတုကတ္တာ ပန ကိလေသေ သမုစ္ဆိန္ဒိတုံ
နာသက္ခိ။

ပုဏ္ဏိကာထေရီမအလောင်း ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်
ပြည့်စုံပါလျက် တရားထူး မရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို သေချာ
မှတ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ‘မာနကြီးလို့ ဘဝင်မြင့်လို့’ . . . ။
စာဘယ်လောက်တတ်တတ်၊ တရားဘယ်လောက် အား
ထုတ် အားထုတ် မာနကြီးနေရင်၊ မာနခံနေရင်၊ ဘဝင်မြင့်
နေရင်၊ ဘဝင်ခံနေရင်၊ ဘယ်တော့မှ တရားထူးတရားမြတ်
မရပါဘူး။

သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားခြောက်ဆူနဲ့ ခြောက်
ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆုံရတာတောင် မာနခံနေလို့ တရားမရဘူး
ဆိုမှတော့ သက်တော်ထင်ရှားဘုရားနဲ့ မဆုံရတဲ့ အခုလို
အချိန်မျိုးမှာဆို ပြောမနေနဲ့တော့ပေါ့။ မာနတွေ . . . မာန
တွေ . . . သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မာနကြီးတာ ဘာဖြစ်လဲလို့
ခါးမထောက်ပါနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ တရားထူး မရရုံ၊

အပါယ်ငရဲကျရုံနဲ့ အမျိုးညံ့ရုံ (အမျိုးယုတ်ရုံ) လေးပါပဲ။
သိပ်မဆိုးပါဘူးနော်။

ဘုရားခြောက်ဆူလုံးလက်ထက်မှာ ပရိယတ်၊ ပဋိ
ပတ် ပြည့်စုံခဲ့ပေမယ့် ဦးဇင်းတို့ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်
ထက်ကျမှ ရဟန္တာဖြစ်ရပါတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တော့လည်းပဲ
အမျိုးမြတ်တဲ့ဘဝကနေ ဘိက္ခုနီမ ဝတ်ပြီးတော့ ရဟန္တာ
ဖြစ်ရတာလား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဘဝကနေ
ဘိက္ခုနီမ ဝတ်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်ရတယ်။

အဲဒီကျွန်မဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မာန
ကြီးခဲ့လို့ပါပဲ။ တရားထူး မရတာလည်း မာနကြီးလို့၊ ကျွန်
ဖြစ်ရတာလည်း မာနကြီးလို့ . . . ။ ဒါကြောင့် မာနကတော့
ကြီးကိုမကြီးသင့်ပါဘူး ယောဂီတို့ရယ်။ ‘မာန်မာန် မထား
သင့်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားလေးကို တရားသဘော
လေးနဲ့ အမြဲနှလုံးသွင်းကြပေါ့နော်။

အပေါက်ပွင့်လို့ အဆင်သင့်တာကို
အမောက်စွင့်ပြီး ဘဝင်မမြင့်ပါနဲ့

ကိုယ့်ရဲ့ ပြည့်စုံမှုတွေကို မတည်မြဲဘူးလို့ နှလုံး
သွင်းလိုက်ရင်လည်း မာနကတော့ ကျသွားမှာပဲ။ ဥပမာ
လေးတစ်ခု ကြည့်ရအောင်။ ဦးဇင်းတို့ တခြားတရားတော်
တွေမှာတော့ တခြားအကြောင်းအရာအတွက် ဥပမာပေး
ထားတာပေါ့။ မာနအတွက် ဥပမာယူမယ် ဆိုရင်လည်း
ရတာပဲ။

တစ်ခါတုန်းက အခုလို နွေရာသီပေါ့လေ။ မြေ
ခွေးတစ်ကောင် လွင်ပြင်ထဲလျှောက်သွားရင်းနဲ့ တစ်နေရာ
ရောက်တော့ ဆင်သေကောင်တစ်ကောင် တွေ့တယ်။ ဆင်
သေကောင်ကလည်း သေပြီးတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးပေါ့။

အဲဒါနဲ့ မြေခွေးက ဆင်သေကောင်ရဲ့ စအိုဝကနေ ဝမ်းဗိုက်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ အထဲထဲကိုရောက်တော့ အူတွေ၊ ကလီစာတွေကို စားတာပေါ့။ စားပြီးတော့ ဗိုက်တင်းသွားတော့ ဆင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်တယ်။

အိပ်ရာက ထလာတော့ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် စားစရာတွေချည်းပဲဆိုတော့ ‘ငါဒီတစ်သက်တော့ စားစရာတွေ မကုန်တော့ဘူး’ ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်သွားတယ်။ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသားဘုံပေါ်မှာ စံပြီးတော့ မာနတွေ ကြီးနေတယ်။ လက်မတွေ ထောင်လို့။ မြေခွေးက အိပ်တဲ့အခါမှာ ရိုးရိုးတောင် ဆန့်အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒူးထောင်ပြီး ဒူးတစ်ဖက်ပေါ် တခြားခြေတစ်ဖက် တင်လို့။

‘ငါတော့ ဒီတစ်သက် စားလို့ မကုန်တော့ဘူး။ ငါ့လောက် စားစရာသောက်စရာ ပြည့်စုံတဲ့ကောင် ရှိပါဦးမလား။ စားချင်ရင် အသည်းတွေ၊ ကလီစာတွေ စားလို့ရတယ်။ သောက်ချင်ရင် သွေးတွေ၊ အဆီတွေ သောက်လို့ရတယ်။ အစားအသောက်လည်း ပြည့်စုံတယ်။ အသောက်အစားလည်း ပြည့်စုံတယ်။ အေးဆေးပဲ’

မြေခွေးက ဘဝင်တွေ မြင့်ပြီးတော့ မာနတွေ ကြီး

နေတယ်။ နေကလည်း ပူပြင်းတော့ ဆင်သေကောင်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခြောက်ခြောက်လာတယ်။ ခြောက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတော့ စအိုပေါက်က ပိတ်သွားတယ်။ ပိတ်သွားတော့ ထွက်လို့ကို မရတော့ဘူး။ အသက်ရှူရတာလည်း မွန်းကျပ်လာတယ်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါသေတော့မှာပဲ’ ဆိုပြီး တော့ မြေခွေးက ရှိသမျှအပေါက်ကလေးကနေ အတင်းတိုး ထွက်တာပေါ့လေ။ အတင်းတိုးထွက်တော့ အသားတွေ ပဲ့ကြွေ၊ အရေတွေ စုတ်ပြတ်၊ သွေးတွေ ပန်းထွက်နဲ့ မြေခွေး ခမျာ တော်တော်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံလိုက်ရတယ်။

ဘာပြောချင်တာလဲဆိုတော့ ဦးဇင်းတို့၊ ယောဂီ တို့ရဲ့ ဘဝမှာ ပြည့်စုံနေကြတယ်ဆိုတာ ပြည့်စုံတာကတော့ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့လေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံတာ၊ ရာထူး အာဏာ ပြည့်စုံတာ၊ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတ ပြည့်စုံတာ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု ပြည့်စုံတာ စသည်အားဖြင့် အများကြီးရှိပါတယ်။

အဲဒီလို ပြည့်စုံနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အတိတ်က ကုသိုလ်ကံတွေ အားကောင်းလို့။ တစ်နည်း ခုန မြေခွေးဥပမာလေးနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကံကြမ္မာစအိုပေါက် ပွင့်နေလို့။

ကံကြမ္မာစအိုပေါက် ပွင့်နေလို့ ပြည့်စုံနေတာပါ။
ကဲ . . . ဒီကံကြမ္မာစအိုပေါက်က အမြဲတမ်း ပွင့်နေပါ
မလား။ အမြဲတမ်း ပွင့်နေမယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူးနော်။
ပွင့်တဲ့အခါ ပွင့်မယ်။ ပိတ်တဲ့အခါ ပိတ်မယ်။ ကံသိပ်
ကောင်းလွန်းလို့ ကံကြမ္မာစအိုပေါက် အမြဲတမ်း ပွင့်နေတဲ့
သူလည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ ရှားပါတယ်။

ဒါက ပရိသတ်ထဲမှာမို့လို့ ပြောလို့ကောင်းအောင်၊
နားခံသာအောင် ‘ကံကြမ္မာစအိုပေါက်’ လို့ပြောတာ။ ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် ပြောမယ်ဆိုရင် သုံးလုံးတည်း ပြောလို့ရ
တယ်။ ကံကြမ္မာကို ‘ကံ’ လို့ပဲ တစ်လုံးတည်းပြော၊ စအို
ပေါက်ကိုလည်း ‘- ပေါက်’ လို့ နှစ်လုံးတည်းပဲပြော။ ‘ကံ
. . . ပေါက်’ ပေါ့။ ပရိသတ်ထဲမှာတော့ ‘ကံကြမ္မာစအို
ပေါက်’ လို့ပဲ ပြောပေါ့လေ။

ကံကြမ္မာစအိုပေါက်လေး ပွင့်နေတုန်းမို့ စားစရာ
လည်း ပြည့်စုံ၊ သောက်စရာလည်း ပြည့်စုံ၊ နေစရာ ပြည့်စုံ၊
ထိုင်စရာ ပြည့်စုံ၊ လှူဖို့တန်းဖို့ စသည်အားဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ၊
ရာထူးအာဏာ၊ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ၊ ရုပ်အဆင်း စသည်
အားဖြင့် ပြည့်စုံနေကြတာပါ။

ပြည့်စုံမှုနဲ့ သူ့ကံတော့ တွဲရမှာပေါ့နော်။ ဒီကံ
ကြောင့် ဒီအကျိုးပြည့်စုံ၊ ဟိုကံကြောင့် ဟိုအကျိုးပြည့်စုံ၊

သူ့ကံစအိုပေါက်နဲ့ သူ့ပါပဲ။ ကံတစ်ခုတည်းကြောင့် အကျိုး
အားလုံး ပြည့်စုံနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရုပ်အဆင်းလှတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရုပ်အဆင်းလှ
ကြောင်းကုသိုလ်ကံလေးက အကျိုးပေးနေလို့ ရုပ်အဆင်းလှ
နေတာ။ ရုပ်အဆင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာစအိုပေါက်လေး ပွင့်
နေလို့ ရုပ်အဆင်းလှနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကံလေးက အမြဲ
တမ်း အကျိုးပေးနေမယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အချိန်မရွေး
ကံပိတ်သွားနိုင်တယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရာထူးအာဏာ၊ ပညာ ဗဟုသုတ၊
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု စသည်တို့လည်း နည်းတူပါပဲ။
သက်ဆိုင်ရာ ကံအခွင့်သာတုန်း၊ သက်ဆိုင်ရာကံပေါက်ပွင့်
တုန်း အကျိုးပေးနေတာပါ။ အချိန်မရွေး ကံပေါက်ပိတ်သွား
နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုလေး နှလုံးသွင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း မာ
န မကျနိုင်ဘူးလား။ ကျနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ပြည့်စုံမှု၊
ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ တကယ်တော့ မတည်မြဲပါဘူး။ ကံကြမ္မာ
စအိုပေါက်လေး ပွင့်နေတုန်းပဲ တည်ရှိနေတာပါ။ လောက-
ဓံနေတွေကလည်း ပူပူပြင်းပြင်း၊ ကိလေသာနေတွေက
လည်း ပူပူပြင်းပြင်းနဲ့ တော်ကြာ ဒီကံကြမ္မာစအိုပေါက်လေး
ပိတ်သွားရင်တော့ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မပြည့်စုံတော့တဲ့ အခြေအနေမှာ အသားမပဲ့ရင်
ကံကောင်း၊ အရေမစုတ်ရင် ကံကောင်း၊ အမွှေးမကျွတ်ရင်
ကံကောင်းဆိုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရမှာနော်။ ဒါ့ကြောင့်
တစ်ခေါက်ပြန်ဆိုလိုက်ပါ။

မြင့်သူကြားမှာ၊ နိမ့်မှသာ၊ မြင့်ရာရောက်နိုင်သည်။

အစဉ်မကျ ဖွာလန်ပြန်ကြပြီး ခပ်မြင့်မြင့်အာရုံတွေမှာ မျော
ချင်တိုင်း မျောနေတော့တာပါပဲ။

စိတ်ပျံ့လွင့်တဲ့သူဟာ သူဖြစ်ချင်၊ သူခံစားချင်တဲ့
အကောင်းအာရုံ၊ အမြင့်အာရုံတွေမှာချည်းပဲ စိတ်ကူးယဉ်
ကမ္ဘာကြီး တည်ဆောက်နေတာဖြစ်လို့ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတာ
ကို မြင့်နေတယ်လို့ ဒီနေရာမှာ (ဒီတရားတော်မှာ) ခေါ်ပါ
တယ်။ အမှန်အကန် မြင့်မားနေလို့ မြင့်တယ်ခေါ်တာ မ
ဟုတ်ပါဘူး။ အကြံအဖန် မြင့်ကားနေလို့ မြင့်တယ် ခေါ်တာ
ပါ။

စိတ်ပျံ့လွင့်ပြီး မြင့်နေရင် စိတ်မပျံ့လွင့်အောင်
ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။ စိတ်မပျံ့လွင့်သောအား
ဖြင့် နိမ့်သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်ပါ။

ပြုလုပ်တဲ့နည်းကတော့ ပျံ့လွင့်နေတဲ့စိတ်ကို တိုက်
ရိုက်ရှုတဲ့နည်းရယ်၊ ကုသိုလ်အလုပ်တစ်ခုခု (အကျိုးပြု
အလုပ်တစ်ခုခု)မှာ စိတ်အာရုံအပြည့် နှစ်မြှုပ်ထားတဲ့နည်း
ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ မကြာခဏ
ဆိုသလို နှာသီးဝမှာ သတိကပ်ထားတဲ့ အလေ့အကျင့်၊ အ
လွယ်ဆုံးပြောရရင် သတိထားပြီး အသက်ရှူတဲ့ အလေ့
အကျင့် မြဲနေအောင် လုပ်ထားမယ်ဆိုရင် စိတ်ပျံ့လွင့်တယ်

ဆိုတာ မရှိသလောက် နည်းသွားပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်း
အရာတစ်ခုခုအပေါ် မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ပျံ့လွင့်သွားရင်
လည်း အသက်ဝဝရှူပြီး ဝင်လေထွက်လေရဲ့ ထိမှုသဘော
မှာ စိတ်ကပ်ထားလိုက်ပေါ့။

ပျံ့လွင့်စိတ် ရှုမှတ်နည်းကတော့ ‘ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
စစ်’ စာအုပ်မှာပဲ ဖတ်လိုက်တော့ပေါ့နော်။

အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ အပြုအမူ ကြမ်း
တမ်းခြင်းကို ‘ထမ္မ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ထမ္မတရား လွှမ်းမိုး
နေတဲ့သူဟာလည်း မြင့်နေတဲ့သူပါပဲ။

ပြောတာ ဆိုတာ၊ နေတာ ထိုင်တာ၊ လုပ်တာ
ကိုင်တာ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုရင် မြင့်နေတာ
ပါ။ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ အချိုးမပြေဘူး၊ အကြောမာတယ်၊
အကြောတင်းတယ်ဆိုတာ မြင့်နေတာပါပဲ။ အဆင့်မြင့်တာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ အကြောမြင့်နေတာ။

ဒါလည်း ဘဝင်မြင့်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ဒေါသ၊ မာန
ကို အခြေခံတာကိုး။ ဒေါသကြီးတဲ့သူ၊ မာနကြီးတဲ့သူတွေဟာ
အပြောအဆို၊ အပြုအမူ ကြမ်းတမ်းမာကြောတတ်၊ ခက်
ထန်ရိုင်းစိုင်းတတ်ပါတယ်။

တိုတိုပြောရင် တင်းမာတယ်ပေါ့။ တင်းတာက
ဒေါသ၊ မာတာက မာန။ ဒါ့ကြောင့် အရပ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်

နေရင်၊ စိတ်တို စိတ်ဆိုးနေရင် ‘တင်းနေတယ်’ လို့ ပြောကြ
တာပေါ့။ မာနသံပါနေရင်၊ အပေါ်စီးက ပြောနေရင် ‘မာ
လှချည်လား’ လို့ ပြောကြတာပေါ့။

‘မြင့်သူကြားမှာ နိမ့်ပါ’ ဆိုတာ အကြောမတင်းနဲ့၊
အကြောမမာနဲ့ ပြောတာပါပဲ။ ပြောတာဆိုတာလည်း အ
ကြောမတင်းနဲ့၊ အကြောမမာနဲ့။ နေတာထိုင်တာ၊ လုပ်တာ
ကိုင်တာလည်း အကြောမတင်းနဲ့၊ အကြောမမာနဲ့။ ဘာ
ပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု ရှိပါစေ။ လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးမှု ရှိပါစေ။ ချိုသာညက်ညောမှု ရှိပါစေ။

မြင့်နေတဲ့သူတွေကြားမှာ ကိုယ်က နိမ့်လိုက်ပါ။
အပြောကြမ်း၊ အပြုကြမ်းနဲ့ မြင့်နေတဲ့သူတွေကြားမှာ အ
ပြောနု၊ အပြုနုသောအားဖြင့် ကိုယ်က နိမ့်လိုက်ပါ။ အပြော
အဆို ကြမ်းတမ်း၊ အမူအရာ ရိုင်းပျဉ်း မြင့်နေတဲ့သူတွေ
ကြားမှာ အပြောအဆို သိမ်မွေ့၊ အမူအရာ ယဉ်ကျေးသော
အားဖြင့် နိမ့်လိုက်စမ်းပါ။

ဆိုလိုတာကတော့ မျက်စောင်းထိုးသူတွေရဲ့ကြား
မှာ မျက်စောင်းမထိုးပါနဲ့။ နှုတ်ခမ်းရွဲ့သူတွေရဲ့ ကြားမှာ
နှုတ်ခမ်းမရွဲ့ပါနဲ့။ ဒီလို ဆိုလိုတာပေါ့နော်။ ပြောမယ်ဆိုရင်
အများကြီးပေါ့။

‘မျက်စောင်းထိုး၊ မျက်ရိုးကျိုး’ ဆိုတာလည်း ကြား

ဖူးတယ်နော်။ မျက်စောင်းထိုးရင် ဘာဖြစ်တတ်တုံး။ မျက်
ရိုးကျိုးတတ်တယ်။ ဟိုတစ်လောကတောင် မြန်မာပြည်မှာ
ဒကာကြီးတစ်ယောက် လျှောက်တယ်။ မြို့ထဲက မင်္ဂလာ
ဆောင်တစ်ခုအကြောင်းပေါ့။

သတို့သားက သတို့သမီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။
မိဘစိတ်ချမ်းသာပြီးရော ဆိုပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်
တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျတော့ မိဘကလည်း သိန်း
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် အကုန်အကျခံပြီးတော့ ပြင်ဆင်
ထားတာပေါ့။ ဧည့်သည်တွေလည်း ဖိတ်ထားပြီးပြီ။

အဲဒီနေ့ကျတော့မှ သတို့သမီးကို တွေ့တယ်။ သ
တို့သမီးကိုလည်း တွေ့ရော၊ ချက်ချင်းနောက်ခန်းထဲ ဝင်
သွားပြီးတော့ သူ့အဖေကို ပြောတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို
ကျွန်တော် လုံးဝ မယူနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီအခမ်းအနားကို ကျွန်
တော် ဖျက်တယ်ဆိုပြီးတော့ ပြောတယ်။ ဘာလို့တုန်းဆို
တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက မျက်စိစွေနေလို့တဲ့။

အဲဒါနဲ့ မိဘတွေကလည်း ဧည့်သည်တွေဖိတ်ထား
ပြီးသားဆိုတော့ မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ပြလေးတော့
နေပါဦးကွယ်။ နောက်တော့မှ ကြည့်စိစဉ်တာပေါ့ ဆိုပြီး
တော့ သားကို မနည်းဖျောင်းဖျရတယ်။ အခုတော့ ဘယ်လို
ဖြစ်တယ် မပြောတတ်ဘူးနော်။

အဲဒီတော့ မျက်စိစေ့တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ခဲ့လို့
လဲ။ မျက်စောင်းထိုးခဲ့လို့။ မျက်စောင်းထိုးသောအားဖြင့်
မြင့်ခဲ့လို့နော်။ ဒါ့ကြောင့် မျက်စောင်းထိုးသောအားဖြင့် မြင့်
တဲ့သူတွေရဲ့ကြားမှာ မျက်စောင်းမထိုးဘဲ တည့်တည့်ကြည့်
သောအားဖြင့် နိမ့်လိုက်စမ်းပါ။

အမုန်းမျက်လုံးနဲ့ မကြည်မလင်ကြည့်ပြီး မြင့်နေ
သူတွေရဲ့ကြားမှာ အချစ်မျက်လုံးနဲ့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြည့်ပြီး
နိမ့်လိုက်ပါ။ ဒေါသမျက်လုံးနဲ့ တင်းမာစွာ ကြည့်ပြီး မြင့်နေ
သူတွေရဲ့ကြားမှာ မေတ္တာမျက်လုံးနဲ့ နူးညံ့စွာ ကြည့်ပြီး နိမ့်
လိုက်ပါ။

နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲ့ စူပုပ်ပြီးတော့ မြင့်နေတဲ့သူတွေရဲ့
ကြားမှာ နှုတ်ခမ်းလေး တည့်မတ်ပြီးချိုပြီးတော့ နိမ့်လိုက်
ပါ။ ခြေထောက် ဆောင့်အောင့် ဖိနှိပ်ပြီးတော့ မြင့်နေတဲ့သူ
တွေရဲ့ကြားမှာ ခြေထောက်လေး ဖွရွ နုညက်ပြီးတော့ နိမ့်
လိုက်ပါ. . . စသည်အားဖြင့် အများကြီး ပြောလို့ရတယ်
နော်။

မာနနဲ့ မြင့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ မာနကင်းအောင်
နေသောအားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။ စိတ်ယုံလွင့်ပြီးတော့ ဥဒ္ဓစ္စနဲ့
မြင့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ စိတ်မယုံလွင့်အောင် နေသော
အားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ကြမ်း နှုတ်ကြမ်းနဲ့ မြင့်နေတဲ့သူ

တွေ့ရဲ့ကြားမှာ ကိုယ်မကြမ်း၊ နှုတ်မကြမ်း၊ ကိုယ်သိမ်မွေ့၊
နှုတ်ယဉ်ကျေးသောအားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။

သူတစ်ပါးကို ချုပ်ချယ်ထိပါးစော်ကားသောဒဏ်
ဖြင့် မြင့်နေတဲ့သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ သူတစ်ပါးကို မချုပ်ချယ်၊
မထိပါး၊ မစော်ကားသောအားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုပဲ အကောင်းပြော၊ သူတစ်ပါးကို မကောင်းပြော၊ သူတစ်
ပါးကို နှိမ့်ချတဲ့စကား၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတဲ့စကားတွေ ပြောပြီး
တော့ မြင့်နေတဲ့သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို မဖော်ဘဲနဲ့
သူတစ်ပါးရဲ့ ကောင်းကွက်ကို မမြင်မြင်အောင် ကြည့်ပြီး
တော့ ချီးမွမ်းစကားပြောဆိုသောအားဖြင့် နိမ့်လိုက်ပါ။

‘မြင့်သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ နိမ့်လိုက်ပါ’ ဆိုတဲ့ အဆုံး
အမလေးကို နည်းနည်း ချဲ့ယူတာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဉာဏ်
နဲ့ကိုယ် အများကြီးချဲ့လို့ ရသွားပြီနော်။

လိုရင်းလေးကိုပဲ မှတ်ထား။ မြင့်သူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ
နိမ့်ပါ။ ဘာမြင့်တာလဲဆိုရင် မကောင်းတဲ့ သဘောကို
ဆောင်တဲ့ မြင့်တဲ့သဘောကို ရှေ့က တပ်ချင်သလိုတပ်လို့
ရပါတယ်နော်။ မကောင်းသော (တစ်ခုခု)အားဖြင့် မြင့်သူ
တွေ့ရဲ့ ကြားမှာ ကောင်းသော (ဆန့်ကျင်ဘက်တစ်ခုခု)
အားဖြင့် နိမ့်ပါ။

ကောင်းသောအားဖြင့် မြင့်နေတဲ့သူတွေ့ရဲ့ကြား

မှာတော့ မကောင်းသောအားဖြင့် မနိမ့်လိုက်နဲ့ပေါ့နော်။

တစ်နည်းအားဖြင့် မြင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနောက်က
နေ တခြားစကားလုံး ထည့်မယ်ဆိုရင် 'မြင့်မောက်နေသူ
တွေရဲ့ ကြားမှာ နှိမ့်ချလိုက်ပါ'။ ဒီလို ဆိုလိုပါတယ်နော်။

မြင့်မောက်တယ် ဆိုတာ ဒေါသ မာန လွန်ကဲနေ
တာ၊ ဥဒ္ဓစ္စ လွန်ကဲနေတာကို ပြောတာပါ။ မြင့်မားတာနဲ့
မတူပါဘူး။ မြင့်မားတယ်ဆိုတာက အသိဉာဏ်၊ မေတ္တာလွန်
ကဲနေတာ၊ သဒ္ဓါ ဝီရိယ လွန်ကဲနေတာပါ။

မြင့်မားနေသူတွေရဲ့ကြားမှာတော့ နိမ့်ကျလို့ မ
ဖြစ်ပါဘူး။ ပိုမြင့်မားရပါမယ်။ ဒါ့ကြောင့် . . . မြင့်မားနေ
သူတွေရဲ့ ကြားမှာ မနိမ့်ကျပါစေနဲ့။ မြင့်မောက်နေသူတွေ
ရဲ့ ကြားမှာ နှိမ့်ချပါ။ နိမ့်နိမ့်လေးနေပါ။ နှိမ့်ချတာနဲ့ နိမ့်ကျ
တာလည်း မတူဘူးနော်။ ချဲ့ပြောရင် မကုန်နိုင်တော့ဘူး
. . . ထားလိုက်တော့။

ယောဂီတို့က ဂုဏ်နိမ့်သူဖြစ်ချင်တာလား၊ ဂုဏ်
မြင့်သူ ဖြစ်ချင်တာလား။ ဂုဏ်မြင့်သူဖြစ်ချင်ရင် ‘ဂုဏ်မြင့်
သူ’ သီချင်း တစ်နေ့ကိုးခေါက် နားထောင်ပေတော့။ ဟုတ်
လား။

‘နိမ့်သူကြားမှာ မြင့်ပါ’ ဆိုတာ ဂုဏ်နိမ့်သူရဲ့ကြား
မှာ ဂုဏ်မြင့်အောင် ကြိုးစားပါတဲ့။

ဂုဏ်နိမ့်တယ် ဆိုတာက စည်းစိမ်ဥစ္စာဂုဏ်တွေ၊
အလှဂုဏ်တွေ၊ ဓနဂုဏ်တွေ၊ ပညာဂုဏ်တွေ။ အဲဒီဂုဏ်တွေ
ကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကီအပေါ်ယံဂုဏ်တွေကို
ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတော်ကောင်းဂုဏ်ကို ပြောတာ
ပါ။

သူတော်ကောင်းဂုဏ် နိမ့်နေတဲ့သူတွေရဲ့ကြားမှာ
ကိုယ်က သူတော်ကောင်းဂုဏ်မြင့်အောင် ကြိုးစားပါ။ သူ
တော်ကောင်းဂုဏ်ဆိုတာ ဓာတ်ခံကောင်းကို ပြောတာပါ။
ဓာတ်ခံညှိနေလို့ရှိရင် ဂုဏ်နိမ့်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဓာတ်
ခံကောင်းနေလို့ရှိရင် ဂုဏ်မြင့်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓာတ်ခံကတော့ အများကြီးရှိတာပေါ့လေ။ ကိ-
လေသာ (၁၀)ပါးနဲ့ ကြည့်ရင် မကောင်းတဲ့ဓာတ်ခံကလည်း
(၁၀)ပါး၊ အကုသိုလ်စေတသိက် (၁၄)ပါးနဲ့ကြည့်ရင် မ
ကောင်းတဲ့ဓာတ်ခံကလည်း (၁၄)ပါး စသည်အားဖြင့် ပြော

လို့ရတာပေါ့။

ဒီနေ့တော့ သူတော်ကောင်းဂုဏ် နိမ့်တာ၊ မြင့်တာ ကို ဘုရားအလောင်းသူတော်ကောင်းကြီးတို့ရဲ့ ဓာတ်ခံ(၆) မျိုးနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းတို့ရဲ့ ဓာတ်ခံဆို ပေမယ့် သူတော်ကောင်းအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါ = ဓာတ်ခံနိမ့်သူတွေ ရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံမြင့်ပါ = ဓာတ်ခံ (၆)မျိုး နိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ ဓာတ်ခံ (၆)မျိုး မြင့်ပါ။

ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းကြီးတွေ၊ ပညာ ရှိ သူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ခံ ကောင်း(၆)မျိုး ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အလောဘဓာတ်ခံ၊ အ ဒေါသဓာတ်ခံ၊ အမောဟဓာတ်ခံ၊ နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ၊ ပဝိဝေ- ကဓာတ်ခံ၊ နိဿရဏဓာတ်ခံ။ ပါဠိလိုပြောလိုက်ရတာ ပိုပြီး တော့ အရသာရှိပါတယ်။ ပါဠိလိုလည်း ရအောင် ကျက် ထားပါ။

ပထမဆုံးဓာတ်ခံက အလောဘဓာတ်ခံ။ အလော ဘဓာတ်ခံဆိုတာ မလိုချင်တဲ့ဓာတ်ခံ။ အလောဘဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ တစ်ကျပ်၊ တစ်ပြားလေးက အစ ပေးရကမ်းရမှာ၊ စွန့်ရကြရမှာ အင်မတန် နှမြောပါ တယ်။ သူများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဖို့ အသာထား၊ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုတောင် မသဏာဘူ။ ဒါက အလောဘဓာတ်ခံ အား နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။

အလောဘဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ တော့ သောင်းနဲ့သိန်းနဲ့ချီပြီးတော့ စွန့်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ဝန်မလေးဘူး။ ပဒေသရာဇ်စည်းစိမ်၊ ဧကရာဇ်စည်းစိမ်၊ စကြာဝတေးမင်းစည်းစိမ်တွေ စွန့်ပစ်ရမယ်ဆိုရင်တောင်မှ မြက်တစ်ပင်လောက်တောင် စိတ်ထဲမှာ မအောက်မေ့ပါဘူး တဲ့။ မြက်တစ်ပင်လေး စွန့်လိုက်ရသလိုပဲ သဘောထားနိုင် ပါတယ်။ ဒါက အလောဘဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေပေါ့။

ဓာတ်ခံကောင်းကို မှတ်ထားလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ ဆန့် ကျင်ဘက် ဓာတ်ခံဆိုး၊ မကောင်းတဲ့ဓာတ်ခံကိုလည်း သ ဘောပေါက်ရမယ်။ အလောဘဓာတ်ခံ ဆိုတာက 'အ' က 'မ' ပဲ။ 'လောဘ' က လိုချင်တာပေါ့။ အလောဘ ဆိုတော့ မလိုချင်တာပေါ့။ မြန်မာလိုပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အလော- ဘဓာတ်ခံဆိုတာ 'မလိုဓာတ်ခံ' ပါပဲ။

အလောဘဓာတ်ခံဆိုတာ 'မလိုဓာတ်ခံ' လို့ ပြော လိုက်တော့ ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဘာပစ္စည်းဥစ္စာ မှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဘာပစ္စည်းဥစ္စာမှ မနှာဖွေတော့ဘူး လို့ ထင်နေဦးမယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်တော့တဲ့ အခြေအနေ၊ လုံးဝ မလိုချင်တော့တဲ့ အခြေအနေလည်း ရှိပါတယ်။ သူ့အဆင့် နဲ့သူပေါ့လေ။

လိုချင်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ခံစားဖို့ လိုချင် တာရယ်၊ သူတစ်ပါးကို ဝေမျှဖို့ လိုချင်တာရယ်လို့ နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ခံစားဖို့ လိုချင်တာက လောဘ၊ သူတစ်ပါး ကို ဝေမျှဖို့ လိုချင်တာက အလောဘ၊ အဲဒီအလောဘကိုပဲ ကိုယ်ခံစားဖို့ လိုချင်တာ မဟုတ်လို့ ‘မလိုဓာတ်ခံ’ လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အလောဘဓာတ်ခံကို မလိုဓာတ်ခံ လို့ပြောတာ ထက် ‘မစွဲဓာတ်ခံ’ လို့ ပြောတာက ပိုကောင်းပါတယ်။ ပို ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံပါတယ်။ ရပြီးသား ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရသေးတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စွဲလမ်းငြိ ကပ်မနေတဲ့သဘော၊ စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြုံလာရင် အချိန်မရွေး စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့သဘောဟာ ‘မစွဲဓာတ်ခံ’ ပါပဲ။

အလောဘကို ‘မလိုဓာတ်ခံ’ လို့ ပြောလည်း မှန် တော့မှန်တာပါပဲ။ သဘောမပေါက်ရင် နားရှုပ်သွားမှာစိုးလို့ သာပါ။ အလောဘဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရ ချင်ရ၊ မရချင်နေ လိုကို မလိုချင်ပါဘူး။ ကံပေးလို့ ရလာ တော့လည်း ရပါစေပေါ့။ ရလာလည်း ခံစားဖို့၊ သာယာဖို့

မဟုတ်ဘူး။ ပေးကမ်းဖို့၊ စွန့်ကြဲဖို့၊ လှူဒါန်းဖို့၊ ထောက်ပံ့ဖို့ပါ
ပဲ။

အခြေအနေအရ သူတစ်ပါးကို ကူညီထောက်ပံ့ဖို့
လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း စွန့်လွှတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုချင်
တာဖြစ်လို့ ‘မလိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုချင်တာ’ လို့ပဲ ပြောရပါ
လိမ့်မယ်။ မလိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုချင်တာကိုပဲ ‘အလောဘ
ဓာတ်ခံ၊ မလိုဓာတ်ခံ’ လို့ ပြောတာပါ။

လုံးဝကို မလိုချင်တာလည်း အလောဘဓာတ်ခံ
= မလိုဓာတ်ခံ၊ စွန့်လွှတ်ဖို့ လိုချင်တာလည်း အလောဘ
ဓာတ်ခံ = မလိုဓာတ်ခံ။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

‘အလောဘဓာတ်ခံ = မစွဲဓာတ်ခံ’ ဆိုတာကတော့
အရှင်းဆုံးပါပဲ။

မုန်းစိတ်ခန်းလေ ပြီးရိပ်သန်းလေ
အဒေါသ ဆိုတာက ဒေါသမရှိတာ။ ဒေါသ ကင်း
တာ။ အဒေါသဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားစကားလုံးလေးနဲ့လည်း ပုံကြီးချဲ့
ပြီးတော့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတတ်တယ်။ စိတ်တိုနေတတ်
တယ်။ စိတ်ဆိုးနေတတ်တယ်။ နာကျည်းမုန်းတီးနေတတ်
တယ်။ ရန်ငြိုးတွေ ဖွဲ့နေတတ်တယ်။

မုန်းစိတ်ခန်းလေ ပြီးရိပ်သန်းလေ

အဒေါသ ဆိုတာက ဒေါသမရှိတာ။ ဒေါသ ကင်း
တာ။ အဒေါသဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားစကားလုံးလေးနဲ့လည်း ပုံကြီးချဲ့
ပြီးတော့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတတ်တယ်။ စိတ်တိုနေတတ်
တယ်။ စိတ်ဆိုးနေတတ်တယ်။ နာကျည်းမုန်းတီးနေတတ်
တယ်။ ရန်ငြိုးတွေ ဖွဲ့နေတတ်တယ်။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ လုံးကြီးတင် မခံချင်ဘူးပေါ့။ လုံး
ကြီးတင် ကြီးကြီးတောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သေးသေးလေး
တောင် အတင်မခံချင်တာပေါ့လေ . . ။ တစ်ဖက်သားက
နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ပြောတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စကား

လေးကိုလည်း သူက အထအနတွေ ကောက်ပြီးတော့ စိတ် ဆိုးတယ်။ မုန်းတီးတယ်။ ဒါက အဒေါသဓာတ်ခံ အားနည်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။

အခုလို အင်မတန်ခြောက်သွေ့နေတဲ့ မြက်ပင် တွေ၊ ဝါးရွက်တွေပေါ် မီးစလေး တစ်မှုန်လောက်ကျရုံနဲ့ကို မြက်ခြောက်၊ ဝါးရွက်ခြောက်တွေ မီးချက်ချင်းထလောင် သလိုပဲပေါ့။ အဒေါသဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ တော့ ဒေါသဖြစ်စရာ စကား သေးသေးမွှားမွှားလေး၊ ဒေါ- သဖြစ်စရာ အပြုအမူ သေးသေးမွှားမွှားလေးကလည်း ဒေါသမီးတွေ အကြီးအကျယ် တောက်လောင်စေတယ်။

အဒေါသဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒေါသ နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားတောင်မှ အပြိုးမပျက်ဘူး။ ကလော်ဆဲနေလည်း စိတ်မဆိုးဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိပါးသွားအောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်နေလည်းပဲ ဒေါသမဖြစ်ဘဲနဲ့ သည်း ခံနိုင်တယ်။

သည်းခံတာက တစ်ပိုင်း၊ ဖြေရှင်းတာက တစ်ပိုင်း ပေါ့နော်။ ‘ဘာပဲပြောပြော သည်းခံရမယ်’ ဆိုတာက ငွံခံနေ ရမှာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မဆိုးဖို့၊ ဒေါသနဲ့ ပြန်မ ပြောဖို့ ပြောတာ။ ဖြေရှင်းဖို့ လိုအပ်ရင် ပြန်ဖြေရှင်းရမှာပဲ။

မလိုအပ်ရင်တော့လည်း ပြန်ဖြေရှင်းမနေနဲ့တော့ပေါ့။

လူတွေ အယူအဆလွဲနေတာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွ်
ခံ။ ငွ်ခံတာကိုပဲ သည်းခံတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ငွ်ခံတိုင်း
သည်းခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြေရှင်းသင့်၊ ဖြေရှင်းထိုက်တာ
ကိုလည်း ဖြေရှင်းရမယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သား ဒေါသ
မထွက်စေနဲ့။ တစ်ဖက်သား အကျိုးယုတ်အောင် မတုံ့ပြန်
နဲ့။ ဒါကို သည်းခံတယ်လို့ ခေါ်တာနော်။

တစ်ဖက်သား ဒေါသပိုထွက်သွားစေမယ့် စကား
မျိုးနဲ့တော့ မတုံ့ပြန်နဲ့။ မေတ္တာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အ
ကြောင်းသင့် အကျိုးသင့် ပြောပါလျက် သူ့ဘာသာသူ စိတ်
ထားမမှန်လို့ ဒေါသပိုထွက်သွားတာကတော့လည်း မတတ်
နိုင်ဘူးပေါ့။

လိုအပ်လို့ ပြန်ပြော၊ ပြန်ဖြေရှင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မလို
အပ်လို့ ပြန်မပြော၊ ပြန်မဖြေရှင်းသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်စိတ်ထဲ
မှာ ဒေါသမထွက်ရင် သည်းခံတာပါပဲ။ ပြန်မပြော၊ ပြန်မ
ဖြေရှင်းပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရင်၊ ဒေါသ
ထွက်နေရင် သည်းခံတယ်လို့ မခေါ်ပါဘူး။

အဒေါသဓာတ်ခံဆိုတာ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့
'မမုန်းဓာတ်ခံ' ပေါ့လေ။ တစ်ဖက်သား ကိုယ့်ကို ဘာပြော
ပြော၊ တစ်ဖက်သား ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်လုပ်၊ အဲဒီတစ်ဖက်

သားအပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးတဲ့စိတ် မရှိတဲ့သဘောဟာ
အဒေါသဓာတ်ခံ၊ မမုန်းဓာတ်ခံပါပဲ။

လောကဓာတ်ခံဆိုမ ဝိပဿနာစိစစ်ခြင်းဖြင့် ကရုဏာ ပြုစေရမည်
ပေါ်ပေါက်လာစေရန် မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာတော်

အမေ့ကင်းလေ အတွေ့ရှုင်းလေ

အမောဟဓာတ်ခံ ဆိုတာက မောဟကတော့ မေ့
တာ၊ တွေဝေတာ၊ အမှန်အတိုင်း မသိတာ၊ သိသင့်တာတွေ
မသိတာ၊ မသိသင့်တာတွေ သိတာပေါ့။ အမောဟကတော့
မမေ့တာ၊ မတွေ့ဝေတာ၊ အမှန်အတိုင်းသိတာ၊ သိသင့်တာ
တွေ သိတာ၊ မသိသင့်တာတွေ မသိတာပေါ့။ လိုရင်းက
တော့ မမေ့တာပါပဲ။ အမောဟဓာတ်ခံဆိုတာ ‘မမေ့ဓာတ်
ခံ’ လို့ မြန်မာလို မှတ်လိုက်ပေါ့။

အမောဟဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ
တော့ တရားလည်း မနာချင်ဘူး၊ တရားစာအုပ်လည်း မ
ဖတ်ချင်ဘူး၊ တရားတွေလည်း အားမထုတ်ချင်ပါဘူး။

တရားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှကို မကြားချင်ဘူး။ တရား စကားဆိုရင် နားခါးလွန်းလို့။ ဒါက အမောဟဇာတ်ခံ အား နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ မောဟဇာတ် အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ့။ သူတော်ကောင်းတရားဆိုရင် ကြားကို မကြားချင်ဘူး။ အားထုတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော။

အမောဟဇာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ တော့ တရားစာအုပ်ဆိုရင်လည်း ဖတ်လို့ကို အားမရနိုင်ဘူး၊ တရားတိပ်ခွေဆိုရင်လည်း နာလို့ကို အားမရနိုင်ဘူး၊ လူ ကိုယ်တိုင် အရှင်လတ်လတ်ဟောတဲ့တရားပွဲဆိုရင်လည်း နာလို့ကို မဝနိုင်ဘူး။ တရားအားထုတ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း နှစ်နာရီ ထိုင်ရမလား၊ သုံးနာရီ ထိုင်ရမလားပေါ့။

မနိုင်ဘဲနဲ့တော့ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ သွားမလုပ်နဲ့ နော်။ တရားအားထုတ်တာ ဝါသနာပါတဲ့အကြောင်း ပေါ် လွင်အောင် ပြောလိုက်တာပါ။ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာ မှာ ကြာကြာထိုင်နိုင်ဖို့က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။

တရားအားထုတ်တာတော့ ဝါသနာပါရမယ်နော်။ တရားအားထုတ်တာနဲ့ တရားထိုင်တာနဲ့လည်း တခြားစီပါ ပဲ။ လူတွေက ဘာဝနာဆိုရင် တရားထိုင်တယ်၊ တရားထိုင် တယ်ချည်း ပြောနေကြတာနော်။ တရားထိုင်ဖို့က အဓိက မဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ်ဖို့က အဓိက။

သွားလည်း တရားနဲ့၊ ရပ်လည်း တရားနဲ့၊ ထိုင်လည်း တရားနဲ့၊ လျောင်းလည်း တရားနဲ့၊ စားလည်း တရားနဲ့၊ စွန့်လည်း တရားနဲ့၊ ရေချိုးလည်း တရားနဲ့၊ သွားတိုက်လည်း တရားနဲ့၊ လုံချည်အင်္ကျီ ပြင်ဝတ်လည်း တရားနဲ့၊ ရေအိမ်ထဲမှာ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်တော့လည်း တရားနဲ့။ ဘာလုပ်လုပ် တရားနဲ့ လုပ်နေတာကို တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်တာ။

ယောဂီတို့ တင်ပါးမနာ၊ ခါးမအောင့်ဘဲနဲ့ တရားမရချင်ဘူးလား။ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် မထိုင်ဘဲနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်နော်။ ထိုင်တာနဲ့ သပ္ပာယ်မဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရပ်မှတ်မှာပေါ့။ စင်္ကြံလျှောက် မှတ်မှာပေါ့။ လဲလျောင်းမှတ်မှာပေါ့။ တခြား သွားလာ လုပ်ကိုင်၊ စားသောက် နေထိုင်၊ ပြောဆိုရင်းနဲ့ ရှုမှတ်မှာပေါ့။

လူတွေက ထိုင်မှတ်နေမှ နိဗ္ဗာန်ရတယ်၊ ထိုင်ပြီး မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားတုန်းမှာ နိဗ္ဗာန်တွေ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပေါ်လာတယ် ထင်နေတာနော်။ မဟုတ်ဘူး။

မျက်လုံးလေးဖွင့်ပြီးတော့ ထမင်းစားရင်းနဲ့ တရားမှတ်ရင် မျက်လုံးဖွင့်လျက်နဲ့လည်း နိဗ္ဗာန်က ရောက်နိုင်တာပဲ။ မျက်လုံးမှိတ်လျက်နဲ့မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး။

မျက်လုံးဖွင့်လျက်နဲ့လည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လို့ တရားထိုင်တာထက် တရားအားထုတ်ဖို့က အဓိကကျပါတယ်။

အမောဟဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ တရားထိုင်တာနဲ့တွင် မကျေနပ်တော့ဘူး။ တရားအားထုတ်တော့တာပဲ။ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း ဣရိယာပုတ်လေးပါးမှာရော၊ သွားသွား လာလာ၊ စားစား သောက်သောက်၊ နားနားနေနေ၊ စွန့်စွန့်ယိုယို အမြဲတမ်း တရားနှလုံးသွင်းထားတော့တာပဲ။

အမောဟဓာတ်ခံကို ဒီနေ့တရားအတွက် မြန်မာလို ပြောမယ်ဆိုရင် မမေ့ဓာတ်ခံပေါ့။ အမောဟဓာတ်ခံ အားကောင်းရင် မမေ့တော့ဘူး၊ အမြဲတမ်း သတိရှိနေတယ်၊ ဉာဏ်ရှိနေတယ်။ အမြဲတမ်း သတိပါနေတယ်၊ ဉာဏ်ပါနေတယ်။

ကိုယ်အမှုအရာဖြစ်တိုင်း သတိပါတယ်၊ ဉာဏ်ပါတယ်။ နှုတ်အမှုအရာဖြစ်တိုင်း သတိပါတယ်၊ ဉာဏ်ပါတယ်။ စိတ်အမှုအရာဖြစ်တိုင်း သတိပါတယ်၊ ဉာဏ်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို လွယ်လွယ်မှတ်ချင်ရင် ကာယကံပြုလုပ်တိုင်း သတိဉာဏ်ထည့်ထား၊ ဝစီကံပြောဆို

တိုင်း သတိဉာဏ်ထည့်ထား၊ မနောက်ကြံစည်တိုင်း သတိ
ဉာဏ်ထည့်ထား။ အဲဒါကို သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ်တာ။ သတိ
ပဋ္ဌာန်သုံးပါးလို့ ပြောချင်ပြောလိုက်ပေါ့နော်။ သတိပဋ္ဌာန်
လေးပါးနဲ့ သဘောချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ အာရုံပေါ်
မူတည်ပြီး စကားလုံး ကွဲသွားတာ။

ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းကြီးတွေရဲ့ ပ-
ထမဆုံးဓာတ်ခံသုံးမျိုးကတော့ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အ-
မောဟ၊ ပါဠိလိုဆိုရင် ‘အ’ သုံးလုံးဓာတ်ခံတွေပေါ့။ မြန်မာ
လိုဆိုရင်တော့ ‘မ’ သုံးလုံးဓာတ်ခံတွေပါ။ မစွဲဓာတ်ခံ၊ မမုန်း
ဓာတ်ခံ၊ မမေ့ဓာတ်ခံ။

အပူပျော်စွန့်နိုင်လေ

— အအေးပျော်ကွန့်လှိုင်လေ —

နောက်တစ်ခါ နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ ဆိုတာကတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကနေ ထွက်မြောက်ချင်တဲ့ဓာတ်ခံပေါ့။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ကာမဂုဏ်အာရုံတောထဲကနေ မထွက်နိုင်ဘူး။ ကာမဂုဏ် အာရုံလေးကို တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်လေး စွန့်ရမယ်ဆိုရင် တောင်မှ သူ့မှာ မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ အခုလို လောကီ အပျော်တွေ စွန့်ပြီးတော့ ရိပ်သာကို လာရမယ်ဆိုရင် မလာ ချင်ဘူး။

သင်္ကြန်တွင်းလေး ရေပက်ခံထွက်လိုက်ဦးမှ။ နည်း နည်းပါးပါးတော့ ကဲလိုက်ဦးမှ။ ရိပ်သာက အသက်ကြီးမှ

ဝင်လည်း ရတယ်ပေါ့။ သင်္ကြန်ထွက်လည်တဲ့သူတွေ အကုန်လုံး နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ မရှိဘူးလို့တော့ မဆိုလိုပါဘူးနော်။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံအားနည်းရင် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို မစွန့်နိုင်ဘူးတဲ့။ ခပ်နာနာလေး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပုဆိုးကြားထဲက မထွက်နိုင်ဘူး၊ ထဘီကြားထဲက မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။ နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ မထွက်နိုင်ဘူး။ ထွက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကြုံလာရင်လည်း မထွက်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။

အတွင်းထဲမှာ ဓာတ်ခံအနေနဲ့ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ လောလောဆယ် မထွက်နိုင်သေးတောင်မှ တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ထွက်မယ်။ တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ဒီဇနီး စွန့်မယ်။ ဒီခင်ပွန်း စွန့်မယ်။ ဒီသားသမီးတွေကို စွန့်မယ်။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့်မယ်။ တရားဓမ္မကိုပဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အားထုတ်မယ်။ ဓာတ်ခံရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီလိုလေးတော့ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပါ။

လောလောဆယ် ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ နေတိုင်းလည်း နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ မရှိဘူးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ကိလေသာကြောင့် မလွဲသာလို့သာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ခံစားနေရပေမယ့်၊ ဒါမှမဟုတ် တာဝန်တွေ ရှိနေသေးလို့သာ ကာမဂုဏ်နယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်နေရပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်

ချိန်ချိန်မှာ ဒီကာမဂုဏ်နယ်ပယ်ကနေ ရုန်းကို ရုန်းထွက်
မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားလေး ရှိနေရင် နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ ရှိတာပါ
ပဲ။

ပြီးတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်မှ
လည်း နေက္ခမ္မဓာတ်ခံရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အချိန်နဲ့သူ
စွန့်လွှတ်နေရင်၊ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ စွန့်လွှတ်နေရင် နေ-
က္ခမ္မဓာတ်ခံ ရှိတာပါပဲ။

တိပိဋကဉာဏ်တွေ၊ သီချင်းနားထောင်တာတွေ အ
ကုန်လုံး ဖြတ်တောက်ထားပြီးတော့ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး
ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ပရိတ်ရွတ်၊ တရားထိုင်၊ တရားအား
ထုတ်၊ တရားနာ၊ တရားနှလုံးသွင်း လုပ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒါ
လည်းပဲ နေက္ခမ္မအလုပ် လုပ်နေတာပါပဲ။

ခေတ္တခဏ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်ခွာထား
တာမို့လို့ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ပြီးတော့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊
ဝေယျာဝစ္စလုပ်နေတဲ့အချိန်ကလည်း နေက္ခမ္မပါရမိဖြည့်နေ
တဲ့အချိန်ပဲ။ တောထွက်နေတဲ့အချိန်ပါပဲနော်။ ပကတိတော
ထဲကို ထွက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကာမဂုဏ်တောထဲကနေ ထွက်
နေတာပဲ။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ
တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ချည်းပဲ တစ်နေ့တာ အချိန်

မဖြုန်းတော့ဘူး။ သူ့အချိန်လေးနဲ့သူ ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့ အချိန် ခံစား၊ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ အချိန် အားထုတ်နဲ့ ဒီလိုနေတတ်ပါတယ်။ သူ့အချိန်နဲ့သူ စိတ်ကို ဖြတ်ထားနိုင်တယ်ပေါ့။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံအားကောင်းရင် ကာမဂုဏ်အာရုံ မှာချည်းပဲ စိတ်က တဝဲလည်လည်ဖြစ်မနေဘူး။ ကိလေသာ ရောဂါထလာလို့ ဆေးကုတဲ့သဘော ရောဂါခေတ္တငြိမ်းသွား အောင် ကာမဂုဏ်ခံစားပေမယ့် သူ့အချိန်နဲ့သူ စိတ်ကို ဖြတ်ထားနိုင်တယ်။ မလွဲမရှောင်သာ ခံစားပြီးတာနဲ့ စိတ်ထဲ မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ တရားအာရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ကာမဂုဏ်ခံစားမှုအပေါ်လည်း တရား သဘောလေး ဆင်ခြင်လိုက်တယ်။ ‘တဒင်္ဂပါလား၊ ပြီးတော့ လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါလား’ . . . စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

ဆင်ခြင်ပါများရင် ကိလေသာပါးပါးသွားပြီး ကာ- မဂုဏ်ခံစားမှုကြိမ်နှုန်းလည်း ကျကျသွားပါတယ်။ မကျ လည်း သူ့အချိန်နဲ့သူပေါ့နော်။ စိတ်မှာ ကိလေသာ ကြာ ကြာဖြစ်မနေဖို့ အဓိကပါပဲ။

စိတ်မှာ ကိလေသာ လုံးဝမဖြစ်ရင်တော့ . . . အ ကောင်းဆုံးပေါ့။ ဘာကာမဂုဏ်အာရုံကိုမှ အာရုံမပြုဘဲ နေနိုင်တဲ့စိတ်ကတော့ နေက္ခမ္မဓာတ် အပြည့်ဝဆုံးပေါ့။ ကာ

မဂုဏ်ခံစားမှု ကင်းရှင်းလေ နေက္ခမ္မဓာတ် အားကောင်း
လေပါပဲ။

နေက္ခမ္မဓာတ်ခံကို မြန်မာလိုပြောမယ်ဆိုရင်တော့
'အပျော်စွန့်ဓာတ်ခံ' လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ကာမဂုဏ်အပျော်၊
ကိလေသာအပျော်တွေကို စွန့်နိုင်တဲ့ဓာတ်ခံ၊ စွန့်ရဲတဲ့ဓာတ်
ခံ၊ စွန့်ဖြစ်တဲ့ဓာတ်ခံဟာ နေက္ခမ္မဓာတ်ခံပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အပျော်စွန့်နိုင်လေ၊ စွန့်လိုက်တဲ့ ကာမ
ဂုဏ်အပျော်နေရာမှာ တရားအပျော် အစားထိုးဝင်လာ
လေပါ။ အပူပျော်နေရာမှာ အအေးပျော် ဝင်လာတယ်ဆိုပါ
တော့။ အပူပျော်တွေ များများစွန့်နိုင်လေ၊ အအေးပျော်တွေ
အများကြီး ရလာလေပါပဲ။

အအေးပျော်တွေ များများရှိနေရင် အပူပျော်တွေ
က တမင်စွန့်နေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အလိုအလျောက်
စွန့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပါ။ အအေးပျော်တွေ များများရှိနေ
အောင် ကြိုးစားနေဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

သိင်္ဂါသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝေဒနိယသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ
ဗျူဟိတသင်္ဂဟေ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ

အမြင်သွက်မှအပြင်ထွက်နိုင်မယ်

ပဝိဝေကဓာတ်ခံ ဆိုတာက ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ မွေ့လျော်တဲ့ဓာတ်ခံ။ တစ်ယောက်တည်းနေရဲတဲ့ဓာတ်ခံ။ တစ်ယောက်တည်း ပျော်အောင်နေတတ်တဲ့ဓာတ်ခံ။

ပဝိဝေကဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တစ်ယောက်တည်းနေရမှာ သိပ်ပျင်းတယ်။ စာသင်သား ဘဝတုန်းက ကြားဖူးတဲ့ သီချင်းစာသားလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ‘ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း . . . မင်းမရှိရင် အသက် မရှင်ချင်ဘူး . . . အချစ်ရယ်၊ မနေ့က . . . ငါသေဆုံးသွားခဲ့’ ဆိုလားပဲနော်။

‘မင်းမရှိရင် မနေ့တတ်ဘူး’ ဆိုတာ ပဝိဝေက

ဓာတ်ခံ အားနည်းလို့၊ တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်ဘူး၊
မင်းငါ့ကို စွန့်သွားတဲ့ မနေ့ကစပြီး ငါ့ဘဝဟာ သေဆုံးသွား
ပါပြီတဲ့။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် ပဝိဝေကဓာတ်ခံ အားနည်း
တာ။ သီချင်းကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် . . . ။ လူ့
သဘာဝကို ပြောတာ။

ဘယ်သူရှိရှိ၊ မရှိရှိ တစ်ယောက်တည်းနေရလေ၊
နားအေးပါးအေးဖြစ်လေပဲ။ ‘တစ်ယောက်တည်းနေရလေ
ကိုယ့်အလုပ် ပိုတွင်လေ’ ဆိုပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း
နေဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို ယောနိသောမနသိကာရ
နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်အောင်၊ အကောင်းဘက်ရောက်အောင်
နှလုံးသွင်းတတ်မယ်ဆိုရင် ဒါ ပဝိဝေကဓာတ်ခံရှိတယ်လို့
ခေါ်ရတာပေါ့။

အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ တောထဲတောင်ထဲမှာ အမြဲ
တမ်းသွားပြီးတော့ နေရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ အများနဲ့
နေပါ။ အများနဲ့နေရင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ အခွင့်
အလမ်းကြုံရင်လည်း အပြုံးမပျက်၊ ဣန္ဒြေရရာ၊ သိက္ခာရှိရှိ၊
ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရဲရမယ်။ နေနိုင်ရမယ်။

အဖေကြီး မရှိရင် အမေကြီး မနေတတ်ဘူးဆိုတာ
မဖြစ်စေရဘူးပေါ့။ အမေကြီးမရှိရင် အဖေကြီး ဘယ်လို
နေရမှာလဲ ဆိုတာ မဖြစ်စေရဘူးပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း

ပျော်အောင်နေတတ်တယ်ဆိုတာ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ၊
အဆင့်မြင့်တဲ့ဓာတ်ခံပါပဲ။ ပဝိဝေကဓာတ်ခံကို မြန်မာလို
ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ‘အဖော်ခွဲဓာတ်ခံ’ ပေါ့။ အဖော်နဲ့ခွဲ
ပြီး နေနိုင်တဲ့ဓာတ်ခံ။

နောက်တစ်ခုက နိဿရဏဓာတ်ခံ။ နိဿရဏ
ဓာတ်ခံဆိုတာ ဘဝခန္ဓာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကြီးကနေ
ထွက်မြောက်ချင်တဲ့ဓာတ်ခံပါ။ ဘဝခန္ဓာ သံသရာကြီးထဲမှာ
မပျော်ဘူး။ မသိတဲ့အချိန်မှာတုန်းကတော့ ပျော်ခဲ့တယ်။
သိတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ . . .

‘ဪ . . . အို၊ နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးနဲ့ နှိပ်စက်
ခံနေကြရတယ်။ ချစ်သူနဲ့ ခွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊ မုန်းသူနဲ့ တွဲရတဲ့ဒုက္ခ၊
လိုတာမရတဲ့ဒုက္ခ၊ ရတာမလိုတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဝမ်းစာရှာဖွေ ရှုန်း
ကန်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ . . . ဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့ နှိပ်စက်ခံနေကြရတယ်’

‘ဒီဒုက္ခတွေ အသာထား။ ဝိပဿနာအလုပ်တွေ
အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရုပ်တွေ
နာမ်တွေက အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်၊
ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ ဘာများ မက်မောစရာရှိလို့လဲ။ ဘာ
များနေချင်စရာကောင်းလို့လဲ။ ဒီဘဝခန္ဓာသံသရာကြီးက
တော့ ပြီးငွေ့စရာပဲ၊ စက်ဆုပ်စရာပဲ၊ ဆင်းရဲအတိပြီးနေတာ
ပဲ’

လို့ သဘောပေါက်လာတဲ့အခါ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ
က ထွက်မြောက်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဆင်းရဲလုံးဝ
မရှိ၊ ပကတိချမ်းသာတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လိုချင်တဲ့စိတ်
ပေါ်လာပါတယ်။

ကိုယ်တိုင် တရားအားမထုတ်သေးသော်လည်းပဲ
ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သတိနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစား
တတ်မယ်ဆိုရင် 'ဘဝဟာ တကယ်တော့ ဒုက္ခအတိပြီးနေ
တာပဲ။ သုခဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်က တဏှာရှိနေလို့သာ
သုခလို့ ထင်ရတာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သုခမဟုတ်ပါ
လား' ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးတော့ ဘာကုသိုလ်လေးပြု
ပြု နိဗ္ဗာနပစ္စယော ဟောတု၊ ဒါနပြုလည်း နိဗ္ဗာနပစ္စယော၊
သီလစောင့်လည်း နိဗ္ဗာနပစ္စယော၊ ဘာဝနာပွားလည်း
နိဗ္ဗာနပစ္စယော။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ကိုပဲ ဦးတည်နေတာ။

'နိဗ္ဗာနပစ္စယော - နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အထောက်အပံ့'
အဖြစ်နဲ့ တစ်ဖက်က ကျန်တဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်
တွေ ပြုလုပ်သလို တစ်ဖက်ကလည်း နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်
တမ်း အလျင်အမြန် ရောက်စေနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို
အမြဲမပြတ် အားထုတ်တယ်။

အခုလို တရားစခန်းဝင်ပြီးတော့လည်း အားထုတ်
တယ်။ အိမ်မှာ သွားရင်းလာရင်း၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း၊ စား

ရင်းသောက်ရင်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်း၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း၊
လျှော်ရင်းဖွပ်ရင်းနဲ့လည်း သတိဉာဏ် ကပ်ထားပြီးတော့
အမြဲတမ်း ရှုမှတ်နေတယ်။

ရိုးရိုးကုသိုလ်ပဲလုပ်လုပ်၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်ပဲလုပ်
လုပ်၊ အချိန်တိုင်းမှာ သံသရာက ထွက်မြောက်ဖို့ကိုပဲ အမြဲ
တမ်း ဦးတည်နေတယ်။ ခန္ဓာက ထွက်မြောက်ဖို့ကိုပဲ အမြဲ
တမ်း ဦးတည်နေတယ်။ အဲဒါ နိဿရဏဓာတ်ခံပါပဲ။ မြန်
မာလိုတော့ 'အပြင်ထွက်ဓာတ်ခံ' လို့ ပြောရမှာပေါ့။ သံသ-
ရာဝဋ်ဆင်းရဲရဲ့ အပြင်ကိုထွက်တဲ့ဓာတ်ခံ။

ဒါကြောင့် ရှေ့ဓာတ်ခံသုံးခုကတော့ မသုံးလုံး
ဓာတ်ခံပေါ့။ မစွဲဓာတ်ခံ၊ မမုန်းဓာတ်ခံ၊ မမေ့ဓာတ်ခံ။
နောက်ဓာတ်ခံသုံးခုကတော့ အသုံးလုံးဓာတ်ခံပေါ့။ အပျော်
စွန့်ဓာတ်ခံ၊ အဖော်ခွဲဓာတ်ခံ၊ အပြင်ထွက်ဓာတ်ခံ။ အဲဒီ
မသုံးလုံးဓာတ်ခံရယ်၊ အသုံးလုံးဓာတ်ခံရယ်၊ ဓာတ်ခံခြောက်
မျိုးဟာ ကောင်းတဲ့ဓာတ်ခံတွေပဲ။ မြင့်မြတ်တဲ့ဓာတ်ခံတွေပဲ။
အဲဒီဓာတ်ခံတွေ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေအောင်
ကြိုးစားရမှာ။

အစွဲဓာတ်ခံ၊ အမုန်းဓာတ်ခံ၊ အမေ့ဓာတ်ခံ၊ အ
ပျော်မစွန့်ဓာတ်ခံ၊ အဖော်မခွဲဓာတ်ခံ၊ အပြင်မထွက်ဓာတ်ခံ
တွေနဲ့ ဓာတ်ခံနိမ့်နေတဲ့သူတွေရဲ့ကြားမှာ ကိုယ်က မစွဲဓာတ်

ခံ၊ မမှန်းဓာတ်ခံ၊ မမေ့ဓာတ်ခံ၊ အပျော်စွန့်ဓာတ်ခံ၊ အဖော်ခွဲ
ဓာတ်ခံ၊ အပြင်ထွက်ဓာတ်ခံတွေနဲ့ မြင့်လိုက်စမ်းပါ။ ဓာတ်ခံ
နိမ့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံ မြင့်လိုက်ပါ။ ဒါကိုပဲ နိမ့်
နေတဲ့သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါလို့ ဆိုလိုတာနော်။

ယောဂီတို့ ဓာတ်မှန်ရဲ့လား။ ဓာတ်မမှန်လို့ရှိရင်
ဓာတ်နုတ်လိုက်ပေါ့။ သက်သတ်လွတ်စားနေကြတယ် ဆို
တော့ ဓာတ်ကတော့ မှန်မှာပါ။

‘ဓာတ်မမှန်ရင် ဓာတ်နုတ်(နှုတ်)လိုက်ပါ’ ဆိုတဲ့
စကားက သာမန်ကြည့်လိုက်ရင် ‘ဝမ်းမမှန်ရင် ဝမ်းနုတ်
လိုက်ပါ။ ဝမ်းနုတ်လိုက်ရင် ဝမ်းသွားပါလိမ့်မယ်’ လို့ပဲ အဓိ-
ပ္ပာယ်ထွက်မှာပဲနော်။ ဒါက သာမန်အဓိပ္ပာယ်၊ အပေါ်ယံ
အဓိပ္ပာယ်၊ ရိုးရိုးအဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

ထူးခြားအဓိပ္ပာယ်၊ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် မြင်
တတ်ရင်တော့ . . . ‘ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေနဲ့ ဓာတ်
မှန်ချင်ရင် ဓာတ်ဆိုးဓာတ်ပုပ်တွေကို ပယ်နုတ်လိုက်ပါ။
ဓာတ်ဆိုးဓာတ်ယုတ်တွေကို နုတ်လိုက်ရင် ဓာတ်ကောင်း
ဓာတ်မြတ်တွေ မှန်လာပါလိမ့်မယ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်လာ
ပါတယ်။

ဓာတ်မမှန်ရင် = ဓာတ်ခံကောင်းတွေ မမှန်ရင်၊
ဓာတ်နုတ်လိုက် = ဓာတ်ခံဆိုးတွေ နုတ်လိုက်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ

က ဓာတ်ခံဆိုးတွေ နုတ်လိုက်ရင် ဓာတ်ခံကောင်းတွေ မှန်
လာပါလိမ့်မယ်။

ဓာတ်ခံကောင်းမှ ဓာတ်မှန်တယ်။ ဓာတ်ခံညံ့နေ
ရင် ဓာတ်ပျက်နေတယ်လို့ ပြောရမှာနော်။ သူတော်ကောင်း
ဓာတ်ခံတွေ အမြဲတမ်းရှိသောအားဖြင့် ဓာတ်မှန်အောင်
ကြိုးစားပါ။

သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ အားနည်းပြီးတော့
ဓာတ်ခံညံ့နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဓာတ်ပျက်နေတာပဲ။ ဓာတ်
မှန်သူ ဖြစ်ချင်သလား၊ ဓာတ်ပျက်သူ ဖြစ်ချင်သလား။
ဓာတ်မှတ်သူဖြစ်ချင်ရင် ဓာတ်ခံကောင်းလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်
ရဲ့ စိတ်ကို အမြဲတမ်း မြှင့်နေအောင် ကြိုးစားရမယ်။

ဓာတ်မြတ်ခိုင်မှ

အမြတ်ဓာတ်ပိုင်မယ်

နိမ့်သူကြားမှာ၊ မြင့်မှာသာ၊ နိမ့်ရာလွတ်နိုင်သည်။

နိမ့်တဲ့သူတွေကြားမှာ မြင့်လိုက်ရင် နိမ့်တဲ့နေရာကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ လောဘဓာတ်ခံနဲ့ လောဘကြီးပြီး နိမ့်နေရင် သေတဲ့အခါ မြင့်ရာဘဝ မရောက်နိုင်ပါဘူး။ နိမ့်ရာဘဝကိုပဲ ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ‘လောဘနဲ့သေပြိတ္တာပြည်’ တဲ့။ လောဘဓာတ်ခံနဲ့ နိမ့်ပြီးသေရင် နိမ့်တဲ့ပြိတ္တာဘုံ ရောက်နိုင်ပါတယ်။

‘ဒေါသဓာတ်ခံနဲ့သေ ငရဲပြည်’ တဲ့။ ဒေါသဓာတ်ခံနဲ့ နိမ့်ပြီး သေရင် နိမ့်တဲ့ငရဲဘုံရောက်နိုင်ပါတယ်။ ‘မောဟနဲ့သေ တိရစ္ဆာန်ပြည်’ တဲ့။ မောဟဓာတ်ခံနဲ့ နိမ့်ပြီးသေရင်

နိမ့်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘုံရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဓာတ်ခံနိမ့်နေရင် အဲဒီနိမ့်တဲ့ဓာတ်ခံနဲ့ သေသွား
တဲ့အခါ နိမ့်ကျတဲ့ အပါယ်လေးဘုံကိုပဲ ရောက်ရတဲ့အတွက်
ဓာတ်ခံနိမ့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နောင်ဘဝကျတော့လည်း နိမ့်
ရာကိုပဲ ရောက်မှာပါပဲ။

ဓာတ်ခံနိမ့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံမြင့်နေ
တယ်ဆိုရင် အဲဒီနိမ့်ရာကနေ လွတ်မြောက်ပြီး မြင့်ရာကို
ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်ခံမြင့်နေရင် အဲဒီမြင့်တဲ့ဓာတ်ခံနဲ့
သေသွားတဲ့အခါ မြင့်တဲ့ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံကိုပဲ
ရောက်ရတဲ့အတွက် ဓာတ်ခံမြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နောင်
ဘဝကျတော့လည်း မြင့်ရာကိုပဲ ရောက်မှာပါပဲ။

နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ ဓာတ်ခံနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံမြင့်
ပါ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

ဓာတ်ခံ (၆)မျိုး နိမ့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံ
(၆)မျိုး မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ သူ
တော်ကောင်းဓာတ်ခံ (၆)မျိုး နိမ့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ကြားမှာ
သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ(၆)မျိုး မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်အောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမယ်။

အဲဒီသူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ(၆)မျိုး နှလုံးသားထဲ

မှာ မြင့်မားစွာရှိနေပြီဆိုရင် အခြေအနေအချိန်အခါအရ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ကာမဂုဏ်နယ်ပယ်ထဲမှာ နေနေရပေမယ့် အကြောင်းညီညွတ်တဲ့တစ်နေ့၊ အကြောင်း ညီညွတ်တဲ့တစ်ချိန်၊ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုခုမှာ အဲဒီနယ်ပယ်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လွတ်မြောက် နိုင်ကြလိမ့်မယ်။

ဓာတ်ခံ(၆)မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူဟာ ရေနက်ထဲမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားတဲ့ ဘူးသီးခြောက်နဲ့ တူပါတယ်။ ရေနက်ထဲ မှာ မျက်နှာဝဖောက်မထားတဲ့ ဘူးသီးခြောက်တစ်လုံးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီဘူးသီးခြောက်ဟာ အထက် ကိုတက်ဖို့ပဲ အမြဲတမ်း တွန်းကန်နေမယ်။ အမြဲတမ်း ရုန်း ကန်နေမယ်။ ရေကြောင့် ကြိုးဆွေးပြတ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက် အဲဒီဘူးသီးခြောက် ရေပေါ်ကို တက်လာတော့တာ ပါပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ။ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ(၆)မျိုး ပြည့် စုံတဲ့သူဟာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါအရ အကြောင်းမညီ ညွတ်လို့ လောလောဆယ်မှာ ရုန်းမထွက်နိုင်သေးတောင်မှ ရုန်းထွက်မယ်ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်လေး အမြဲတမ်းရှိနေတော့ နောက်ကကြိုးပြတ်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အထက်ကို ရုန်းထွက်ပြီးတော့ တိုးတက်လာတော့တာပါပဲ။ အမြင့်ကို

ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ အမြင့်ဆုံးအထိ ရောက်လာတာ
ပါပဲ။

သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ (၆)မျိုး နိမ့်နေတယ်၊
အားနည်းနေတယ်၊ မပြည့်စုံဘူး ဆိုရင်တော့ မျက်နှာဝ
ကျယ်တဲ့ မြေအိုးကြီးကို ရေနက်ထဲ မြှုပ်ထားတာနဲ့ အတူတူ
ပါပဲ။ မျက်နှာဝကလည်း ကျယ်သေးတယ်။ အိုးကလည်း
မြေအိုး။ ရေအောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာ မြှုပ်ထားလို့ရှိရင် ပေါ်
နိုင်ပါဦးမလား။ မပေါ်နိုင်တော့ဘူး။

ရေနက်မှ မဟုတ်ဘူး။ ရေတိမ်လည်း မပေါ်တော့
ပါဘူး။ ရေတိမ်ထဲပဲ မြှုပ်မြှုပ်၊ ရေနက်ထဲပဲ မြှုပ်မြှုပ်၊ မျက်နှာ
ဝ ကျယ်နေတဲ့ မြေအိုးကြီးဟာ အပေါ်ကို တက်လာဖို့ အခွင့်
အရေး မရှိတော့ဘူး။

သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ(၆)မျိုး နိမ့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊
အားနည်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း မျက်နှာဝကျယ်တဲ့မြေအိုး
ကြီး ရေထဲမြှုပ်ထားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ လောဘ၊ ဒေါသ
နယ်ထဲက၊ ကာမဂုဏ်အာရုံနယ်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ
ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ရေတိမ်ထဲရောက်နေတဲ့ မြေအိုးဆိုတာက ကာမ
ဂုဏ်ချမ်းသာ နည်းနည်းပဲရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ ရေနက်ထဲ
ရောက်နေတဲ့ မြေအိုးဆိုတာကတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ

များပြားစွာပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။

စွန့်နိုင်တယ်၊ စွန့်နိုင်တယ် ဆိုတာက နည်းမှ စွန့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ များလည်းပဲ စွန့်နိုင်တာပဲ။ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံ အားနည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ နည်းနည်းပဲ ရှိလည်းပဲ အဲဒီနည်းနည်းလေးကို မစွန့်နိုင်ပါဘူး။

အစွန့်ခံပစ္စည်းဝတ္ထု နည်းတာများတာက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ စွန့်နိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းရည်အား ရှိတာမရှိတာကသာ အဓိက ပဓာနပါ။

‘မစွဲဓာတ်ခံ’ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စွန့်စရာအခြေအနေ၊ စွန့်စရာ အခွင့်အလမ်း ကြိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သမျှကို စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ရှော့ရှော့ရှုရှုနဲ့ အလွယ်တကူ ကြည်ဖြူစွာ စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့တွေအပေါ် မစွန့်နိုင်လောက်အောင် စွဲနေတာမျိုး လုံးဝ မရှိပါဘူး။

အလှူသင့်ဆုံး၊ အလှူချင်ဆုံးလို့ နားလည်လက်ခံထားတဲ့နေရာတွေမှာ လှူခွင့်ကြိုလာတိုင်း ရက်ရက်ရောရော ရှော့ရှော့ရှုရှု လှူနိုင်စွမ်းတဲ့သူတွေဟာ မစွဲဓာတ်ခံ (အလောဘဓာတ်ခံ) အားကောင်းလို့ပါပဲ။ မလှူဖြစ်သေးခင် သိမ်းထားတာဟာ ရေနက်ထဲက ဘူးသီးခြောက်လို

အပေါ်တက်ဖို့ တွန်းကန်စိတ်နဲ့ သိမ်းထားတာပါ။

‘မမုန်းဓာတ်ခံ’ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့် အပေါ် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှုတ်ထွက်စကားနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြစ်မှားလာတဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဝန် မလေးပါဘူး။ ဒေါသကို အမြစ်ပြတ်ပယ်သတ်ပြီးတဲ့ အနာ- ဂါမ် မဟုတ်သေးလို့ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက် လည်း ခဏပါပဲ။ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း ပြန်ထိန်းနိုင်ပါတယ်။

ဒေါသကြောင့် မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့သူကို တကယ်ပက်ပင်းတွေ့တော့လည်း မေတ္တာ အပြည့်အဝနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံဖြစ်၊ လိုအပ်ရင် ကူညီဖြစ်သွားတဲ့သူတွေဟာ မမုန်းဓာတ်ခံ(အဒေါသဓာတ် ခံ)အားကောင်းလို့ပါပဲ။ ခေတ္တခဏ စိတ်ဆိုးနေတာ၊ စိတ် ကောက်နေတာ၊ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်နေတာ ဟာ ရေနက်ထဲက ဘူးသီးခြောက်လို အပေါ်တက်ဖို့ တွန်း ကန်စိတ်နဲ့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်၊ ဆုံးဖြတ်နေတာပါ။

‘မမေ့ဓာတ်ခံ’ အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အချိန် မတန်သေးလို့ ကုသိုလ်မေ၊ တရားမေ့နေပေမယ့် အချိန်တန် ရင် ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားအလုပ်ကို အပြည့်အဝ စိတ်နှစ် ပြီး လုပ်မယ့်ဓာတ်ကတော့ အတွင်းမှာ နက်ရှိုင်းစွာ ရှိနေ

တာပါပဲ။ ရေနက်ထဲက ဘူးသီးခြောက်လို တွန်းကန်စိတ်နဲ့ ပေါ့။ အချိန်တန်လို့ တရားတွေ့ပြီ၊ အသိဉာဏ်ပွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားအလုပ်တွေကို အပြည့် အဝ စိတ်နှစ်ပြီး အချိန်တိုင်းလိုလို လုပ်တော့တာပါပဲ။

ကျန်တဲ့ ဓာတ်ခံ(၃)မျိုးလည်း နည်းတူပဲပေါ့နော်။ ရှေ့ပိုင်းမှာလည်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ အချိန်မတန်သေးလို့၊ အခြေအနေ မပေးသေးလို့ မစွန့်နိုင်၊ မခွဲနိုင်၊ မထွက်နိုင်သေး ပေမယ့် မစွန့်ဖြစ်၊ မခွဲဖြစ်၊ မထွက်ဖြစ်သေးပေမယ့် စွန့်မယ့်၊ ခွဲမယ့်၊ ထွက်မယ့်ဓာတ်၊ စွန့်ဖြစ်၊ ခွဲဖြစ်၊ ထွက်ဖြစ်မယ့် ဓာတ် ကတော့ ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ ရှိနေပါတယ်။ ရေနက်ထဲက ဘူးသီးခြောက်လို အပေါ်တက်ဖို့ တွန်းကန်စိတ်နဲ့ ရှင်သန် ကျင်လည်နေတာပါ။

အချိန်တန်ပြီ၊ အခြေအနေပေးပြီဆိုတာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက် ကာမဂုဏ်အပျော်တွေကို စွန့်နိုင်သွားပါတယ်၊ စွန့်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အပေါင်းအဖော်တွေကို ခွဲနိုင်သွားပါ တယ်၊ ခွဲဖြစ်သွားပါတယ်။ သံသရာရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက် နိုင်သွားပါတယ်၊ ထွက်ဖြစ်သွားပါတယ်။

မလိုဓာတ်ခံ၊ မမုန်းဓာတ်ခံ၊ မမေ့ဓာတ်ခံ၊ အပျော် စွန့်ဓာတ်ခံ၊ အဖော်ခွဲဓာတ်ခံ၊ အပြင်ထွက်ဓာတ်ခံ ဆိုတဲ့ ဓာတ်ခံ (၆)မျိုး၊ ဓာတ်ကောင်းဓာတ်မြတ်တွေ အခိုင်အမာ

ကိန်းဝပ်နေပြီ၊ အားကောင်းနေပြီ၊ မြင့်မားနေပြီဆိုရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အမြတ်ဆုံးဓာတ်ကို ရရှိဖို့ သေချာသွားပါပြီ။ ကိုယ်ရည်မှန်းတဲ့ ဗောဓိဉာဏ်အားလျော်စွာ မကြာခင်မှာပဲ ရရှိကြမှာပါ။

ဓာတ်မြတ်ခိုင်ရင် အမြတ်ဓာတ် ပိုင်ပါတယ် . . ။
ဓာတ်ခံ (၆)မျိုးဆိုတဲ့ ဓာတ်မြတ်ခိုင်ရင် နိဗ္ဗာန်ဓာတ်၊ အသ-
ခံတဓာတ် ဆိုတဲ့ အမြတ်ဓာတ် ပိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်မြတ်ခိုင်
မှ အမြတ်ဓာတ် ပိုင်မှာမို့ အမြတ်ဓာတ် ပိုင်ချင်ရင် ဓာတ်
မြတ်ခိုင်အောင် ကြိုးစားကြရုံပါပဲ။

အဲဒီတော့ ‘နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါ’ ဆိုတဲ့
အဆုံးအမလေးကို ဖြည့်စွက်ပြီးတော့ နားလည်လိုက်ရမှာ
က ဓာတ်ခံနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဓာတ်ခံမြင့်ပါ။ တခြား
အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်း ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ စဉ်း
စားပေါ့။ ဒီအဆုံးအမ(၄)ချက်က သိပ်ကောင်းတယ်။ ဉာဏ်
ကစားလို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ နှလုံးသွင်းလို့ သိပ်ကောင်း
တယ်။ ကျင့်သုံးလို့ သိပ်ကောင်းတယ်။

“တရား” တဲ့ “အား” တွေ “ထုတ်” နိုင်မှ

ဝီရိယအစစ်

‘နိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ မြင့်ပါ’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမရဲ့ နောက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုက ‘ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ ဝီရိယမြင့်ပါ’ တဲ့။

ဝီရိယမရှိဘူးဆိုတာ မိမိရဲ့ စိတ်ဓာတ်အဆင့် အတန်း နိမ့်နေတာပါပဲ။ ဝီရိယ နည်းပြီးတော့ အဆင့်အ တန်းနိမ့်နေတဲ့သူတွေရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ဝီရိယကို မြှင့်တင် ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ။

လောကရေးရာမှာလည်း သူများဝီရိယနိမ့်သူတွေ ရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ်က ဝီရိယမြင့်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ လောကရေး ရာမှာ ထိပ်တန်းရောက်မှာပေါ့။ လောကရေးရာအကြောင်း

ကတော့ ဦးဇင်းတို့ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ဘူး။

ဓမ္မရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါနနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယနိမ့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒါနနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။ သီလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ သီလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။ သမထနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယနိမ့် သူတွေရဲ့ကြားမှာ သမထနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့် ပါ။ ဝိပဿနာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ကြား မှာ ဝိပဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။

ဝေယျာဝစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေ ရဲ့ကြားမှာ ဝေယျာဝစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။ တရားဟောခြင်း၊ တရားအသိ ဖြန့်ဝေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ တရားဟောခြင်း၊ တရား အသိ ဖြန့်ဝေခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။ တရား နာခြင်း၊ တရားအသိရှာဖွေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယ နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ တရားနာခြင်း၊ တရားအသိရှာဖွေခြင်း နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယမြင့်ပါ။

လိုရင်းကတော့ ကုသိုလ်ကိစ္စနဲ့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ်က ကုသိုလ်ကိစ္စ ဝီရိယမြင့်အောင် မြှင့်တင် ပါ။ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်လည်းပဲ ယူလို့ရပါတယ်။

ဝီရိယရဲ့ သဘောတရားက . . . မြင့်တင်ပေးတဲ့ သဘောတရား၊ အထက်ကို မြှင့်ပေးတဲ့သဘောတရားဖြစ်ပါတယ်။ ဝီရိယမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တဖြည်းဖြည်း နိမ့်နိမ့်သွားမှာပါ။ ဝီရိယရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တဖြည်းဖြည်း မြင့်မြင့်သွားမှာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို အမြင့်ရောက်အောင် မြှင့်တင်ပေးတာ ဝီရိယပါ။

ဒီအဆုံးအမကလည်း ချဲ့ရင်ချဲ့သလောက် သိပ်ကျယ်ပါတယ်။ ဒါနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒါနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝီရိယမြင့်ပါ ဆိုတဲ့ အချက်ကလေးကိုပဲ ချဲ့မယ်ဆိုရင် မကုန်နိုင်တော့ဘူးနော်။

ဒါနနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာကို ဝီရိယနိမ့်တယ်ခေါ်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာကို ဝီရိယမြင့်တယ်ခေါ်တယ် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်ကုန်တော့မလဲ။ ဒီတော့ လောလောဆယ် ယောဂီတို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာကတော့ . . .

‘ဝိပဿနာအလုပ် အားထုတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဝီရိယနိမ့်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဝီရိယမြင့်ပါ။ ဝီရိယမြင့်အောင် မြှင့်တင်ပေးပါ’

ဒီအချက်ကိုတော့ နည်းနည်းလေး ပြောရမှာပေါ့။ ဝီရိယဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းကို ခေါ်တယ်လို့ ‘ရဲရင့်သူ

တို့၏နေရာ' စာအုပ်ထဲမှာ အကျယ်တဝင့် ရေးထားပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝီရိယရဲ့ ရဲရင့်ခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို ရဲရင့်သူတို့၏နေရာစာအုပ်မှာပဲ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဒါ ကတော့ ဝီရိယဆိုတဲ့ စကားလုံးက တိုက်ရိုက်ထွက်တဲ့ အဓိ- ပ္ပာယ်ပေါ့။

ဝီရိယရဲ့ သဘောတရားအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် တော့ အများကြီး ပြောလို့ရပါတယ်။ ဝီရိယဆိုတာက 'လုပ် ဆောင်နိုင်မှုစွမ်းရည်'ကို ခေါ်တာပါ။ အပြင်ပန်းပုံသဏ္ဍာန် အရ ကြိုးစားလိုက်တာ၊ အားထုတ်လိုက်တာလို့ ထင်ရပေ မယ့် အတွင်းစိတ်မှာ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုစွမ်းရည် ဘာမှတိုး တက်မလာဘူးဆိုရင် ဝီရိယရှိတယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

ဘေးကကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဟာ . . . နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီ ထိုင်လိုက်တာ။ ဝီရိယ တော် တော်ကောင်းတဲ့ယောဂီပဲလို့ ပြောကြမှာပဲ။ မနက်ဆိုရင် လည်း နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ အစောကြီးထလို့။ ညဆိုရင်လည်း ညဉ့်နက်မှအိပ်လို့။ ဒီယောဂီက သိပ်မအိပ်ဘူး။ ဝီရိယ တော်တော်ကောင်းတာပဲလို့ ပြောကြမှာပဲ။

အပြင်က အသွင်သဏ္ဍာန်အရ ဝီရိယကောင်းနေ တာပဲ။ အသွင်သဏ္ဍာန်အရ ဝီရိယကောင်းနေရုံနဲ့ ဝီရိယ ရှိတယ်လို့၊ ဝီရိယမြင့်တယ်လို့ မခေါ်နိုင်သေးပါဘူး။ အနှစ်

သာရအရ ဝီရိယကောင်းမှ၊ ဝီရိယမြင့်မှ တကယ်ဝီရိယရှိ တဲ့သူ၊ တကယ်ဝီရိယမြင့်တဲ့သူလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

အနှစ်သာရအရ ဝီရိယကောင်းတယ်ဆိုတာက လုပ်ဆောင်နိုင်မှုစွမ်းရည် မြင့်မားတာ၊ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်ကနေ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ ကြီးကြီးမားမား ထွက်ပေါ် လာတာကို ပြောတာပါ။ အရှင်းဆုံး ပြောရရင်တော့ ဝီရိယ ကောင်းတယ်ဆိုတာ အလုပ်ဖြစ်တာ၊ အလုပ်ပြီးတာပါပဲ။ တကယ်အလုပ်ဖြစ်မှ၊ တကယ်အလုပ်ပြီးမှ တကယ်ဝီရိယ ရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒကာမကြီးတစ်ယောက် မနက်သုံးနာရီ ထရတဲ့ တရားစခန်းတစ်ခုမှာ တရားသွားအားထုတ်တယ်။ တရား စခန်းက ပြန်လာတော့ ဦးဇင်းကို လျှောက်တယ်။ ‘အရှင် ဘုရား၊ တပည့်တော် အဲဒီတရားစခန်းမှာ သွားအားထုတ် တာ ပညာတစ်ခု တိုးလာခဲ့တယ်’ တဲ့။ ‘ဘာပညာလဲ-ဒကာ မကြီး’ ဆိုတော့ ‘ထိုင်လျက်အိပ်တတ်တဲ့ပညာ’ တဲ့။ ‘တပည့် တော် ထိုင်လျက်နဲ့ အိပ်တတ်သွားပြီ’ တဲ့။

မနက်အစောကြီး ထပြီးတော့ အိပ်ရေးမဝဘူး လေ။ အိပ်ရေးမဝတော့ မနက်အစောကြီး လေးနာရီထိုင် ချိန်တို့၊ ခြောက်နာရီ ထိုင်ချိန်တို့ကျတော့ သူက ထိုင်လျက် နဲ့ပဲ အိပ်တော့တယ်။ ထိုင်လျက်နဲ့ အိပ်တော့ ဘေးကလူ

ကလည်း အိပ်ပျော်နေမှန်း မသိဘူး။

ထိုင်လျက်နဲ့ အိပ်ပျော်နေမှတော့ အဲဒီယောဂီကို ဝီရိယရှိတဲ့ယောဂီ လို့ ခေါ်နိုင်ပါဦးမလား။ မခေါ်နိုင်ဘူး နော်။ တရားထိုင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ထိုင်နေပေမယ့် တရားအလုပ်လုပ် နေတာ မဟုတ်လို့၊ တရားစွမ်းရည် ဘာမှထွက်ပေါ်နေတာ မဟုတ်လို့၊ ‘တရား’ တဲ့ ‘အား’ တွေ ‘ထုတ်’ နေတာ မဟုတ် လို့ တရားအားထုတ်နေတယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဝီရိယ ရှိတယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

မနက်အစောကြီး ထထ၊ မထထ၊ တရားထိုင်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ထိုင်ထိုင်၊ မထိုင်ထိုင်၊ နီးနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ပုံစံမျိုး နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားအလုပ်လုပ်ဖြစ်တယ်၊ လုပ်ဖြစ်တိုင်းလည်း တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက် တရားစွမ်းရည် ထွက်ပေါ်နေတယ်ဆို ရင် ‘တရား’ တဲ့ ‘အား’ တွေ ‘ထုတ်’ နေတာမို့လို့ တရားအား ထုတ်နေတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အိပ်ချိန်နည်းတိုင်း

ဝီရိယရှိသူမဟုတ်

ဒါ့ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ခံတိုင်းလည်း ဝီရိယရှိ
တယ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်လုပ်နေ
တဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ဆောင်မှုစွမ်းရည်သတ္တိတွေ
တိုးတက်လာမှ ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အိပ်ချိန်နည်းပြီး နိုးချိန်များပေမယ့် နိုးနေချိန်မှာ
ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်ရင်၊ အလုပ်ဖြစ်မှု နည်းရင် ဝီရိယရှိ
တယ် လို့ မခေါ်ပါဘူး။ အိပ်ချိန်များပြီး နိုးချိန်နည်းပေမယ့်
နိုးနေချိန်မှာ ကောင်းကောင်းအလုပ်ဖြစ်ရင်၊ အလုပ်ဖြစ်မှု
များရင် ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

‘အိပ်ချိန်များ’ ဆိုပေမယ့် ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အတိုင်း

လိုရင်းပြောချင်တာကတော့ အိပ်ရေးပျက်ခံတိုင်း
လည်း ဝီရိယတိုးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ အိပ်
ရေးပျက်ခံတိုင်းလည်း လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်တွေ မြင့်
တက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။ အဓိက၊ က
တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ အလုပ်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်မြင့်တက်
လာဖို့က အဓိကပါပဲ။

ဝီရိယအကြောင်းလည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့
မကုန်ဘူး။ အိပ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဦးဇင်းတို့က လူ့
ဘဝကတည်းကရော၊ ကိုရင်ဘဝ၊ ရဟန်းငယ်ဘဝ စာသင်
သားဘဝကတည်းကရော သေချာ သုတေသန လုပ်ထား
တာ။ နေ့လယ်မှာ အိပ်သင့်၊ မအိပ်သင့်ဆိုတာတွေရောပေါ့။
ကိုယ်တိုင်လည်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်တယ်။

နေ့လယ် မအိပ်လို့ အလုပ်ချိန်တော့ ပိုလာပါရဲ့၊
အလုပ်မဖြစ်၊ အလုပ်မပြီး၊ အလုပ်ကြောင့် အရည်အချင်း
တိုးမလာရင် အလကားပါပဲ။ ဝီရိယရှိတယ်လို့လည်း မခေါ်
နိုင်ပါဘူး။ နေ့လယ်အိပ်လိုက်လို့ (မအိပ်တာထက်စာရင်)
အလုပ်ချိန်တော့ နည်းသွားပါရဲ့၊ အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ အလုပ်
ပြီးတယ်၊ အလုပ်ကြောင့် အရည်အချင်း တိုးလာတယ်ဆိုရင်
တန်ဖိုးသိပ်ကြီးပါတယ်။ ဝီရိယရှိတယ်လို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါ
တယ်။

အလုပ်အကြောင်း ပြောနေလို့သာ အလုပ်ဖြစ်
 တယ်၊ အလုပ်ပြီးတယ်၊ အလုပ်ကြောင့် အရည်အချင်း တိုး
 လာတယ်လို့ ပြောနေရပေမယ့် အလုပ်ဖြစ်ရုံတွင် မကပါဘူး၊
 အိပ်ရေးဝမှ စိတ်လည်း ချမ်းသာ၊ ကိုယ်လည်း ကျန်းမာ၊
 အရာရာအပေါ် အာရုံခံစားမှု ပိုကောင်းပြီး နေရထိုင်ရတာ
 ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု ရှိပါတယ်။ အိပ်ရေးဝ
 မှ ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ စိတ်ဓာတ်အားတွေပြည့်ပြီး ကိုယ်
 ရည်ကိုယ်သွေး၊ စိတ်ရည်စိတ်သွေး မြင့်မားနိုင်ပါတယ်။

အိပ်ရေးဝမှ စိတ်ကြည်လင်၊ ကိုယ်ရွှင်လန်းပြီး အ
 လုပ်လုပ်လို့ကောင်း၊ လုပ်သလောက် စွမ်းရည်ထွက်နိုင်တာ
 ပါ။ လုပ်သလောက် စွမ်းရည်ထွက်မှ ဝီရိယလို့ ခေါ်နိုင်တာ
 မို့ ဝီရိယ ရှိမရှိ၊ ဝီရိယ မြင့်မမြင့် တိုင်းတာတဲ့နေရာမှာ
 စွမ်းဆောင်ရည်တိုးတက်မှုက အဓိကပါပဲ။ စွမ်းဆောင်ရည်
 တိုးတက်ရင် ဝီရိယရှိတယ်၊ စွမ်းဆောင်ရည် မတိုးတက်ရင်
 ဝီရိယ မရှိဘူး၊ ဒါပါပဲ။

နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် အရှုခံအာရုံအပေါ်မှာ စူးစိုက်ထားနိုင်
တဲ့ သဘောလေးကို စိတ်ဝီရိယလို့ ခေါ်ပါတယ်။

လူကတော့ တောင့်တောင့်ကြီး၊ မလှုပ်၊ မကုတ်၊
မပြင်၊ မပြောင်း၊ ဝေဒနာတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် တက်လာ
တဲ့အခါ နဖူးကြောကြီး ထောင်လို့၊ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်လို့၊
အံကြိတ်လို့၊ သွားစေ့လို့။ အားတော့ထုတ်နေပါရဲ့။ ဘေးက
ကြည့်ရင်တော့ ဒီယောဂီ ပြင်ကိုမပြင်ဘူး။ တော်တော်ကို
သည်းခံနိုင်တာပဲလို့ ထင်မှာနော်။ သည်းခံတယ် ဆိုတဲ့
စကားလုံးကလည်း နေရာလွဲသုံးခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကတော့ မလှုပ်၊ မကုတ်၊ မပြင်၊ မပြောင်းဘဲ
နေပါရဲ့။ စိတ်က ဒီဝေဒနာအပေါ်မှာ အခံရခက်ပြီးတော့
ဒေါသတွေ၊ ဒေါမနဿတွေ ဖြစ်နေရင်၊ ဘာသတိ၊ ဘာ
သမာဓိ၊ ဘာဉာဏ်မှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်
နိုင်ပါဦးမလား။ မခေါ်နိုင်ဘူး။ အရှုခံအာရုံအပေါ်မှာ စိတ်
မှ မစိုက်နိုင်တာ။

ဝေဒနာတွေက တက်လာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်
လာ။ ခေါင်းပွင့်ထွက်မတတ်၊ ဗိုက်ပွင့်ထွက်မတတ်ပေ။ အ
ရှုခံအာရုံအပေါ်မှာ စိတ်က မစိုက်နိုင်တော့ ဒီဝေဒနာကို
ပဲ သတိရပြီးတော့ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿဖြစ်နေတယ်။

ယောဂီကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသ၊

ဒေါမနဿ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါရှုနေ
တာပဲ၊ ငါသည်းခံနေတာပဲလို့ ထင်နေတာ။ တကယ်တမ်း
ကျတော့ သိမ်မွေ့တဲ့ ဒေါသ၊ ဒေါမနဿ ဖြစ်နေတာပါ။

သိမ်မွေ့ရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းတမ်းသွား
ပြီးတော့ ခွေးလို ထအော်တာတို့၊ ဝက်လို ထအော်တာတို့၊
သီချင်းတွေ ထဆိုတာတို့၊ ကွေးနေအောင် ကတာတို့ ဖြစ်
တော့တာ။ ဝေဒနာတွေကို မခံနိုင်တဲ့အခါမှာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ
အခံရခက်တဲ့အခါမှာ ထွက်ပေါက်ရှာပြီးတော့ ဝက်လို ပြေး
တာတို့၊ ခွေးလို ပြေးတာတို့ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။

ခွေးလိုဝက်လို ပြေးလိုက်တော့ ဒုက္ခဝေဒနာက
သက်သာမသွားဘူးလား။ သက်သာတယ်နော်။ ပေတေပြီး
ထိုင်နေရင် ဝေဒနာကို မကျော်နိုင်လို့ ဝေဒနာသက်သာလို့
သက်သာငြား ဆိုပြီးတော့ ဟိုလိုဒီလို လျှောက်ပြီးတော့
ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်တော့တာ။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ပြဿနာတွေ
ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။

ဒုက္ခဝေဒနာကို မပြုတ်မချင်းချ၊ ဝေဒနာကျော်မှာ
ဝေဒနာလွန်မှာ၊ ဝေဒနာကုန်မှာ တရားတိုးတက်တယ်ဆိုတဲ့
ဒီအစွဲမှား အယူမှားတွေကို အမှန်လို့ ထင်ပြီးတော့ အမှား
တွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။

ဝေဒနာကျော်ဆိုလို့ ဦးဇင်းတို့ 'ကိုယ်သာနာစေ၊

စိတ်မနာစေနဲ့' ဆိုတဲ့ ဘုရားအဆုံးအမလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ 'ကိုယ်သာနာစေ' ဆိုလို့ ကိုယ်ကို နာအောင် ပေတေပြီးတော့ ထိုင်ရမှာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်က အမြဲတမ်းနာနေတာပါပဲ။ သိသိသာသာ ထူးထူးခြားခြားနဲ့ မနာတာသာရှိမယ်။ အနေရခက်တဲ့သဘော၊ မအီမသာ ဖြစ်နေတဲ့သဘောကတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမြဲတမ်းရှိနေတာပါပဲ။

တရားအားမထုတ်တဲ့အချိန်မှာ ဣရိယာပုတ်ကို ပြင်လိုက်ပြောင်းလိုက်ရွှေ့လိုက်နဲ့ လုပ်နေလို့သာ အဲဒီနာတဲ့ ဝေဒနာလေးတွေက မထင်ရှားဘဲ ဖြစ်နေတာ။ အမှန်ကတော့ နာကျင်ကိုက်ခဲတဲ့သဘောက အမြဲတမ်း အထင်အရှားရှိပါတယ်။

ဣရိယာပုတ်ထိုင်တာကြာလာတော့ ညောင်းလာတယ်၊ ကိုက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရပ်ပေးရတယ်။ ရပ်တာကြာတော့ ညောင်းကိုက်နာကျင်လာတယ်။ လမ်းလျှောက်ပေးရတယ်။ လမ်းလျှောက်တာကြာလာတော့ ညောင်းညာကိုက်ခဲလာတယ်။ အဲဒီတော့ လဲလျောင်းပေးရတယ် စသည်အားဖြင့် ဣရိယာပုတ်လေးပါး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြောင်းပေးရတယ်။

ဣရိယာပုတ်တစ်ခုတည်းမှာကိုပဲ ကွေးလိုက်ဆန့်

လိုက်နဲ့၊ ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးပြုပြင်
ပေးနေရပါတယ်။ အဲဒီ ဣရိယာပုတ်ကို ပြုပြင်ပေးနေတာ
ဟာ ရောဂါကို ဆေးကုနေတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ နာကျင်
ကိုက်ခဲမှုဆိုတာ ရောဂါပါပဲ။ ရောဂါဆိုတာ ရုပ်တရားကို
ခေါ်တာပါ။ ရုပ်တရားရှိနေသမျှ ရောဂါရှိနေပါမယ်။

ရောဂါဝေဒနာ လို့ပြောကြပေမယ့် ရောဂါက
တခြား၊ ဝေဒနာက တခြားပါ။ ရုပ်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုသဘော
တရား၊ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာ၊ ညောင်းတာ၊
အောင့်တာ၊ ယားတာ၊ ယံတာ၊ အော်ဂလီဆန်တာ ဆိုတဲ့
အဲဒီသဘောတရားတွေဟာ ဝေဒနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရောဂါ
တွေပါ။ ရုပ်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုသဘောတရားတွေပါ။

ဝေဒနာဆိုတာက စိတ်မှာ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှု သ
ဘောလေးပေါ့လေ။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုဖြစ်ရင် နာကျင်ကိုက်
ခဲမှုဆိုတဲ့ ရုပ်ဖောက်ပြန်မှုကို စိတ်က ခံစားနေတယ်။ အဲဒီ
ခံစားမှုကိုပဲ ဒုက္ခဝေဒနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြည်လင်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလို့၊
သက်သက်သာသာ ချမ်းချမ်းသာသာလေး ဖြစ်နေတယ်ဆို
ရင်လည်း ချမ်းသာတာကို ခံစားတဲ့ သုခဝေဒနာဆိုပြီးတော့
ဖြစ်ပါတယ်။ ချမ်းသာလည်း မဟုတ်၊ ဆင်းရဲလည်း မဟုတ်
ဆိုရင်တော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာပေါ့။ ဥပေက္ခာဝေဒနာက

တော့ သုခနဲ့ နီးစပ်ပါတယ်။

ထင်ရှားတာကိုပဲ ပြောရင်တော့ ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ သုခဝေဒနာ။ မကောင်းတဲ့ခံစားမှုနဲ့ ကောင်းတဲ့ခံစားမှု။ စိတ်မှာဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီခံစားမှုသဘောလေး၊ ဝေဒနာ စေတသိက်လေးပေါ့။ စိတ်ကို အမှီပြုပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာ စေတသိက်ကလေးကိုသာ၊ ခံစားမှုသဘောလေးကိုသာ ဝေဒနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရောဂါနဲ့ ဝေဒနာကို အဲဒီလို ခွဲပြီးတော့ မှတ်ထားရမယ်။

ရောဂါသည် ကိုယ်ရှိနေသမျှ ရှိနေပါတယ်။ ဝေဒနာသည် စိတ်ရှိနေသမျှ ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ်ရှိနေသမျှ ရောဂါမကုန်ပါ။ စိတ်ရှိနေသမျှ ဝေဒနာမကုန်ပါ။

ယောဂီတို့ ရောဂါ ပျောက်ချင်လား။ ပျောက်ချင်တယ်။ ပျောက်ချင်ရင် သေလိုက်။ ရောဂါမပျောက်ရင်နေပါ။ ရောဂါကို ခံစားတဲ့ဝေဒနာတော့ မကျော်ချင်ဘူးလား။ ကျော်ချင်တယ်။ ကျော်ချင်ရင် သေလိုက်။ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အခုပဲ ပြောနေပြီလေ။

ဝေဒနာဆိုတာ စိတ်ရှိနေသမျှရှိမယ်ဆိုတော့ ဝေဒနာကုန်ချင်ရင် စိတ်မရှိတော့မှ ဖြစ်မယ်လေ။ စိတ်မရှိတော့မှ ဝေဒနာက ကုန်မှာကိုး။ အဲဒီတော့ ဝေဒနာကုန်ချင်ရင် ဘာမှမခက်ဘူး။ သေလိုက်။ နာတာ၊ ကျင်တာ၊ ကိုက်

တာ၊ ခဲတာ၊ ညောင်းတာ၊ အောင့်တာ၊ ယားတာ၊ ယံတာ
တွေ မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ သေ
လိုက်။ ဒီတစ်ပတ်တရားပွဲကတော့ သေစကားချည်း ပြော
တာကိုးနော်။

ရောဂါပျောက်ချင်ရင် သေလိုက်၊ ဝေဒနာပျောက်
ချင်ရင် သေလိုက်။ ဒါ့ကြောင့် တရားအားထုတ်တဲ့ယောဂီ
တွေ ရောဂါမပျောက်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ဝေဒနာ မပျောက်ချင်
စမ်းပါနဲ့။ ရောဂါဖြစ်၊ ဖြစ်မှန်းသိစမ်းပါ။ ဝေဒနာ ဖြစ်၊
ဖြစ်မှန်း သိလိုက်စမ်းပါ။ ဝေဒနာရှုတဲ့နေရာမှာ ဝေဒနာ
ပျောက်ဖို့က အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာကို သိဖို့က
အဓိကပါ။

အပေးမှားရင်ခွေးဝါးခံရမယ်

ဝိပဿနာဆိုတာ ‘ဝိ’ ဆိုတာက အထူးပဲ။ ‘ပဿ-
နာ’ ဆိုတာက သိတာ။ အားထုတ်နေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ
တော့ ကြည့်တာကို ပထမ ယူရမှာပေါ့။ ပထမတော့ ကြည့်
တယ်၊ ကြည့်တာကနေ နောက်တစ်ဆင့် တက်လိုက်တော့
မြင်တယ်၊ မြင်တာကနေ တစ်ဆင့်တက်လိုက်တော့ သိ
တယ်ပေါ့။ ကြည့်တယ်၊ မြင်တယ်၊ သိတယ်။

ဝိပဿနာ = အထူးကြည့်။ ဝိပဿနာ = အထူး
ကြည့်တော့ ဝိပဿနာ = အထူးမြင်။ ဝိပဿနာ = အထူး
မြင်တော့ ဝိပဿနာ = အထူးသိ။ သိဖို့က အဓိကပါ။ ကိ-
လေသာငြိမ်းဖို့တောင်မှ အဓိက မဟုတ်သေးဘူး။ သူက

နောက်ဆက်တွဲလေ။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောလေးတွေ သိဖို့။ အဲဒီ ရုပ်နာမ် ရဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘောလေးတွေကို သိဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ပျက်တွေ ကုန်သွားတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သိနေတာပါပဲ။ သိနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကိလေသာကလည်း သူ့ဟာ သူ ငြိမ်းသွားတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဝီရိယ ဆိုတာ စိတ်စိုက်မှု။ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ခွင်မှာ မဂ္ဂင်တရားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဝီရိယ နဲ့ သဘောချင်း တူတာက သမာဓိမဂ္ဂင်။ သမ္မာဝါယာမ၊ သမာသတိ၊ သမာသမာဓိ၊ ဒီသုံးမျိုးက သမာဓိမဂ္ဂင်၊ တစ် အုပ်စုတည်းပေါ့။

သမ္မာဝါယာမ ဆိုတာက ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်မှာ စိတ်စိုက်မှု၊ သမ္မာသတိ ဆိုတာက ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်မှာ စိတ်စွဲမှု၊ သမ္မာသမာဓိ ဆိုတာက ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်မှာ စိတ်စူးမှု။ ‘စ’ သုံးလုံးပေါ့နော်။ စိတ်ရဲ့ စိုက်မှု၊ စွဲမှု၊ စူးမှု၊ အဲဒီသဘောတရားလေး ရှိနေမှ ဝီရိယရှိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှာ စိတ်မစိုက်နိုင်သမျှ၊ စိတ်မစွဲနိုင်သမျှ၊ စိတ်မစူးနိုင်သမျှ ဝီရိယအစစ် မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဝီရိယမြင့်အောင်မြှင့်ပါ ဆိုတာ

က အဲဒီဝီရိယအစစ်ကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ ပြောတာပါ။

ဝီရိယ အပေးမှားရင်တော့ ဟိုအပျိုကြီး ကွမ်းယာ အပေးမှားလို့ ခွေးအဝါးခံရတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်။ ယောဂီတို့ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဗန်းမော်လား။ သင်္ဂီဇာလား။ သင်္ဂီဇာဆရာတော် ထင်တယ်နော်။

သင်္ဂီဇာဆရာတော် ပုံပြင်ထဲမှာ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေကျ သူ့ရည်းစားကို မျှော်တာပေါ့လေ။ သူ့ရည်းစားကလည်း ခါတိုင်းလာနေကျအချိန်မှာ မလာဘူး။ ညဉ့်နက်သည်ထက်နက်လာ၊ လာမယ်လို့ ပြောထားတယ်ဆိုတော့ စောင့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့ အိမ်ပြင်မှာ ထွက်ပြီးတော့ ဗိုင်းငင်ရင်းနဲ့ စောင့်နေတယ်။

စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ ကိုယ်တော်ချောက သန်းခေါင်ကျော်မှ ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ အသံပဲ ရောက်လာတာ။ အပျိုကြီးရဲ့ ဘေးနားလေးမှာ ဟောဟဲဟောဟဲနဲ့ ဆိုပြီးတော့ ရောက်လာတယ်။ အမှန်က ဘယ်သူရောက်လာတာလဲဆိုတော့ ကိုယ်တော်ချောရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးနက်ကြီး ရောက်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ အပျိုကြီးက သူ့ရည်းစားပဲ ထင်နေတယ်။ သူ့ရည်းစားပဲထင်တော့ သူတို့ ရှေးထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ။

ရည်းစားလာတဲ့အခါကျတော့ အပျိုကြီးက ကွမ်းယာယာ ပေးတယ်။ သူက ကွမ်းယာအဆင်သင့် ယာပြီးတော့ စောင့်နေတာပေါ့လေ။ ဟောဟဲသံကြားတော့ ဘေးကိုတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး။ အပျိုကြီးဆိုတော့ မူလိုက်တာပေါ့။

ဘေးနည်းနည်းလေး စောင်းပြီးတော့ ပါးစပ်က လည်း တွတ်တွတ်၊ တွတ်တွတ်နဲ့ ပြောသေးတယ်။ ‘သူများ ကွမ်းယာယာပြီးတော့ စောင့်နေတာ၊ သူမသိဘူးလား’။ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကွမ်းယာကို ဟောဟဲသံကြားတဲ့ဘက်ကို ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကွမ်းယာက ခွေးနှုတ်သီး သွားထိတယ်။ ခွေးကလည်း လက်ကို ဟပ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒါ အပျိုကြီးလက် ခွေးအဝါးခံရတယ်နော်။

အပျိုကြီး ကွမ်းယာအပေးမှားရင် လက်ကို ခွေးအဝါးခံရတယ်တဲ့။ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ တခြားကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဆုံးမထားတာပါ။

အခုတရားအားထုတ်တဲ့ ဝိပဿနာဝိရိယအတွက် ပြောချင်တာကတော့၊ အထူးသဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာဝိရိယအတွက် ပြောချင်တာကတော့ ယောဂီတို့လည်း ဝိရိယအပေးမှားရင်တော့ ခွေးအဝါးခံရမယ်။ ဇာတိခွေး၊ ဇရာခွေး၊ ဗျာဓိခွေး၊ မရုဏခွေးဆိုတဲ့ ဒုက္ခခွေးတွေရဲ့ အဝါးခံရမယ်။

နေပါဦး။ မေးပါဦးမယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်။ အပျို
ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ အပေးတတ်လို့လား၊ အပေးမတတ်လို့
လား။ ကဲ . . . လူပျိုကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ အပေးတတ်လို့
လား၊ အပေးမတတ်လို့လား။ အပေးမတတ်လို့တဲ့။

ဒါဆိုရင်တော့ သွားပြီ။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးဖြစ်တာ
အပေးမတတ်လို့ ဆိုရင်တော့ မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပြီး တော်ကြာ
'ဝါမဆိုခင် အပီကိုင်တော့မယ်' ဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲ။
အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ကြနဲ့ဦးနော်။ ဝါမဆိုခင် မင်္ဂလာဆောင်
မယ် ဆိုပြီးတော့တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါက ရှုထောင့်တစ်ဖက်
ကနေ ပြောတာပါ။

တခြား ရှုထောင့်တစ်ဖက်ကနေကြည့်လိုက်တော့
လူပျိုကြီးအပျိုကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာလို့ပါ။
ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတယ်ဆိုတာကလည်းပဲ ရတာမလို့၊ လို
တာမရ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးဖြစ်တာဆိုရင်
တော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ့်ကို
ပဲ ကာမရာဂစိတ် ခေါင်းပါးလို့၊ ဒီအိမ်ထောင်မှု သားမွေးမှု
ကိစ္စတွေမှာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားလို့ လူပျိုကြီးအပျိုကြီး လုပ်
နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့။ ဗြဟ္မာ့ပြည်
က လာတာလို့နော်။

အဲဒီတော့ အပိုးမတတ်ရင် လူပျိုကြီး အပျိုကြီးဖြစ်

တတ်သလိုပဲ၊ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးဘဝက မကျွတ်လွတ်နိုင်
သလိုပဲ ယောဂီတို့လည်း အပေးမတတ်ရင်တော့ သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲကနေ မကျွတ်လွတ်နိုင်ဘူး။ ကျွတ်ချင်ပါလျက်
မကျွတ်လွတ်နိုင်တာကိုပဲ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ပြောတာပါ
နော်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကလာလို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာကို
ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဝီရိယအပေးမှားဖို့လိုတယ်ဆိုတာက အကြာကြီး
ထိုင်မှ တရားတက်တယ်လို့ ယူဆပြီးတော့ တရားမတက်ဘဲ
အကြာကြီးထိုင်နေတယ်ဆိုရင် ဒါဝီရိယအပေးမှားသွားတာ
ပေါ့။

ဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်လာလို့ရှိရင် ပြင်နိုင်တယ်၊
ပြောင်းနိုင်တယ်၊ လှုပ်နိုင်တယ်၊ ကုတ်နိုင်တယ် ဆိုတာ သိ
နေပါလျက်နဲ့ ပြောင်းလိုက်ရင် သမာဓိတွေ ပျက်သွားလိမ့်
မယ်၊ ဉာဏ်တွေ ပျက်သွားလိမ့်မယ် ဆိုပြီးတော့ မပြင်မ
ပြောင်း မလှုပ်မကုတ်ဘဲ ပေတေပြီးတော့ အားထုတ်နေ
တယ်ဆိုရင် ဝီရိယအပေးမှားသွားတာပဲ။

ဝီရိယအပေးမှားရင်တော့ ခွေးအဝါးခံရတတ်
တယ်ဆိုတာကိုသာ မှတ်ထားလိုက်တော့နော်။ ဝီရိယ
အကြောင်းကလည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။
ဝီရိယအကြောင်းပြောရင် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝေဘူဆရာ

တော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမကို သတိရပါတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဝီရိယတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ချန်ထားကြတာ တုံးဗျာ့’ . . . တဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ဒေသလေသံ . . . ‘ဗျာ့ . . . ဗျာ့’ ဆိုတာ အမြဲတမ်းပါတယ်နော်။ အဲဒီ သြဝါဒ က နာတတ်မယ်ဆိုရင် ကြောက်စရာကြီးနော်။

ယောဂီတို့ရော ဝီရိယတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ချန်ထား ကြတာတုံး။ ယောဂီတို့ ‘အားထုတ်မှ အားထုတ်’ ဆိုပြီးတော့ ကြိုးစားကြစမ်းပါ။ ယောဂီတို့က အားထုတ်မှ အားထုတ်ပဲ ထင်ပါတယ်။ ရေကလည်း ချိုးမှချိုးပဲလား။ ဆွမ်းကလည်း စားမှစားပေါ့။ ဆွမ်းကလည်း စားပေါ့။ မစားရဘူးလို့ မဆို လိုပါဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာလည်း သူများ အား နာရလောက်အောင် အားထုတ်နော်။

ဦးဇင်းတို့တောင်ပေါ်မှာ ဂျပန်ပိတောက် ပန်းပင် လေးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ဂျပန်ပိတောက်ပန်းက ဆယ့်နှစ်ရာ သီ ပွင့်တယ်။ အဝါရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ပွင့်တာပါပဲ။ အပင်ကလည်း လူ့တစ်ရပ်ထက် မရှည်ပါဘူး။ ခါးလောက်၊ ခါးသာသာပဲ ရှိပါတယ်။

စိုက်ကတည်းကလည်းပဲ ဆယ့်နှစ်ရာသီပွင့်တဲ့ပန်း ကို စိုက်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းကလည်း ရောက်က

တည်းက တစ်ရက်မှကို မနားဘဲနဲ့ ပွင့်တာ။ နှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ တစ်ရက်မှကို မနားသေးဘူး။ တစ်ခါတလေကျ တော့ လမ်းလျှောက်ရင်း ပန်းပင်နားရောက်ရင် ပြောရ တယ်။

‘ပန်းကလေးရေ . . . တစ်ရက်မှတောင် မနားဘဲ ပွင့်တော့ အားနာလိုက်တာကွယ်။ တစ်ရက်လောက်တော့ နားပါဦး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်ပတ်လောက်တော့ နားပါ ဦး’

ဂျပန်ပီတောက်ပန်းက တစ်ဖက်သား အားနာ လောက်အောင်ကို ပွင့်တာနော်။

ယောဂီတို့ကလည်း တရားအားထုတ်တာ ကမ္မ- ဌာန်းဆရာ အားနာလောက်အောင် ထင်ပါတယ်။ ‘ယောဂီ တို့ရယ် . . . တစ်မိနစ်လေးဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီလေးဖြစ်ဖြစ် နားပါဦး’။ အဲဒီလို ပြောရလောက်အောင်ကို အားထုတ်မှ အားထုတ်ပဲ ထင်တယ်။

ဪ . . . ယောဂီတို့က အားထုတ်လိုက်တာ ထိုင်ချိန်ကလည်း အချိန်ပြည့်၊ အမှတ်ကလေးကို ဆက်လို့၊ စင်္ကြံချိန်လည်းပဲ စကားမပြောပါဘူး။ လျှောက်မလည်ပါ ဘူး။ အားထုတ်မှ အားထုတ်ပဲနော်။ ဂျပန်ပီတောက်ပန်း လေးလိုပဲ ဦးဇင်းက ယောဂီတို့ကို အားနာလိုက်တာ။

ဒါကြောင့် ဝီရိယနိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဝီရိယမြင့်
ပါဆိုတဲ့ အဆုံးအမလေးကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ဝိပဿနာ
ဝီရိယ၊ ကုသိုလ်ဝီရိယတွေ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ မြင့်မားတိုး
တက်လာအောင် အားထုတ်ကြရမှာပေါ့။

ဒို့မြို့ယုန်ဝိ ဘုရားလျှောက်လှူအလှူအမွှာနိယုန်ဝိ ဒို့လျှောက်
လှူအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ
လှူအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ
လှူအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ ဂုဏ်အမွှာအလှူအမွှာ

သူလိုကိုယ်လိုနေရင်

— သူလိုကိုယ်လိုပဲဖြစ်မယ်

‘နိမ့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မြင့်ပါ။ မြင့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ နိမ့်ပါ။ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေပါ။ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မပျော်ပါနဲ့’

တတိယမြောက်အဆုံးအမက . . ‘မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေပါ။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လို့ ယူဆမိတုံး။ ပြောကြည့်ပါဦး။ ကိုယ် ဉာဏ်ပေါ်သလို ရှေ့ကနေ စကားလုံးလေးတွေ ဖြည့်စွက်ပြီးတော့ ပြောကြည့်ပါ။

လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ မနေတဲ့သူတွေကြားမှာ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေပါ။ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ မနေတဲ့သူတွေကြားမှာ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေပါ။ အဲဒီလိုလား . . . အဲဒီလိုလည်း ရတာပဲ

နော်။

တရားနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ တရားနဲ့ နေပါ။ ဒီလိုလည်း ယူလို့ မရဘူးလား။ တရားဆိုတာကို ထပ်ပြီး တော့ ချဲ့လိုက်ဦးမယ်ဆိုရင် ဒါနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒါနဲ့ နေပါ။ သီလနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ သီလနဲ့ နေပါ။ သမထနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ သမထနဲ့ နေပါ။ ဝိပဿနာနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဝိပဿနာနဲ့ နေပါ။

ဒီထက် အဆင့်မြင့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုရင် အရိယာဘဝနဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ အရိယာဘဝနဲ့ နေပါ။ အရိယာဖြစ်ပြီးပြီ ထားလိုက်တော့။ သကဒါဂါမ်ဘဝနဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်အောင်နေပါ။ အနာဂါမ်အဖြစ်နဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ အနာဂါမ်အဖြစ်နဲ့ နေပါ။ ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ နေပါ။ အဆုံးအမက ဘယ်လောက်ကောင်းထားတုံးနော်။ အဆင့်ဆင့် မြင့်သည်ထက်ကို မြင့်သွားတာပေါ့။ တခြားဟာတွေကိုတော့ အများကြီး ချဲ့ထွင်လို့ ရပါသေးတယ်။

တရားနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ တရားနဲ့ နေပါလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်လို့ရှိရင် ကောင်းမြတ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အကုန်လုံး ဝင်သွားတာပါပဲ။

တရားနဲ့ ဘယ်လို နေမလဲ။ ဘယ်လို နေတာကို တရားနဲ့ နေတယ် ခေါ်တာလဲ။ တရားနဲ့ နေပုံနေနည်း အကြောင်းကို ဒီအဆုံးအမ(၄)ခု ဘုရားအလိုတော်ကျ ပေး သနားတော်မူခဲ့တဲ့ မထေရ်မြတ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ တွဲပြီး ပြောကြရအောင်။

ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ဒီ ‘ထူးမှထူး’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေးခု ကို ပေးသနားတော်မူတဲ့ မထေရ်မြတ်က အရှင်ပိယဉ္ဇဟ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပိယဆိုတာ ချစ်ခြင်း၊ ဇဟဆိုတာ စွန့် တာ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်ထားရတဲ့သူမို့လို့ ပိယဉ္ဇဟ လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်ထားရတဲ့သူဆို တော့ သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မရတဲ့သူ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အမုန်းကိုပဲ ရတဲ့သူပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ‘ပိယဉ္ဇဟ’ ကို မြန်မာလို နာမည်ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ‘လူမုန်း’ လို့ ပြန်ရမှာပေါ့။ လူနာ မည် ‘မောင်လူမုန်း၊ ကိုလူမုန်း’၊ ရဟန်းနာမည်၊ ရဟန်းဘွဲ့ ‘ဦးဇင်းလူမုန်း၊ အရှင်လူမုန်း၊ ဦးလူမုန်း’ ပေါ့။

သူက ဝေသာလီမြို့၊ လိစ္ဆဝီမင်းမျိုးကဖြစ်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာ စစ်တိုက်ဝါသနာပါတယ်။ စစ်ရေး စွမ်းရည်၊ စည်းရုံးရေးစွမ်းရည်၊ တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည်က လည်း ပြည့်စုံတော့ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ အောင်မြင်ပါတယ်။

သူ မအောင်မြင်တဲ့တိုက်ပွဲဆိုတာ တစ်ပွဲမှ မရှိဘူး။ အဲဒီ
တော့ သူ့ကို ရန်သူတွေက မုန်းကြတာပေါ့။

ရန်သူတွေက မုန်းကြတော့ ရန်သူတွေရဲ့ ချစ်ခြင်း
ကို စွန့်ရတယ်။ ရန်သူတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို စွန့်ရလို့ သူ့ကို
ပိယဉ္ဇဟာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလို့ 'ကိုလူမုန်း' ပေါ့။

ဝေသာလီကို မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော့ မြတ်
စွာဘုရားဟောကြားတဲ့တရားတော်တွေကို နာကြားပြီးတော့
သဒ္ဓါတရားတွေဖြစ်၊ သာသနာ့ဘောင်ဝင် ရဟန်းပြု၊ ဝိပ-
ဿနာအလုပ်တွေ အားထုတ်လိုက်တာ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ
ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ 'အန္ဓပုထုဇဉ်တွေရဲ့
အကျင့်နဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အကျင့်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်
ပဲ' ဆိုတာကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင်လို့ ဒီအဆုံးအမ(၄)ခု
ပါတဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ် ဟောကြားပါတယ်။ မထေရ်မြတ်ဆီ
သွားပြီးတော့ တရားတောင်းရင် ဒီဂါထာကိုပဲ ဟောပါ
တယ်။ ဘယ်သူလာတရားတောင်းတောင်း ဒီဂါထာတစ်ခု
တည်းကိုပဲ ဟောပါတယ်။

ဦးဇင်းတို့လည်း ဒီဂါထာက ကိုရင်ဘဝကတည်း
က အကြိုက်ဆုံးဂါထာတွေထဲမှာပါတဲ့အတွက် နောက်ဆိုရင်
တရားလာဟောခိုင်းရင် ဒီဂါထာပဲ ဟောတော့မှာနော်။

တစ်သက်လုံး ထူးမှထူးဂါထာကိုပဲ ဟောတော့မယ်။

ဒီဂါထာကို ဦးဇင်းတို့ ကိုရင်ဘဝကတည်းက သိပ် ကြိုက်တယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ သာသနာ့ဘောင်မှာ တည် မြဲနေတာကိုက ဒီဂါထာလေးရဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးပါပါတယ်။

‘ရဟန်းဘဝနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ရဟန်းဘဝနဲ့ နေပါ’

‘သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ သာသနာ့ဘောင်မှာ နေပါ’

‘ရဟန်းဘဝဆိုတာ ဘုရားအလောင်းတော်တောင်မှ ကမ္ဘာပေါင်း လေးအသင်္ချေနဲ့ တစ်သိန်းအတွင်းမှာ ကိုးဘဝပဲ ရတာ။ ရဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ ဘုရားအဆုံးအမ (သာသနာ) ဆိုတာလည်း ဘဝပေါင်း အသင်္ချေမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကြုံတွေ့ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ လူအများစုက လူဝတ်ကြောင်ဘဝမှာပဲ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားပြီး နေကြတယ်။ ငါကတော့ လူအနည်းစုသာ နေနိုင်တဲ့ ရဟန်းဘဝမှာပဲ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီး တရားချမ်းသာနဲ့ နေတော့မယ်’

တခြားအဆုံးအမတွေလည်း နည်းတူပါပဲ။ အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ လိုအပ်သလို ထည့်ထည့်

ပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် အင်မတန်ကို သူတော်ကောင်းဓာတ်
တွေ စိမ့်ဝင်ယုံနဲ့လာစေပါတယ်။

မလိုအားအပ်တဲ့ နိမ့်နေတဲ့စိတ်ကို မြင့်လာစေနိုင်
တယ်။ မလိုလားအပ်တဲ့ မြင့်နေတဲ့စိတ်ကို နိမ့်လာစေနိုင်
တယ်။ နေသင့်တဲ့ မနေချင်တဲ့နေရာမှာ နေချင်လာစေနိုင်
တယ်။ မပျော်သင့်တဲ့ ပျော်ချင်တဲ့နေရာမှာ မပျော်ချင်
တော့ဘူး။ အင်မတန် အကျိုးများပါတယ်။

‘မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ နေပါ’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမ
ကတော့ ချဲ့လို့ အကောင်းဆုံး၊ နယ်ပယ်အကျယ်ပြန့်ဆုံး
ပါပဲ။ ဦးဇင်းတို့ မြန်မာပြည်၊ ရန်ကုန်၊ ရန်ကင်းမှာ ဟော
တုန်းကတော့ . . .

‘ရန်ကင်းအောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ရန်ကင်း
အောင်နေပါ’

လို့ ဟောပေးခဲ့ပါတယ်။ အတွင်းရန် (ကိလေသာ
ရန်) ကင်းဖို့ သတိနဲ့ နေရပါမယ်။ အပြင်ရန် (ပုဂ္ဂိုလ်ရန်)
ကင်းဖို့ မေတ္တာနဲ့ နေရပါမယ်။ သတိအကြောင်း၊ မေတ္တာ
အကြောင်း ချဲ့ဟော၊ ချဲ့တွေး ဘယ်ကုန်ပါတော့မလဲနော်။

‘ပရဟိတနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ပရဟိတနဲ့
နေပါ’

လို့လည်း . . . ပရဟိတအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ကျင်းပတဲ့

တရားပွဲမှာ ဟောပေးခဲ့ပါတယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို မေတ္တာစေတနာသန့်သန့်နဲ့ အရည်အသွေး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ အလိုအလျောက် ပရဟိတရယ်၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အများ အကျိုးပြုအလုပ်တွေကို အချိန်ကုန်ခံ၊ ငွေကုန်ခံ၊ အပင်ပန်း ခံ၊ အလုပ်ပျက်ခံပြီး တမင်တကာ လုပ်တဲ့ တကူးတက ပရဟိတရယ်၊ ပရဟိတနှစ်မျိုးလုံးနဲ့ နေရမယ်ပေါ့။

‘မေတ္တာတရားနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ မေတ္တာ တရားနဲ့နေပါ’

‘ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ နေပါ’

လိုရင်းအနှစ်ချုပ်ကတော့ ကောင်းတဲ့သဘော တရားနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ကောင်းတဲ့သဘောတရား နဲ့ နေဖို့ပါပဲ။ မကောင်းတဲ့ သဘောတရားနဲ့ နေနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ မကောင်းတဲ့သဘောတရားနဲ့ မနေဖို့ပါပဲ။

သူလိုကိုယ်လိုနေရင် သူလိုကိုယ်လိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ သူလိုကိုယ်လို မဖြစ်ချင်ရင် သူလိုကိုယ်လို မနေပါနဲ့။ သူလိုကိုယ်လို ပေါ့ပေါ့တန်တန် နိမ့်နိမ့်ယုတ်ယုတ် မနေဖြစ် ဘဲ သူလိုကိုယ်လိုထက်ထူးပြီး လေးလေးနက်နက် မြင့်မြင့် မြတ်မြတ် နေဖြစ်အောင် ‘မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ နေပါ’

ဆိုတဲ့ အဆုံးအမကို အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျော
ညီထွေစွာ ဉာဏ်နဲ့ ချဲ့ထွင်ထည့်သွင်းပြီး ကျင့်သုံးနေထိုင်
သွားရုံပါပဲ။

‘မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေပါ’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမက
‘သူလိုကိုယ်လို မနေပါနဲ့’ လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ‘သူလိုကိုယ်လို
မနေပါနဲ့၊ သူလိုကိုယ်လိုထက်ထူးအောင် နေပါ’ လို့ ဆိုလိုပါ
တယ်။ ကောင်းသောထူးခြင်း၊ မြတ်သောထူးခြင်းနဲ့ ထူးတာ
ကို ပြောတာနော်။

လှူဒါန်းခြင်း၊ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်
ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်
တစ်ခုခုခုခု နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်
ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်
ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်
ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် နှစ်စဉ်

ရင်မှာရှိသလောက်

အပြင်မှာ အကြည့်ရောက်တာပါ

အဲဒီ အရှင်ပိယဥ္ဇဟမထေရ်ရဲ့ ရှေးကောင်းမှုတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက ထင်ရှားတာတစ်ခုကို စာထဲမှာ ပြထားတာ ရှိပါတယ်။

မထေရ်မြတ်လောင်းလျာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးဆယ့် တစ်ကမ္ဘာ၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက ဟိမဝန္တာတောင်ကြားတစ်ခုမှာ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်တော့ ဟို မဟာသမယသုတ်ဟောတဲ့ အခမ်း အနားလိုမျိုးပေါ့။ နတ်ဗြဟ္မာတွေ အများကြီးစုဝေးကြတဲ့ နတ်သဘင်မှာ သူက ဘုန်းတန်ခိုး အားနည်းတဲ့အတွက် ကြောင့် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းကနေပဲ တရားနာရတော့တာပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အသံတော် ဆိုတာက ပရိ-
သတ်ရှိသလောက် ပျံ့နှံ့တာဆိုတော့ တရားကို ကောင်း
ကောင်းနာရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတွေ နာရတဲ့
အခါ သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်
အပေါ်မှာ အထူးကြည်ညိုတဲ့အတွက် အဲဒီရုက္ခစိုးက ဗုဒ္ဓါ-
နုဿတိကို အမြဲတမ်းပွားများပြီးတော့ နေပါတယ်။ ဘုရား
ရဲ့ဂုဏ်တော်တွေကို အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှာ လမ်းလျှောက်နေ
ရင်းနဲ့ မြစ်ကမ်းထဲက သဲသောင်ပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။ အခုလို နွေရာသီဖြစ်မှာပေါ့။ ရေတွေကလည်း
ကျနေတော့ သဲသောင်ပြင်ကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးဖြစ်
နေတယ်။ သဲလေးတွေကလည်း ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီးတော့နေ
ပါတယ်။

အဲဒီ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ကြီးကို
ကြည့်ပြီးတော့ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ကြီးကို
နမူနာထားပြီး ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားများလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီဖြူဖွေးသန့်စင်နေတဲ့ သဲသောင်ပြင်ကြီးထဲက
သဲတွေထက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်က ပိုပြီး ဖြူ
ဖွေးသန့်စင်တယ်။ ပိုပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တယ်’

‘မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်ဟာ အဆုံးမရှိ ကျယ်ပြောတဲ့အတွက်ကြောင့် အနန္တ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်ဟာ အဆုံးမဲ့ဉာဏ်တော်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်ဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ပါတယ်၊ ဘယ် လောက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါတယ်လို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် . . အပရိမေယျ - အနှိုင်းမဲ့ ဉာဏ်တော်’

စသည်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သီစရာအား လုံးကို အကုန်အစင် သိမြင်နိုင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ ကြည်ညိုတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂုဏ် တော်ကိုးပါးအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် ကြီးကို အဓိကထား ပွားများခဲ့ပါတယ်။

ဂုဏ်တော်တစ်ခုကို မှုတည်ကိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့ဂုဏ်တော်တွေကလည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ပါသွားတာပါ ပဲ။ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ပြီး ချဲ့ထွင်ပွားတတ်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ - သီစရာအားလုံးကို အမှန်အ တိုင်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်တော်မူတယ်။ သီစရာတွေ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း သိတယ်။ အဲဒီလို သီစရာတွေ အားလုံးကို သိတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ်အစဉ်မှာ

ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေ အားလုံး ကင်းစင်နေလို့။

အရဟံ - ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေ အကုန်
လုံး ဝါသနာအငွေ့အသက်မကျန် ကင်းစင်နေလို့၊ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ - သိစရာအားလုံးကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်တာ
ပဲ။ ကိလေသာဆိုတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးလည်း လုံးဝ ကင်း
စင်၊ သိစရာတွေအားလုံးကိုလည်း အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်
တဲ့အတွက်ကြောင့် ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော - အသိရော
အကျင့်ရော ပြည့်စုံတော်မူတယ်။

အသိရော အကျင့်ရော ပြည့်စုံတဲ့အတွက်ကြောင့်
သုဂတော-မြတ်စွာဘုရားပြောသမျှစကားတွေက ကောင်း
သောစကားတွေချည်းပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောလိုက်သမျှ
တရားတွေက ကောင်းသောတရားတွေချည်းပဲ - စသည်
အားဖြင့်ပေါ့။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး တစ်ခုကိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်
ကျန်တာတွေကို အကြမ်းဖျင်း ဆက်စပ်ပြီးတော့ ပွားများလို့
ရပါတယ်။

အရှင်ပိယဉ္ဇဟမထေရ်လောင်း ရုက္ခစိုးကလည်းပဲ
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို စကိုင်ပြီးတော့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပွားများပါတယ်။ ဘာကို အာရုံပြု
ရင်း ပွားများတာလဲဆိုရင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်
ကမ်းက သဲသောင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ ပွားများတာ။

နဂိုက အချိန်ပြည့် ပွားများနေတာ ဟုတ်ချင်မှ
 လည်း ဟုတ်မယ်ပေါ့။ သူ့အချိန်နဲ့သူ ပွားများတာဖြစ်မယ်။
 မကြာမကြာ ပွားများတာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သဲသောင်ပြင်
 ကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့၊ သဲသောင်ပြင်ကြီးရဲ့ ဖြူဖွေးသန့်စင်
 ပုံကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘုရားကို ချက်ချင်း သတိရသွားတယ်။

ဘာဝနာတစ်ခုခုနဲ့ စိတ်ကို အမြဲတမ်း ထုံမွမ်းထား
 တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီလိုပါပဲ။ သက်ရှိသက်မဲ့ ဘယ်အာရုံကိုပဲ
 မြင်လိုက်မြင်လိုက် ဘာဝနာပွားဖို့ပဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ မြင်
 မြင်သမျှ အာရုံတိုင်းဟာ ဘာဝနာပွားဖို့ တွန်းအားတွေ
 ချည်းပဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘာအရာပဲ ကြုံတွေ့ပါစေ

ဘာဝနာပဲ ထုံမွေ့ကာနေ

ဒါကြောင့် အရှင်ပိယဥ္ဇဟမထေရ်အလောင်း ရုက္ခ
စိုးနတ်ကြီး သဲသောင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်တော်ပွားများ
တာကို နမူနာယူပြီးတော့ မိမိတို့လည်း ဘယ်အာရုံကိုပဲ
တွေ့တွေ့၊ ဘယ်သက်မဲ့အာရုံ၊ ဘယ်သက်ရှိအာရုံကိုပဲ တွေ့
တွေ့၊ ဘာဝနာဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမယ်၊ ဘာဝနာဖြစ်
အောင် ပွားမယ် ဆိုပြီးတော့ ပွားကြရမယ်။

သီးခြား တရားထိုင်ပြီး ပွားနိုင်ရင်လည်း ပွား၊ မ
ပွားနိုင်ရင်လည်း မပွားနဲ့။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဘယ်
အာရုံနဲ့ပဲတွေ့တွေ့၊ တွေ့သမျှအာရုံနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ဘာဝနာ
တစ်ခုခု ပွားဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

‘မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ နေပါ’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမ အတွက် အဓိကပြောချင်တာက ‘ဘယ်အာရုံနဲ့တွေ့တွေ့၊ ဘာဝနာနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဘယ်အာရုံနဲ့တွေ့တွေ့၊ ဘာဝနာနဲ့နေပါ’ လို့ ပြောချင်တာပါ။

ရေလေးမမြင်လိုက်နဲ့။ မြင်လိုက်တာနဲ့ ‘သတ္တဝါ အားလုံး ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းကြပါစေ’။ မျက်နှာလေး မသစ်လိုက်နဲ့။ သစ်လိုက်လို့ မျက်နှာနဲ့ ရေနဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ ‘သတ္တဝါအားလုံး ဤရေကဲ့သို့ အေးချမ်းကြပါစေ’။ ရေလေး မချိုးလိုက်နဲ့၊ ချိုးလိုက်လို့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ရေနဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ ရေရဲ့ အေးမြမှုကို အာရုံပြုပြီး၊ ရေရဲ့ အေးမြမှုကို သေချာခံ စားပြီး ‘ဤရေကဲ့သို့ သတ္တဝါအားလုံး အေးချမ်းကြပါစေ’
...။

ဈေးရောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကိုယ့်ဆိုင်လာဝယ် တဲ့သူတွေကို မြင်တိုင်း ‘ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ’ မေတ္တာလေး ပို့လိုပေါ့။

ဆိုင်လာမဝယ်လို့လည်း မေတ္တာမပို့ဘူးလို့ မဖြစ် စေရဘူး။ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့သူကိုလည်း မေတ္တာပို့ရမှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆိုင်ကို လာမဝယ်သူကျတော့ သေ ချင်းဆိုး ဆိုပြီးတော့ ဆဲလို့မဖြစ်ဘူး။

သူများဆိုင် ဝယ်တဲ့သူတွေကို ကြည့်ပြီးတော့

လည်း သူများဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေကိုလည်း မုဒိတာနဲ့ 'ဪ' . .
ရောင်းကောင်းကြပါစေ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြပါ
စေ။ မုဒိတာဘာဝနာလေး ပွားလို့။ ဝယ်တဲ့သူတွေကိုလည်း
'ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ' စသည်အားဖြင့် မေတ္တာလေး
ပို့လို့ပေါ့။

ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်ဈေးဝယ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မြင်တိုင်းတွေ့တိုင်းလည်းပဲ မေတ္တာလေး ပွား
ပေါ့။ မေတ္တာတစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာအထိ
ပွားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် သစ်ရွက်ကလေး ကြွေတာကို ကြည့်ပြီး
တော့ သံဝေဂဉာဏ်ပွား၊ အဲဒီကနေ တစ်ဆင့် ဝိပဿနာ
ပွားများပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရေမတွက်
နိုင်အောင် ရှိပါတယ်။

သစ်ရွက်ကြွေတာကို ယောဂီတို့လည်းပဲ နေ့တိုင်း
တွေ့မနေဘူးလား။ ဘာဉာဏ်တွေ ဖြစ်သွားတုံး။ ကိုယ့်ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ မြင်တွေ့နေသမျှ အာရုံအားလုံးကို ဘာဝနာ
အာရုံဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြရမယ်။ အလေ့အကျင့်လုပ်
ထားရင် ဘာမှ မခက်ပါဘူးနော်။

ဘာဝနာနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေတဲ့ ထင်ထင်ရှား
ရှားအာရုံတွေဆိုရင် အမြဲတမ်း တွေ့နေတာပေါ့။ ခရီးသွား

နေရင်း၊ ကားစီးနေရင်း စေတီတော်တစ်ဆူ တွေ့တယ်။
စေတီတော်တစ်ဆူတွေ့လိုက်တာနဲ့ နဂိုက ဂုဏ်တော်မပွား
ရာကနေ ဂုဏ်တော်တစ်ခုခုကို ပွားလိုက်ပေါ့။

လက်အုပ်ချီချင်ချီ၊ မချီချင်နေ။ စိတ်ထဲကနေ
'အရဟံ - ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား'
စသည်အားဖြင့် ပွားလိုက်ပေါ့။ စေတီတော် ရွှေအဆင်းလေး
ဝင်းနေတာ တွေ့ရင်လည်း 'ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းတော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရား'။ ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းတဲ့ဂုဏ်လေး၊
သိရီဘုန်းတော်လေးကို အရင်ဆုံး အာရုံပြုပြီးတော့မှ ဉာဏ်
ကြီးတာတို့၊ ကိလေသာကင်းတာတို့ကို ဆက်ပြီးတော့ အာရုံ
ပြုပေါ့။

စိတ်ထဲကနေ အထွေအထူး အာရုံစိုက်ပြီး မပွား
ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း လက်အုပ်ကလေးချီပြီး 'နမော တဿ
ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ' အနည်းဆုံး
သုံးခေါက်လောက် ရွတ်ပြီး ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ပေါ့။ ဒါဆို စေ
တီတော်မြင်တိုင်း ဘာဝနာကုသိုလ် တိုးနေတော့တာပါပဲ။

ဦးဇင်းတို့တော့ သထုံကနေပဲ ရန်ကုန်သွားသွား၊
ရန်ကုန်ကနေပဲ သထုံပြန်ပြန်၊ လမ်းခရီးမှာ ဘုရားတွေ
တိုင်း (စေတီတွေ့တိုင်း) ကားပေါ်ကနေ လက်အုပ်ချီပြီး
တော့ 'နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗု-

ဒွဿ' လို့ သုံးခေါက်ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်လှုပ်ပြီး သုံးခေါက်ပေါ့။ သုံးခေါက်ရှိခိုးပြီးရင် လက်အုပ်ချီတာ ပြန်ချပြီး စိတ်ထဲကနေ နမောတဿပဲ ဆက်ရွတ်တဲ့အခါရွတ်၊ ဂုဏ်တော်အဓိပ္ပာယ် ဆက်ပွားတဲ့အခါ ပွားလိုက်တာပေါ့လေ။

သထုံ ရန်ကုန်ခရီးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ခရီးဝေးပဲသွားသွား ဘုရားတွေ့တိုင်း လက်အုပ်ချီပြီး နမောတဿ အနည်းဆုံး သုံးခေါက်တော့ ရွတ်ဆို ဘုရားရှိခိုးဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်း သွားရင်းလာရင်း ရွှေတိဂုံဘုရား စသည်တွေ့တိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါက ဘာသာရေးနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့အာရုံပေါ့လေ။ ဘာသာရေးနဲ့ တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်တဲ့ အာရုံဆိုရင်လည်း ဘာဝနာဖြစ်အောင် ပွားရမှာပါပဲ။ ဘာဘာဝနာရယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အသုဘ အစရှိတဲ့ သမထ ဘာဝနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်တာကို မြင်တဲ့အတိုင်း၊ ကြားတာကို ကြားတဲ့အတိုင်း၊ နံတာ၊ စားတာ၊ ထိတာ၊ သိတာကို နံတဲ့၊ စားတဲ့၊ ထိတဲ့၊ သိတဲ့အတိုင်း၊ အရှိ-အရှိအတိုင်း ရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွားလို့ရပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ၊ ဆုံသမျှ

အာရုံတိုင်းကို ဘာဝနာဖြစ်အောင် မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ
ဘာဝနာဖြစ်အောင် နေပါ။ ဒီလိုယူလို့ မရဘူးလား။ ရတယ်
နော်။ ဒါ့ကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

မနေသူကြားမှာ၊ နေမှသာ၊ နေရာပြန်သည်။

အရိယာလိုနေမှ အရိယာဖြစ်မယ်

မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေပါဆိုတဲ့စကား။ တခြား အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီး ထည့်သွင်းလို့ရတယ်။ အရိယာ ဝါသတရားတွေဆိုရင် အကုန်လုံး တိုက်ရိုက်ကို ထည့်လို့ရ တာပဲနော်။ ‘အရိယာဝါသ = အရိယာနေနည်း’ ဆိုတော့ အရိယာနေနည်းနဲ့ မနေသူတွေကြားမှာ အရိယာနေနည်းနဲ့ နေပါပေါ့။

‘မြင့်မြတ်သူတို့၏စံအိမ်’ ဆိုတာ အရိယာဝါသ သုတ္တန်ပဲ။ အရိယာဝါသ = အရိယ + အာဝါသ။ အရိယ ဆိုတာ အရိယာ၊ အာဝါသ ဆိုတာ နေတာပဲ။ နေတဲ့သဘော ပဲ။ အရိယာဝါသ ဆိုတာ အရိယာတို့ရဲ့ နေနည်းထိုင်နည်း

ပါပဲ။

‘အရိယာလို မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ အရိယာလို နေပါ’

ဒါဆိုရင် ဒီနေရာမှာ အရိယာဝါသရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို ထည့်ပြောရင် ကုန်နိုင်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။

ကိုယ်က ပုထုဇဉ်ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ အရိယာလို နေတတ်ရပါမယ်။ ‘ကိုယ်က အရိယာမှ မဟုတ်တာ၊ ပုထုဇဉ်ပဲ’ ဆိုပြီး နေရာတကာမှာ ပုထုဇဉ်လို မနေရပါဘူး။ ‘ပုထုဇဉ်ပီပီ’ ဆိုပြီး နေရာတကာမှာ ပုထုဇဉ်ပီသနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ပုထုဇဉ်ဘဝမှာလည်း အရိယာတွေကို အတု ယူပြီး အရိယာလို နေတတ်ရမှာပဲ။

အရိယာလို မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကိုယ်က အရိယာလို နေတတ်ရပါမယ်။ အရိယာတွေ ဘယ်လိုနေကြ တာတုံး၊ ပြောပါဦး။ ‘မြင့်မြတ်သူတို့၏စံအိမ်’ တရား ကျ ညက်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ပထမဆုံး ဘယ်လိုနေလဲ။ စိတ်မှာ သတိအစောင့် အရှောက် ချထားပြီးတော့ နေပါတယ်။ မြင်စိတ်ဖြစ်လို့ရှိရင် လည်း အဲဒီမြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေး ချ ထားတယ်။ ကြားစိတ်ဖြစ်ရင်လည်း အဲဒီကြားစိတ်မှာ သတိ အစောင့်အရှောက်လေး ချထားတယ်။

မြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေး ချထား
တယ်ဆိုတာ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တဲ့အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကိလေသာ မဖြစ်အောင်၊ အကုသိုလ် မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်
တာ၊ မြင်တဲ့အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတော်ကောင်းဓာတ်ဖြစ်
အောင်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတာပါပဲ။

ဝိပဿနာအလုပ်ခွင်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်
တော့ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တာဟာ
မြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်ချတာပါပဲ။ ဒါက အစ
ပျိုးယောဂီအနေနဲ့ပေါ့။

အဆင့်မြင့်လာတဲ့အခါကျတော့ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ
မြင်တတ်တဲ့သဘောလေး၊ မြင်စရာအဆင်းလေး၊ မြင်သိ
စိတ်ကလေး၊ မြင်တာကို ရှုမှတ်နေတဲ့စိတ်ကလေး၊ ရုပ်သ
ဘော နာမ်သဘောလေးတွေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီရုပ်နာမ်တွေရဲ့
ဖြစ်ပြီးပျက်နေတဲ့သဘောလေးတွေ၊ ဒီထက်မြင့်ရင်တော့
တစ်ပျက်ပြီးတစ်ပျက် ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ပျက်နေတဲ့
သဘောလေးတွေ ဒီလိုပါ တွေ့သွားမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလို မြင်တဲ့အခိုက်မှာ ပညတ်တွေ ကွာကျပြီး
တော့ ပရမတ်သဘောလေးတွေ မြင်နေတာဟာ စိတ်မှာ
သတိအစောင့်အရှောက် ချထားတာပါပဲ။ ပထမဆုံးအဆင့်
တော့ ပညတ်မကွာနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ပညတ်အတိုင်းလည်း

တော့ ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာတောင် မရှိဘူး။

မေတ္တာနဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မေတ္တာနဲ့ နေပါ။ သစ္စာနဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ သစ္စာနဲ့နေပါ စသည်အားဖြင့်လည်း တခြားသဘောတရားတွေနဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် အများကြီးပြောလို့ ရတယ်နော်။

အရိယာဝါသသူတ္တန်မှာပါတဲ့ အချက်(၁၄) ချက်ထဲက တချို့ကို ထည့်ပြီးတော့ ပြောပေါ့။

ကြွေးကင်းစွာ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကြွေးကင်းစွာနေပါ။ ကြွေးကင်းတယ်ဆိုတာ သက်ရှိသက်မဲ့ အာရုံအပေါ်မှာ ကာမစ္ဆန္ဒ - လိုချင်နှစ်သက် တပ်မက်မှုတဏှာ မဖြစ်တာကို ပြောတာ။ ဖြစ်သွားရင် ကြွေးတင်သွားတာပေါ့။ ကြွေးတင်သွားရင် ကြွေးရှင်ကို အောက်ကျို့ခယရတော့မှာပဲ။ အိမ်မှာ ကြွေးရှင်တွေ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိတုံး။ အများကြီးရှိမယ်ထင်တယ်နော်။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကြွေးရှင်တွေပေါ့။

အကြွေးကင်းအောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ အကြွေးကင်းအောင်နေပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မချစ်ပါနဲ့။ ဘယ်အရာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မကြိုက်ပါနဲ့။ ဒါဆိုရင် အကြွေးကင်းအောင် နေတာပါပဲ။

စိတ်ကြည်လင်အောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ

စိတ်ကြည်လင်အောင်နေပါ။ စိတ်ကြည်လင်အောင် နေ တယ်ဆိုတာ ရမ္မက်အတွေးတွေ မတွေးတာ၊ အမျက်အတွေး တွေ မတွေးတာပေါ့။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့အတွေးတွေ၊ ဖျက်ဆီး ချင်တဲ့အတွေးတွေ မတွေးဘူးဆိုရင် စိတ်ကြည်လင်အောင် နေတာပါပဲ။

‘သတိအစောင့်အရှောက် ချထားပြီးတော့ မနေသူ တွေ့ရဲ့ကြားမှာ သတိအစောင့်အရှောက် ချထားပြီးတော့ နေပါ’ ဆိုတာကတော့ အဓိကပဲ။ အဲဒီ အဓိကလေးကို ပို ပြီးတော့ ပေါ်လွင်အောင် ပံ့ပိုးပေးတာက ‘ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် မနေသူတွေ့ရဲ့ကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ’။ အရိယာဝါသသုတ္တန်ထဲမှာ ပါပြီး သားနော်။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ဖို့ အ ရေးကြီးပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ လောကဓံတရား(၈)ပါးဟာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါ ပဲ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ သဘောတ ရား အာရုံ(၆)ပါးဟာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ရမယ်။

အကောင်းလောကဓံကြောင့် စိတ်မတက်ဘူး၊ အ ဆိုးလောကဓံကြောင့် စိတ်မပျက်ဘူးဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့

ငယ်ပါလို နေတတ်ရင်
ဘယ်အရာမဆို ကျေနပ်စရာပါ

‘ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ’ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ‘ဝသေ အဝသမာနေသူ’ ကို မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ နေပါ’ လို့ အနက်ပေးလို့ ရသလို ‘မနေတတ်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ နေတတ်ပါ’ လို့လည်း အနက်ပေးလို့ ရသေးတယ်။

‘နေတတ်’ ဆိုတာကိုပဲ ဥပမာလေးနဲ့ ပြောရရင် . . . ‘ငယ်ပါလို မနေတတ်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ ငယ်ပါလို နေတတ်ပါ’

သဘောပေါက်လား။ ဒါကလည်း ဦးဇင်းတို့ ဥပ-

မာက ယုတ်ညံ့သလိုလိုရှိပေမယ့် တရားသဘောကတော့ အင်မတန် လေးနက်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ဗန်းမော်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဓမ္မပုံပြင်ထဲမှာ ပါတာကို အခြေခံပြီး ပြောတာပါ။

ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တပည့်နှစ် ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒေါသတကြီးနဲ့ ရန် တွေဖြစ်ကြ၊ ကွဲကြပြိုကြပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆုံးမတာ။ ‘မင်းတို့ ငယ်ပါလောက် တောင် အနေမတတ်ဘူး’ တဲ့။

ဥပမာ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ ‘ငယ်ပါလို့ အနေတတ်မှ ဘေးဥပဒ်ကင်းနိုင်ပါတယ်’ တဲ့။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမနော်။ အဲဒီအဆုံးအမလေးက အင် မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဥပမာ မလှပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်က သိပ်ရှင်းတယ်။

ငယ်ပါက အင်မတန် နေတတ်တာနော်။ လူက ဘယ်လောက်ပဲ ခုန်ခုန်၊ ပေါက်ပေါက်၊ ကုန်းကုန်း၊ ကွကွ၊ လှုပ်လှုပ်၊ ရွေ့ရွေ့ သူက မနေတတ်ဘူးလား။ နေတတ် တယ်။ လူက ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်၊ ကုန်းလိုက်ကွလိုက် လုပ်လို့ဆိုပြီးတော့ သူ့မှာ အနာတရဖြစ်တယ်၊ ညပ်သွား တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးနော်။

ဒါက တရားသဘောပါ။ အင်မတန် အရေးကြီးပါ
တယ်။ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား။ နားနဲ့ မနာ၊ ဖဝါးနဲ့ နာ
ပေါ့။ ဥပမာက နားရှက်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် တရားသဘောက
တော့ အင်မတန်ကောင်းတာ။ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းနေတာပဲ။

ဥပမာ ယုတ်ညံ့တာကို စာပေမှာ ‘ဟီနောပမာ’
လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ယုတ်ညံ့ပေမယ့် တကယ်လိုအပ်ရင်၊ တ
ကယ်အကျိုးရှိရင် သုံးကောင်းပါတယ်။ ပရိသတ်ထဲပြောရင်
သာ၊ သူများကို ပြောရင်သာ နားရှက်စရာကောင်းတာပါ။
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ဖို့ ကျင့်သုံးဖို့ကတော့
နားရှက်စရာ မရှိပါဘူး။

လူတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်ဆိုးနေကြတယ်၊ စိတ်
တိုနေကြတယ်၊ စိတ်ညစ်နေကြတယ်၊ စိတ်ပျက်နေကြတယ်၊
စိတ်ဆင်းရဲနေကြတယ်ဆိုတာ ငယ်ပါလို့ နေလို့လား။ ငယ်
ပါလို့ မနေလို့လား။ ငယ်ပါလို့ မနေလို့။ ငယ်ပါလို့ မနေလို့
ဆိုတော့ ကြီးပါလို့ နေလို့ပေါ့နော်။

ငယ်ပါလို့နေတတ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ‘နေ
တတ်အောင်နေ’ ဆိုတာ ငယ်ပါလို့ နေဖို့ ပြောတာပါပဲ။
ငယ်ပါက သိပ်နေတတ်တယ်နော်။ ထိုင်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊
သွားလိုက်၊ လှဲလိုက်၊ လူပုံစံ၊ လူအနေအထား ဘယ်လိုပဲ
ပြောင်းပြောင်း သူက အလိုက်သင့်ပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေ

အနေနဲ့ အလိုက်သင့်အလျားသင့် မထိခိုက်အောင် သိပ်နေ တတ်တယ်။ အတုယူရမှာပဲ။

ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ငယ်ပါလို့ မနေတတ်တဲ့သူတွေဟာ ဒူးခေါင်းလို့နေတဲ့သူတွေလို့ပဲ ပြော ရမှာပေါ့လေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးဇင်းတို့လည်း ဆော့ခဲ့တာပါ ပဲ။ ယောက်ျားလေးမှန်သမျှ ဒူးခေါင်းလှန်ကြည့်။ အနာရွတ် တွေချည်း ရှိမှာနော်။ ခဏခဏ ပွန်းလိုက်ပဲ့လိုက်၊ တွန်း လိုက် တိုက်လိုက်နဲ့ ခဏခဏဒဏ်ရာဖြစ်တယ်။ ခြေထောက် လည်း နည်းတူပဲပေါ့လေ။

ဒူးခေါင်းတို့၊ ခြေထောက်တို့ဟာ မထိခိုက်အောင် မတိမ်းရှောင်တတ်ကြဘူး။ ငယ်ပါကတော့ မထိခိုက်အောင် တိမ်းရှောင်တတ်တယ်။ သွားသွား၊ ရပ်ရပ်၊ ထိုင်ထိုင်၊ လျောင်းလျောင်း အလိုက်သင့် ရှောင်တိမ်းတတ်တယ်။ အ ရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတယ်။ ‘ငယ်ပါလို့ နေတတ်ရမယ်’ ဆို တာ ‘အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းရမယ်’ လို့ ပြောတာ။

ဘယ်အာရုံနဲ့ ကြိုကြို လောဘမဖြစ်ဘူးဆိုရင် အ ရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတာပေါ့။ ဘယ်အာရုံနဲ့ကြိုကြို ဒေါသ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတာပေါ့။ ကောင်း တဲ့အာရုံက စိတ်ကို လာထိလည်း ချစ်စွဲ မစွဲဘူး၊ ဆိုးတဲ့

အာရုံက စိတ်ကို လာထိလည်း မုန်းစွဲ မစွဲဘူးဆိုရင် အာရုံ
တွေရဲ့ ထိခိုက်တွန်းတိုက်လာမှုအပေါ် စိတ်မထိခိုက်အောင်
အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတာပါပဲ။ ငယ်ပါလို့ နေတတ်သွား
တာပဲပေါ့။

အဲဒီတော့ ငယ်ပါလို့ မနေတတ်တဲ့သူတွေရဲ့ကြား
မှာ ငယ်ပါလို့နေတတ်ပါ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
အထိအတွေ့၊ သဘောတရား၊ အာရုံ (၆)ပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
တော့ မတုန်လှုပ်ဘူးဆိုရင် ငယ်ပါလို့နေတတ်တယ်လို့ ခေါ်
မှာပေါ့။

ယောဂီတို့က ငယ်ပါလို့လူလား၊ ဒူးခေါင်းလို့ လူ
လား။ လောကဓံ(၈)ပါးကြောင့် တုန်လှုပ်တယ်၊ အာရုံ(၆)
ပါးကြောင့် တုန်လှုပ်တယ်ဆိုရင် ဒူးခေါင်းလို့လူပါပဲ။ မတုန်
လှုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငယ်ပါလို့လူ ဖြစ်သွားပါပြီ။

ဒါကလည်း ယဉ်ကျေးအောင် ပြောတာပါ။ ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် ဆိုရင်တော့ ပြောချင်သလိုသာ ပြောပေါ့။
အဲဒီလို ကျင့်ရမယ်လို့ စွဲနေအောင် မှတ်ထား။ နိဗ္ဗာန်လိုချင်
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငယ်ပါလို့ ကျင့်ရမယ်။ စွဲနေအောင်သာ မှတ်
ထားတော့နော်။

ပတ်ဝန်းကျင်က အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲ
ပြောင်းလဲပြောင်းလဲ သူကတော့ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်း

ကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ နေတတ်ပါတယ်။ သူ့ဆိုတာ
... သူပေါ့။ သူလို နေတတ်ဖို့ အရမ်းအရေးကြီးတယ်နော်။

မနေသူကြားမှာ၊ နေမှသာ၊ နေရာမြဲနိုင်သည်။

‘နေရာမြဲနိုင်သည်’ ဆိုတာ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟ-
တ္တဖိုလ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီဆိုရင် အဲဒီနိဗ္ဗာန်
တည်းဟူသောနေရာမှာ မြဲသွားပြီပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက
ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘဲ အစဉ်ထာဝရ တည်မြဲနေတဲ့အရာ
မဟုတ်လား။

မနေတတ်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ နေရာမြဲမှာ
မဟုတ်သေးဘူးနော်။ နေရာမြဲတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်မှာ
မဟုတ်သေးဘူး။ နေရာမြဲချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေတတ်ဖို့ လို
ပါတယ်။

‘နေရာမြဲချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေတတ်ဖို့ လိုပါတယ်’
ဆိုတဲ့ စကားလေးပြောလိုက်တော့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်
ပြောတာကို သွားပြီးတော့ သတိရတယ်။ ရာထူးကြီးကြီးတစ်
ယောက်ရဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြော
ပြတာပါ။

တပည့်တော်တို့ ဌာနမှာ ပြောနေကျစကားလေး
တစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ မနေတတ်
လို့ ဆယ်လူလာသုံးလေးငါးလုံး ကိုင်လိုက်၊ ကားတွေ လေး

ငါးဆယ်စီး ဝယ်စီးလိုက်ဆိုရင်တော့ အတိုင်အတောခံရပြီး
အလုပ်ပြုတ်မှာပေါ့တဲ့။

နေတတ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

မနေသူကြားမှာ၊ နေမှသာ၊ နေရာမြဲနိုင်သည်။

အယုတ်ဓာတ်ပါရင်

အလုပ်မြတ်မှာမပျော်

နောက်ဆုံး အဆုံးအမတစ်ခုက ‘ပျော်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ မပျော်ပါနဲ့။ ဘာနဲ့ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဘာနဲ့ မပျော်ပါနဲ့ . . . ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကတော့ ဉာဏ်ရှိရင် ရှိသလို၊ ခံစားချက်ရှိရင် ရှိသလို အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ လုပ်သွားရင် အများကြီး ထွက်ပေါ် လာမှာပါပဲ။

‘ကိလေသာနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကိလေ- သာနဲ့ မပျော်ပါနဲ့’ လို့လည်း ယူလို့ရပါတယ်နော်။ ကိလေ- သာ(၁၀)ပါးနဲ့ တစ်ခုချင်း ချဲ့ပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်ရုံပဲ။

ကိုယ့်မှာ လောဘကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှား

ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် သူများတွေ လောဘကိလေ-
သာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရတဲ့အချိန်
'လောဘနဲ့ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ လောဘနဲ့ မပျော်ပါနဲ့'
လို့ နှလုံးသွင်းပြီး လောဘငြိမ်းအောင် ကျင့်လိုက်ပေါ့။

ကိုယ့်မှာ ဒေါသကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်
နေတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် သူများတွေ ဒေါသကိလေသာ
ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရတဲ့အချိန် 'ဒေါသနဲ့
ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒေါသနဲ့ မပျော်ပါနဲ့' လို့ နှလုံး
သွင်းပြီး ဒေါသငြိမ်းအောင် ကျင့်လိုက်ပေါ့။

မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ . . . စသည်လည်း နည်း
တူပါပဲ။ ကိုယ့်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ
စသည် ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တာမျိုး မရှိဘူးဆိုရင်လည်း
မရှိတဲ့အခြေအနေကြောင့်ကိုပဲ ဒီအဆုံးအမလေး နှလုံးသွင်း
ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရပါမယ်။

'ပျော်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကြောင့် လောဘကိ-
လေသာတစ်ခုတည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တဏှာတစ်ခု
တည်းကိုပဲ ဆိုလိုတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဒေါသဖြစ်ရင်
လည်း တဏှာက အဲဒီဒေါသဖြစ်နေရတာလေးကို ကျေနပ်
ပြီး ပျော်နေတာပဲ။

'ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ

ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ မပျော်ပါနဲ့။ နောက်တစ်နည်း 'ဒုစရိုက် အလုပ်နဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒုစရိုက်အလုပ်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့'။ ဒီလိုလည်း ယူလို့ ရပါတယ်နော်။

သာသနာမှာ ဆောင်သင့်၊ ရှောင်သင့်တဲ့အချက် တွေ အကုန်လုံးဝင်သွားအောင် ထည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးလည်း ထည့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ပျော်နေတဲ့သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒုစရိုက်တွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့။

ကာယဒုစရိုက်(၃)ပါး။ ပါဏာတိပါတနဲ့ ပျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အကောင်မတွေ့လိုက်နဲ့၊ သတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစား နေတော့တာပဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ညှဉ်း ပန်းနှိပ်စက်ဖို့၊ သတ်ဖြတ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးတော့တာပဲ။

အဒိန္နာဒါနနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘယ်သူ့ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခွင်ရိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတော့တာပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခု လာမအပ်လိုက်နဲ့၊ ဒီအလုပ်ကနေ ငါ့အတွက် များများကျန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့အိတ်ထဲ ဘယ် လိုဝင်အောင်လုပ်ရမလဲ။ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာနော်။

အဒိန္နာဒါနနဲ့ ပျော်တဲ့သူက 'ကိုယ့်အတွက် မကျန် ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး' လို့တောင် သူက ကြွေးကြော်နေသေး တာ။ ဘုရားပစ္စည်း၊ ဘုန်းကြီးပစ္စည်း ဆိုတာတွေလည်း ခေါင်းထဲ လုံးဝ မထည့်တော့ပါဘူး။ လူ့ပစ္စည်းသော၊ သာ-

သနာ့ပစ္စည်းသော နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ်ရရင် ပြီးရောပဲ။
နောင်ဘဝ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ခွင်ရိုက်နေရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူ
နေတာကိုး။

ဦးဇင်း စာသင်သားဘဝတုန်းက ဒကာလေးတစ်
ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ နာရီလေးကို စ၊ တဲ့အနေနဲ့
ခဏဝှက်ထားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူ့ကပြောတယ်။ မလုပ်နဲ့
တဲ့။ အဲဒီနာရီလေးက ဘယ်မြို့မှာ ဘယ်အလုပ်လုပ်တုန်းက
ရတဲ့ အကြံအဖန်နဲ့ ဝယ်ထားတာမို့ အမှတ်တရ သိမ်းထား
တာတဲ့။

အကြံအဖန်လုပ်ထားတဲ့ဟာလေးကို အမှတ်တရ
သိမ်းနေသေးတယ်နော်။ ဒီနာရီကို မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း
အကုသိုလ်တွေ ထပ်ထပ်တိုးနေမှာပေါ့။ အဲဒီနာရီအိမ်နဲ့ ဆိုတာ
ပျော်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်သလို အမှတ်တရဖြစ်နေရမယ့်
အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

အကြံအဖန်တို့၊ အောက်ဆိုင်တို့၊ ခွင်တို့ ဆိုတာ
လည်း မတရားတဲ့ အကြံအဖန်၊ မတရားတဲ့ အောက်ဆိုင်၊
မတရားတဲ့ ခွင်တို့ဆိုရင် အဲဒီနာရီအိမ်နဲ့ပဲနော်။ ခိုးတယ်ဆိုတာ
မိသားစုတွေ အိပ်နေတဲ့အချိန် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီးတော့ အိမ်
ပေါ်တက်ခိုးမှ ခိုးတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အကြံအဖန်တို့၊
အောက်ဆိုင်တို့၊ ခွင်တို့ကလည်း ခိုးတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်းက သူ့ခိုးတစ်ယောက်က အကြံအဖန်တွေနဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ သွားခိုးတယ်။ ခိုးပြီးတော့ အိမ်ရှင်ကို စာတစ်စောင်ရေးထား ခဲ့တယ်။ ‘သူ့ခိုးကြီးဆီက သူ့ခိုးလေး ခိုးသွားပါတယ်’ တဲ့။

အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ခိုးတဲ့ သူ့ခိုးက သူ့ခိုးလေး၊ ဘဝကို ဖောက်ထွင်းပြီး ခိုးတဲ့ သူ့ခိုးက သူ့ခိုးကြီး။ တကယ် တော့ သူ့ခိုးလေးထက် သူ့ခိုးကြီးက ပိုကြောက်စရာ ကောင်း ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ ဘဝပျက်ကြတယ် လေ။ မတော်မတရားတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ စီးပွားရှာ ချမ်း သာနေတဲ့သူတွေဟာ သူ့ခိုးကြီးတွေပါပဲ။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အိုင် မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခြေဆေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ချောင် မ တွေ့လိုက်နဲ့၊ ထောင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ကာရန်ကိုက် အောင်ပြောတာနော်။ သားကောင် ထောင်တာကို ပြော တာ။ အမှောင်မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခိုဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ဘာ ခိုတာတုံး။ ကြာခိုတာနော်။ ဒါက ကာယဒုစရိုက်(၃)ပါး။

အတွင်းသဘောချော်ကွေ့ရင်

— အတင်းပြောပျော်မွေ့တယ် —

ဝစီဒုစရိုက်(၄)ပါး။ မုသာဝါဒ - အလွဲအချော် စကား၊ လိမ်ညာစကားနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘယ်သူ့ လိမ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ညာရမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို မဟုတ်တာ ပြောရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မမှန်တာပြောရမလဲ။ ဒါကိုပဲ စဉ်း စားနေတာပါပဲ။

ပိသုဏဝါစာ - အချစ်ခွဲစကား၊ ကုန်းတိုက်စကား နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ချစ်နေခင်နေသူတွေ၊ ကြင်နာနေ မြတ်နိုးနေသူတွေ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ အချစ်ခင် ပျက်သွားမယ့် စကားပြောဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ စည်းလုံးနေညီညွတ်နေကြသူ တွေ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ သွေးခွဲစကားပြောဖို့ပဲ အမြဲတမ်း စဉ်း

စားနေတာနော်။ သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့ပဲ အမြဲစဉ်း စားနေပါတယ်။

ဖရုသဝါစာ - ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားနဲ့ ပျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဆဲဆိုကြမ်းမောင်းတဲ့စကား၊ ထစ် ခနဲရှိ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့စကားတွေ ပြောဆိုဖို့ပဲ အမြဲ တမ်း စဉ်းစားနေပါတယ်။

သမ္မပ္ပလာပဝါစာ - အကျိုးမရှိတဲ့၊ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့စကားတွေနဲ့ မွေ့လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာမှ အ ကျိုးမရှိတဲ့စကား၊ ဘာမှ အနှစ်သာရမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောဖို့ပဲ အမြဲစဉ်းစားနေပါတယ်။ လူချင်းတွေ့တာနဲ့ သူ များမကောင်းကြောင်း၊ သူများ အတင်းအဖျင်းပဲ ပြောတော့ တာပါပဲ။ ဒါက ဝစီဒုစရိုက်(၄)ပါး။

မနောဒုစရိုက်(၃)ပါး။ အဘိဇ္ဈာ ဆိုတဲ့ မနောဒုစ ရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူများပစ္စည်း တွေ လို့ရှိရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အလကားရအောင် ယူရမလဲ။ ဒါပဲစဉ်းစား နေတာနော်။ ဒီပစ္စည်းနဲ့ အလားတူပစ္စည်း တခြားမှာ ရရဲ့ သားနဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းမှ လိုချင်တာ။ သူတစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မတော်မတရား အလကားယူရ မလဲ ဆိုတာပဲ အမြဲစဉ်းစားနေပါတယ်။

ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ မနောဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က

လည်း သူများကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သေအောင် သတ်ရပါ
မလဲ။ သူများကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရပါမလဲ။
သူများကို ဒုက္ခပေးဖို့၊ နှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ အမြဲစဉ်းစားနေတော့
တာပါပဲ။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ မနောဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
လည်း တွေ့သမျှကြိုသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အာရုံတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ အတွေးအခေါ်အယူအဆ တလွဲတွေ
ချည်းပဲ တွေးတယ်။ တလွဲတွေချည်းပဲ ကောက်ချက်ချ
တယ်။ လူတွေ့ရင် သူ့ရဲ့ အယူဝါဒ အလွဲအမှားတွေချည်းပဲ
ဖြန့်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါက မနောဒုစရိုက်(၃)ပါး။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးနဲ့ ပျော်နေသူ
တွေရဲ့ကြားမှာ ကိုယ်က ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးနဲ့ မပျော်ပါနဲ့တဲ့။

ဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဒုစရိုက်မလုပ်ရ
ရင် နေကိုမနေနိုင်တာ။ ဒုစရိုက်ဆိုလို့ ခါးပိုက်နှိုက်တာ၊
ဓားပြတိုက်တာ၊ လူသတ်တာလောက်ပဲ သွားမမြင်နဲ့နော်။
မကောင်းတဲ့အကျင့်၊ ရွံ့မုန်းစရာအကျင့်ကို ဒုစရိုက်လို့ ခေါ်
တယ်။ အတင်းအဖျင်းပြောတာ၊ သူများမကောင်းကြောင်း
လုပ်ကြံပြောတာလည်း ဒုစရိုက်ပဲ။

ဒေါ်ဝွက်ထော်ဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ရှိ
တယ်။ သူ့ကစကားကို ဗလောင်းဗလဲ သိပ်ပြောတတ်တယ်။

သူများမပြောတာကို ပြောတယ်လို့ ဆိုလိုဆို။ သူများပြော
တာကို မပြောဘူးလို့ ဆိုလိုဆို။ ပုံပြင်တွေ ဆင်တယ်။ ဇာတ်
လမ်းတွေ ထွင်တယ်။ ဟိုပြောဒီပြောပေါ့။ သူကြည့်မရတဲ့သူ
မှ မကောင်းပြောတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရတဲ့
သူလည်း မကောင်းပြောချင်ပြောတာပဲ။ ဘာမှန်းကို မသိပါ
ဘူး။ ကိုယ့်လူရင်းရဲ့ မကောင်းကြောင်းလည်း ပြောတာပဲ။

အဲဒါ တစ်ခါတော့ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရင်းနဲ့ ကား
ပေါ်မှာ ကိုထွေးနဲ့ မမွှေးဆိုတာကလည်း ပါလာသေးတယ်။
ရန်ကုန်အပြန်ကျတော့ ဒေါ်ဂွက်ထော်က ကိုထွေးနဲ့ မမွှေး
ကိုပဲ ချောင်းနေတယ်။ သူတို့က ဘာမှ မတော်ဘူး။ မိတ်ဆွေ
တွေပေါ့။ ထိုင်စရာနေရာကလည်း နှစ်ယောက်တွဲခုံတွေ။
မရင်းနှီးတဲ့သူတွေပါတော့ နေရာတိုင်း တွဲထိုင်လို့လည်း
မဖြစ်ဘူးလေ။

ယောက်ျားလေးချင်း၊ မိန်းကလေးချင်း ထိုင်တော့
ထိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ပို
နေတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲထိုင်လိုက်ရတယ်။
ကိုထွေးနဲ့ မမွှေးက ရင်းလည်း ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ တွဲ
ထိုင်တယ်။

အဲဒီမှာတွင် ဒေါ်ဂွက်ထော်က မျက်စောင်းလေး
ထိုးပြီးတော့ အကွက်ရှာတော့တာပါပဲ။ ဘာပြောရမလဲပေါ့

လေ။ ပြောစရာကလည်း မရှိတော့ဘူး။ မရှိတဲ့ကြားထဲက
နေ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကြံဖန်ပြီး ပြောတယ်။

ကိုထွေးအမေကို လှမ်းပြောတယ်။ ‘အန်တီရေ
ကိုထွေးကိုလည်း ကြည့်ပြောဦး၊ ကြည့်ထိန်းဦး’ တဲ့။ မမွှေးက
ပြောတယ်တဲ့။ ကိုထွေးက သိပ်အသားယူတာပဲတဲ့။ သူ့နား
လေး တိုးတိုးလာသတဲ့။ သူ့အသားလေး လာလာထိတယ်
တဲ့။ ကြံဖန်ပြီး လာလာထိတယ်တဲ့။ သူ့လက်ကိုလည်း လာ
လာကိုင်တယ်တဲ့။ စကားပြောတာ ရိုးရိုးပြောလို့ ရလျက်
သားနဲ့ သူ့နားလေး တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ကပ်ပြီးတော့ ပြောတယ်
တဲ့။ အဲတော့ ကိုထွေးကို ကြည့်ထိန်းထားဦးဆိုတော့ ကိုထွေး
အမေကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပေါ့။

ကိုထွေးကလည်း သူ့ အဲဒီလို လုံးဝ မလုပ်ရပါဘဲနဲ့
လုပ်ကြံပြီး ပြောတော့ စိတ်တွေတိုတယ်။ ရှင်းမယ်ရှင်းမယ်
နဲ့ပေါ့။ ကိုထွေးအမေက အားနာပါးနာနဲ့ မမွှေးကို အ
ကြောင်းစုံ မေးကြည့်တော့ မမွှေးက ‘ကြံကြံဖန်ဖန် အန်တီ
ရယ်၊ မဟုတ်ပါဘူး’ တဲ့။ ဒေါ်ဂွက်ထော် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး
ပြောတာပါတဲ့။

အဲဒါနဲ့ပဲ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်ဂွက်ထော်ကိုလည်း
ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သဘောပေါက်
လိုက်တယ်။ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်ဂွက်ထော်ဟာ စကားကို

ဗလောင်းဗလဲပြောတတ်တယ်ဆိုတာ ကောက်ချက်ချလိုက်
တယ်နော်။ သူ့ဝါသနာနဲ့သူ၊ သူ့ဝသီနဲ့သူဆိုပြီး သည်းခံခွင့်
လွှတ်လိုက်ကြပါတယ်။ နာမည်တွေ လွဲပြောင်းထားပါတယ်
- နော်။

ဒါ့ကြောင့် ဗလောင်းဗလဲပြောတာ ဝါသနာပါတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာအဖြစ်အပျက်နဲ့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက်
ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းဆင်ပြောရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲ။
ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာနော်။ လူချင်းတွေ့ရင် လူချင်းပြော
မယ်။ လူချင်း မတွေ့ရင် ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ပြောမယ်။
ဖက်(စ်)နဲ့ ပို့မယ်။ အီးမေးလ်နဲ့ ပို့မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်
လား ယောဂီတို့။ အင်တာနက်ကနေတောင် ကမ္ဘာအနှံ့
လွှင့်ရင်လွှင့်မှာနော်။ လွှင့်တဲ့သူတွေလည်း လွှင့်နေတာပါပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ
ဒုစရိုက်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့တဲ့။

အရိုးကို အဆန်းထင်နေသရွေ့

အရိုးပဲရမယ်

နောက်တစ်ခု ‘ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ပျော်နေသူ တွေရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့’။ ဒါက လည်း ပြောလို့သာ ပြောရတာ။ မပြောတော့ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့လို့ပြော လည်း ပျော်မယ့်အတူတူ မထူးဘူးနော်။ ပျော်မှာပဲ မဟုတ် လား။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့ အပြစ်တွေက စာထဲမှာ အများကြီး ပြောထားပြီးသား။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကာမ ဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး အ ကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခံစားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ။

လောက်ဖြစ်တော့လည်း လောက်ဘဝနဲ့ ကာမဂုဏ်ခံစားခဲ့တာပဲ။ အသစ်ကာမဂုဏ်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိဘူး။ ဒီဘဝအနေနဲ့ ကြည့်တော့သာ ဟိုကာမဂုဏ်အာရုံလေးတော့ မခံစားဖူးသေးဘူး၊ ဒီကာမဂုဏ်အာရုံလေးတော့ မခံစားဖူးသေးဘူး ဆိုပြီး ဖြစ်နေကြတာ။ သံသရာနဲ့ ချီပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တော့ မခံစားဖူးသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ တစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။ ကာမဂုဏ်အားလုံးဟာ ခံစားဖူးပြီးသားတွေချည်းပါပဲ။ ရိုးနေပြီပေါ့။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဆန်းနေတယ် ထင်နေရင်တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံမှာ ပျော်မှာပဲ။ သူတော်ကောင်းဓာတ်ခံအားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စိတ်မှာ မောဟဖုံးလွှမ်းမှု နည်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီဘဝမှာ တချို့ ကာမဂုဏ်အာရုံ မခံစားဖူးသေးပေမယ့် တခြားခံစားရတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးပြီးတော့ . . .

‘ဪ . . . ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဘာမှ မဟုတ်ပါလား။ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒီအာရုံထဲ ငါဝင်ရင်တော့ ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ တိုးမှာပဲ။ ဒီအာရုံတွေတော့ မခံစားတော့ဘူး။ စွန့်လွှတ်မယ်’

. . . စသည်အားဖြင့် ဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးမြူနိုင်ကြတယ်နော်။ တချို့က ဘုန်းကြီးတွေကို ပြောကြတယ်လေ။

အရှင်ဘုရားတို့က ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို မခံစားနဲ့ဆိုပြီး တော့ ဟောနေကြတယ်။ မခံစားရတိုင်း လျှောက်ဟောနေ တယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ။ ဒီလိုလာတာ။

တချို့အာရုံတွေက ကိုယ်တိုင်မခံစားဖူးသေးပေ မယ့် ခံစားဖူးတဲ့ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ စဉ်းစားလို့ ရပါတယ်။ ဒီဘဝအနေနဲ့ ပြောတာပေါ့နော်။ သံသရာမှာတော့ မခံစားဖူးတဲ့ ကာမဂုဏ် တစ်ခုမျှ မရှိပါ ဘူး။

ကာမဂုဏ်အာရုံလေးတစ်ခု တပ်မက်မယ်ကြံတိုင်း ဘာဆိုလိုက်မတုံး။ ‘ရိုးနေပါပြီ’ ပေါ့။

ယောဂီတို့က လူရိုးလား၊ လူဆန်းလား။ လူဆန်းဆို ရင်တော့ ဘယ်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူ ရိုးဆိုမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာနော်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ‘ရိုး နေပါပြီ’ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်နိုင်ရင် လူရိုးပါပဲနော်။ ကာမ ဂုဏ်အာရုံတွေကို အဆန်းထင်ပြီး တပ်မက်နေရင်တော့ လူဆန်းပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီဘဝမှာ အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းချင်ရင် အမြဲတမ်း လူရိုးလေးဖြစ် နေပါစေ။

ကာမဂုဏ်အာရုံရဲ့ အပြစ်တွေ အများကြီးဟော ထားတဲ့အထဲက ဦးဇင်းအကြိုက်ဆုံးက ‘အဋ္ဌိကင်္ဂလူပမာ

ကာမာ' . . . ။

‘အဋ္ဌိကင်္ဂလူပမာ’ ကို မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဘုရားကြီး အနက်ပေးထားတာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကောင်း မှကောင်း။ ‘အသားမစပ်၊ အညှီကပ်သဖြင့်၊ ခွေးငတ်မလွတ် နိုင်သော အရိုးစုနှင့် တူလှချေ၏’ တဲ့။ ကောင်းလိုက်တာ နော်။

အရိုးမှာ အသားလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညှီနဲ့ လေး ကပ်နေတော့ ခွေးငတ်က မလွတ်နိုင်ဘူးတဲ့။

ခွေးတစ်ကောင်က အရမ်းကို ဆာလောင်နေတာ ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အမဲရိုးတစ်ခု ရတယ်။ အဲဒီအမဲရိုးက အသားလည်း တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညှီနဲ့လေး တော့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီခွေးကလည်း ဆာနေတော့ အရိုး ကို အားရပါးရ ကိုက်။ ကိုက်ရင်းကိုက်ရင်းနဲ့ သွားရည်တွေ က ထွက်လာတာပေါ့။ သွားရည်နဲ့ ညှီနဲ့နဲ့ ပေါင်းလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာနဲ့ ဒီလို ဖြစ်သွားတာ။

ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ ဆိုပေမယ့် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ပဲ ရှိသေးတော့ ရှေ့ဆက်ဝါးရင်တော့ ကောင်း ဦးမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ဆက်ဝါး။ ဝါးလေ သွားရည်ကထွက် လာလေ။ ပိုကောင်းတယ်ထင်လေ။ အဲဒီလိုနဲ့ ဝါးရင်းဝါးရင်း

နောက်ဆုံး သွားကျိုးသွားရော။

ဒါက မြတ်စွာဘုရားပေးထားတဲ့ ဥပမာနော်။ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာကလည်း နိမ့်ကျတဲ့ အာရုံဆိုတော့ ပေးထားတဲ့ ဥပမာကလည်း နိမ့်ကျတာနဲ့ ပေးရတာပေါ့။ နိမ့်တယ်ဆိုတာထက် ဒီလိုဥပမာပေးလိုက်တော့မှလည်း ထင်ရှားသွားတာနော်။ သံဝေဂလည်း ပိုဖြစ်တာပေါ့။ တကယ်လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့ တဏှာကို သွားရည်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ခံစားနေကြတဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ အာရုံငါးပါးက အမဲရိုးတွေပါပဲ။

အဲဒီအမဲရိုးက သူ့ချည်းသက်သက် ဘာမှ အရသာ မရှိဘူး။ သွားရည်နဲ့ ပေါင်းမှ အရသာရှိတာ။ ကာမတဏှာသာ မရှိဘူးဆိုရင် အာရုံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားခံစား အရသာမထွက်ပါဘူး။ သာယာမှု မဖြစ်ပါဘူး။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေလည်း ဒီဆွမ်းကို စားတာပါပဲ။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဒီဆွမ်းကို စားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဆွမ်းစားရင်းနဲ့ သတိဉာဏ်မပါဘူးဆိုရင် ဒီဆွမ်းကို သာယာတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ ကောင်းမှကောင်း၊ ကောင်းမှကောင်း ဆိုပြီးတော့ ဆွမ်းကို အရသာ

တွေ့တယ်။ ကာမတဏှာဆိုတဲ့ သွားရည်က ရှိနေတာကိုး။
ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတွေကျတော့ ဒီဆွမ်းကို
သာယာတဲ့စိတ် လုံးဝ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ကာမတဏှာဆိုတဲ့ သွားရည် မရှိတော့လို့။ ဒါဘုရားဟော
တဲ့ ဥပမာနဲ့ ပြောတာပါနော်။

ကာမတဏှာသာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်ကာမ
ဂုဏ်အာရုံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားခံစား အရသာမထွက်
တော့ပါဘူး။ သာယာတဲ့စိတ် မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဆွမ်းဘော-
ဇဉ်လို့ခေါ်တဲ့ ထမင်း၊ ဟင်း၊ မုန့်၊ သစ်သီးတွေဟာလည်း
သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ခံစားရင် ကာမဂုဏ်တွေပဲလေ။

ဒါကြောင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ဟာတွေ မှန်သမျှ သက်ရှိ
သက်မဲ့အကုန်လုံးကို အမဲရိုးတွေလို့သာ မှတ်ထားပေတော့။
ဒါက ကာမဂုဏ်တွေရဲ့ အပြစ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ကို နာဖို့
ကောင်းနေပါပြီ။ အမဲရိုးနဲ့ နှိုင်း၊ ခွေးနဲ့နှိုင်းတာမှ မနာဘူးဆို
ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ တရားရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အဋ္ဌိကင်္ဂလူပမာ ကာမာ အပ္ပဿဒါ ဗဟုဒုက္ခာ
ဗဟုပါယာသာ။

ကာမဂုဏ်ဟာ ခွေးငတ်မလွတ်နိုင်တဲ့ အမဲရိုးနဲ့တူ
တယ်လို့ပြောပြီး ဘာဆက်ပြောထားသလဲဆိုတော့ ‘သာယာ
မှုက နည်းပါတယ်၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းက များတယ်’

. . . တဲ့။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ သာယာမှုက နည်းနည်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက များများပါ။ သာယာမှုနဲ့ လုံးဝမတန်လောက်အောင်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက များပါတယ်။ ရှေ့မှာလည်း ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာရဲ့ သာယာမှုနည်းပြီး ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုများပုံကို ထမင်းစားတာတို့၊ ဘာတို့နဲ့ တခြားတရားတော်တွေမှာ ဦးဇင်းတို့ ဟောခဲ့၊ ရှင်းခဲ့ပြီးသား ဒီနေရာမှာ အကျယ်ချဲ့ပြီး ထပ်ပြောမနေတော့ပါဘူး။ အမေရိကားရောက်တုန်း အမေရိကားက ဥပမာလေးနဲ့ပဲ ပြောပါမယ်နော်။

ဦးဇင်းတို့ ဟိုတစ်နေ့က အင်ပါယာစတိတ် အဆောက်အအုံ (Empire State Building) ပေါ် တက်ကြည့်ကြတယ်။ အင်ပါယာစတိတ်က နယူးယော့မှာတော့ အမြင့်ဆုံးပေါ့နော်။ အထပ်ပေါင်း (၁၀၂)ထပ် ရှိတယ်။ အမြင့်ပေက (၁၄၇၂)ပေ ရှိတယ်။ (၁၂၅၂ ပေလို့လည်း မူကွဲရှိတယ်။)

အမေရိကားမှာ အမြင့်ဆုံးအဆောက်အအုံကတော့ ဒီကာဂိုမှာရှိတဲ့ ဆီးယားစ်တာဝါ (Sears Tower) ပေါ့။ အထပ်ပေါင်း (၁၁၃) ထပ်ရှိတယ်။ အမြင့်ပေ (၁၇၂၉)

ပေရိုတယ်။ (အထပ် ၁၁၀ နဲ့ အမြင့်ပေ ၁၄၅၀ လို့လည်း မူကွဲရှိတယ်။)

အဲဒါ အင်ပါယာစတိတ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်ပေါ်ကို တက်ပြီး နယူးယော့မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကြည့်ဖို့အရေး တန်းစီလိုက်ရတာ ၅ နာရီ ၆ နာရီလောက် ကြာတယ်။ နိုင်ငံတွင်းခရီးသည်နဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်က အရမ်းများ တာကိုး။

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လို့ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက် သွားတော့လည်း ခဏလေးပါပဲ။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း မြင်ကွင်းကျယ်ကို အပေါ်စီးကနေ ကြည့်ရတဲ့ အရသာကလည်း ခဏလေးပါပဲ။

တကယ် အပေါ်ရောက်လို့ ရှုခင်းကြည့်ရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း အကြာကြီး မကြည့်ချင်ပါ ဘူး။ ထင်သလောက်လည်း ကြည့်လို့ သိပ်မကောင်းပါဘူး။ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းချင်တော့ တာပါပဲ။ အပေါ်မရောက်ခင်သာ ထူးမယ်ထင်တာ၊ တ ကယ် အပေါ်ရောက်သွားတော့လည်း ဘာမှ မထူးပါဘူး နော်။ တက်ဖူးတယ်၊ ကြည့်ဖူးတယ် လို့ ပြောနိုင်ရုံလေးပါပဲ။

ပြင်သစ်ရောက်တုန်းက အီဖဲလ်မျှော်စင်ပေါ် တက်ပြီး ပါရီမြို့ရှုခင်း (ပဲရစ်မြို့ရှုခင်း) ကြည့်ရတာကတော့

သိပ်ကို လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ ခဏ
ကြာတော့လည်း ငြီးငွေ့သွားပြီး အောက်ပြန်ဆင်းချင်တာ
ပါပဲ။

အင်ပါယာစတိတ်ပေါ်တက်ဖို့ တန်းစီရတာ (တန်း
စီပြီး အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံရတာ) က ၅ နာရီ ၆ နာရီ
လောက် ကြာပါတယ်။ အပေါ်ဆုံးရောက်သွားပြီး ပတ်ဝန်း
ကျင်ရှုခင်းကြည့်ရတာ (ကြည့်ပြီး သာယာရတာ) က ၁၀
မိနစ် ၁၅ မိနစ်ပဲ ကြာပါတယ်။ ဒါတောင် တန်အောင်ဆို
ပြီး တမင်ကြာကြာနေနေလို့ ၁၀ မိနစ် ၁၅ မိနစ် ကြာတာ
ပါ။ တကယ်ကြည့်ရင် ၅ မိနစ်လောက်နဲ့ ပြီးနေပါပြီ။ တ
ကယ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှ ထူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရတယ်ဆိုတာကလည်း
အင်ပါယာစတိတ်ပေါ် တက်ကြည့်ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။
သာယာမှုက နည်းနည်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက များများပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရတဲ့အချိန်က အင်ပါ
ယာစတိတ်ပေါ် ရောက်သွားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း ကြည့်ရ
တဲ့အချိန်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားဖို့
အတွက် ရှာဖွေရတဲ့အချိန်၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ပြေးလွှားသွား
လာနေရတဲ့အချိန်၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ ပတ်သက်ဆက်
စပ်သမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝကို ခံစားနေရတဲ့အချိန်က အင်

ပါယာစတိတ်ပေါ်တက်ဖို့ တန်းစီနေရတဲ့ အချိန်လောက်ကြီး ရှိပါတယ်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာမှန်သမျှ သာယာရတဲ့အချိန် က နည်းနည်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းရတဲ့အချိန်က များများပါ။ ဆင်းရဲပင်ပန်းရတဲ့ အချိန်နဲ့ လုံးဝ မတန်လောက်အောင်ကို သာယာရတဲ့အချိန်က သိပ်ကို နည်းပါးလွန်းပါတယ်။

ဒီလောက်ဆိုရင် အကျယ်ချဲ့ပြီး သဘောပေါက် လောက်ပါပြီနော်။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိ အတွေ့၊ ဘယ်ကာမဂုဏ်ကိုပဲ ဉာဏ်နဲ့ ချိန်ကြည့် ချိန်ကြည့်၊ ‘သာယာမှုက နည်းနည်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက များများ’ဆို တဲ့ အဖြေပဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒီသဘောကို ကိုယ်က နားလည်ထားတယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို လုံးဝ စွန့်နိုင်ရင် စွန့်၊ လုံးဝ မစွန့်နိုင် ရင် မလွဲမရှောင်သာလွန်းတာပဲ ခံစား၊ အပိုတွေကို လျော့၊ သူ့အချိန်နဲ့သူ စိတ်ကို ဖြတ်၊ တရားအရသာ ခံစားချိန်များ အောင် သီးခြားအချိန်ပေးပြီးရော၊ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ရော တရားကို မပြတ်မလပ် အားထုတ်၊ သို့မဟုတ် ကြိုးကြားကြိုး ကြား အားထုတ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများပြု၊ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကိုလည်း ကုသိုလ်စိတ်သွင်းပြီး ကု သိုလ်ရအောင်လုပ်၊ ပါရမီဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဒါပဲရှိတာပါပဲ။

အဲဒီလို တရားလမ်းကြောင်းနဲ့အညီ နေတတ်ထိုင်
 တတ်၊ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကာမဂုဏ်
 အတွက် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်နေရတယ်လို့ မခံစား
 ရတော့ဘဲ ကုသိုလ်အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ တရားအလုပ်
 အားထုတ်နေတယ်၊ ပါရမီဖြည့်နေတယ်လို့ပဲ ခံစားရပါလိမ့်
 မယ်။ တရားမသိသူ၊ တရားမရှိသူထက်စာရင်တော့ အပူ
 သက်သာသွားတာပေါ့။ ပူတာကတော့ ပူတာပါပဲ . . နော်။

ပိုအကောင်းတွေ့ရင်

နဂိုအဟောင်းစွန့်ပါ

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ၊ ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေကို မစွန့်နိုင်ရင်လည်း မစွန့်ကြပါနဲ့။ မစွန့်ခိုင်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်။ ချမ်းသာက လောကမှာ (၇)မျိုး ရှိပါတယ်။ လူ့ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ၊ နတ်ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာတို့ရဲ့ ဈာန်ချမ်းသာ၊ ဝိပဿနာချမ်းသာ၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ။

ချမ်းသာ(၇)မျိုးထဲမှာ အောက်အောက်ချမ်းသာထက် အထက်အထက်ချမ်းသာတွေက ပိုပြီးတော့ အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ လူ့ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကတော့ အောက်ဆုံးချမ်းသာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က အောက်ဆုံးချမ်းသာနဲ့ပဲ

မွေ့လျော်နေမလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားပေါ့။

တစ်ခါတုန်းက ဖိုးဖန်နဲ့ ဖိုးဉာဏ်ဆိုပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခရီးထွက်ကြတယ်။ ခရီးထွက်တော့ ရွာပျက်ကြီးတစ်ခု တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီရွာပျက်ကြီးမှာ ဂုန်လျော်ချည်မျှင်တွေ တွေ့တယ်။ တွေ့တော့ ကဲ . . . ချည်ငင်ပြီးတော့ အထည်ရက်ရင်တော့ ပိုက်ဆံရမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီဂုန်လျော်ချည်မျှင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အားရပါးရ အထုပ်ကြီးတစ်ယောက်တစ်ထုပ်စီထုပ်၊ သယ်ပြီးတော့ ဆက်လက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ရှေ့ဆက်တော့ ရွာပျက်ကြီးတစ်ခုတွေ့ပြန်တယ်။ ရွာထဲမှာ ရက်ပြီးသား ချည်ထည်တွေ တွေ့တယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ ဖိုးဉာဏ်က ချည်မျှင်ထက် ချည်ထည်တွေက ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ သူ့သယ်လာတဲ့ ချည်မျှင်တွေကို စွန့်ပြီးတော့ ချည်ထည်တွေကို သယ်တယ်။ ဖိုးဖန်ကတော့ ငါအလေးခံပြီးတော့ သယ်လာတာ မစွန့်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဂုန်လျော်ချည်မျှင်တွေကိုပဲ သယ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆက်သွားတော့ ဂုန်လျော်ချည်နဲ့ ရက်ထားတဲ့ အထည်တွေ တွေ့ပြန်တယ်။ ဖိုးဉာဏ်က အဟောင်းတွေ စွန့်ပြီးတော့ အထည်တွေ ထည့်လာတယ်။ ဖိုးဖန်ကတော့ အလေးခံသယ်လာတာ မစွန့်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဂုန်လျော်

ချည်မျှင်တွေကိုပဲ သယ်လာပါတယ်။

ရှေ့ဆက်သွားလိုက်တော့ ဂုန်လျှော်ပြီးတော့ ဝါ
ချည်တွေတွေ့။ ဖိုးဉာဏ်ကတော့ အသစ်အသစ်တွေ ထပ်
ထည့်တယ်။ ဖိုးဖန်ကတော့ မထည့်ပါဘူး။ သူက မစွန့်နိုင်
ဘူးဆိုပြီးတော့ ဂုန်လျှော်ချည်ကိုပဲ ထည့်တယ်။ ပြီးတော့
ရက်ပြီးသား ဝါဂွမ်းတွေ တွေ့တယ်။ ဝါဂွမ်းနဲ့ ရက်ထားတဲ့
အထည်တွေ တွေ့တယ်။ ရှေ့ဆက်သွားတော့ သံတွေ တွေ့
တယ်။ ကြေးတွေ တွေ့တယ်။ ခဲပုပ်တွေ တွေ့တယ်။ ရွှေဖြူ
တွေ တွေ့တယ်။ ငွေ တွေ့တယ်။ ရှေ့ဆက်သွားတော့ ရွှေ
တွေ့တယ်။ နောက်ဆုံးတွေ့တာကတော့ ရွှေတွေ့ပါပဲ။

ပိုကောင်းပိုကောင်းတာတွေ တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း
ဖိုးဉာဏ်က အဟောင်းအဟောင်းတွေကို စွန့်ပြီးတော့ အ
သစ်အသစ်တွေကိုပဲ သယ်လာတယ်။ ဖိုးဖန်ကတော့ ပထမ
ဆုံး သယ်ခဲ့တဲ့အထုပ်ကြီးကိုပဲ ‘မပစ်နိုင်ဘူး’ ဆိုပြီးတော့
သယ်လာတယ်။

ကိုယ့်ရွာကိုယ်လည်း ပြန်ရောက်ရော ဖိုးဉာဏ်က
တော့ ရွှေတွေ ရောင်းစားပြီး ချမ်းသာသွားပါတယ်။ ဖိုးဖန်
ကတော့ သယ်လာတဲ့ဂုန်လျှော်ချည်တွေနဲ့ပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီး
မားစွာနဲ့ နဂိုအတိုင်းပဲ အသက်မွေးရပါတယ်။

ဒီတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ ချမ်းသာအား

လုံးထဲမှာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး ချမ်းသာပဲ။ ဒီထက်အဆင့်မြင့်
တဲ့ ချမ်းသာတွေကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါအလေးခံ
သယ်လာရတဲ့ချမ်းသာဆိုပြီးတော့ မစွန့်ဘဲနေကြမှာလား။
ဪ . . . ငါတို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ နဖူးကချွေး ခြေမ
ကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရတာ။ မစွန့်နိုင်ဘူးဆို
ရင်တော့ မောင်တို့သဘော၊ မယ်တို့သဘောပါပဲ။

တရားကတော့ ‘ကာမဂုဏ်နဲ့ ပျော်သူတွေရဲ့ကြား
မှာ ကာမဂုဏ်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့’ တဲ့။ ဆိုလိုက်ပါ။

ပျော်သူကြားမှာ မပျော်မှသာ ပျော်ရာကောင်းနိုင်သည်။

‘ပျော်ရာကောင်းနိုင်သည်’ ဆိုတာ အကောင်း
ဆုံးပျော်ရာကို ရောက်နိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ အကောင်း
ဆုံးပျော်ရာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ
မပျော်ဘူး ဆိုရင် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြမှာပါပဲ။

ချမ်းသာ(၇)မျိုးနဲ့ တွဲမှတ်လို့လွယ်အောင် ခုနတုန်း
က ပစ္စည်းတွေကို (၇)မျိုးပဲ မှတ်လိုက်ပေါ့။ ချည်မျှင်ရယ်၊
ဝါဂွမ်းရယ်၊ အဝတ်အထည်ရယ်၊ သံရယ်၊ ကြေးရယ်၊ ငွေ
ရယ်၊ ရွှေရယ် . . . (၇)မျိုး။

ရှေ့ရှေ့ပစ္စည်းထက် နောက်နောက်ပစ္စည်းက ပို
ပြီးတော့ တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ပိုပြီးတော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ

ဖြစ်စေတယ်။ ပစ္စည်းတစ်မျိုးပဲ သယ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင်
နောက်တွေ့တဲ့ပစ္စည်းကို သယ်ပြီး ရှေ့တွေ့တဲ့ပစ္စည်းကို
စွန့်ခဲ့ရမယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်ဘဝ ပိုချမ်းသာမယ်။

တရားတွေ လေ့လာ၊ တရားတွေ အားထုတ်လာ
လို့ တရားတွေ သိလာပြီ၊ တရားတွေ ရှိလာပြီ ဆိုတဲ့အခါ
ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက် တရားချမ်းသာက ပိုကောင်းပါ
လားဆိုတာ သဘောပေါက်လာပါတယ်။

တရားအရသာကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားလာ
ရပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကာမဂုဏ်အရသာကို လုံးဝ
အထင်မကြီးတော့ပါဘူး။ ကာမဂုဏ်ကို အရသာရှိတယ်လို့
တောင် မထင်တော့ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက အဟုတ်ထင်ပြီး
သာယာခဲ့သမျှ ‘ဘာမှ မဟုတ်ပါလား’ လို့ နားလည်လာပြီး
ကာမဂုဏ်ခံစားချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ ကင်းပျောက်သွားပါတယ်။
ဒါမှမဟုတ် လျော့ပါးသွားပါတယ်။ ခံစားချင်စိတ် လျော့ပါး
သွားလေ၊ အခက်အခဲမရှိ အလွယ်တကူ စွန့်လွှတ်နိုင်သွား
လေပါပဲ။

အခု ဒီနေ့ တရားပွဲကို ဦးဆောင်ကျင်းပတဲ့ ဒကာ
မကြီး ဒေါ်တင်မာထွန်း (ဒေါက်တာတင်မာထွန်း) ကိုပဲ
ကြည့်ပေါ့။ (၈)ပါးသီလကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် တစ်ရက်မှ
မပျက်အောင် စောင့်ထိန်းလာခဲ့တာ အခုဆို (၃)နှစ်တောင်

တရားလုပ်ချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကာမဂုဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘ဒါတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါလား’ လို့ အမြင်ရှင်းသွားပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ဟုတ်တယ်ထင်ခဲ့တဲ့အရာမှန်သမျှ ‘ဘာမှ မဟုတ်ပါလား’ လို့ ခံစားလာရပါတယ်။ ဘယ်လို ဘာမှ မဟုတ်တာလဲဆို တာကို စကားလုံးနဲ့ ရှင်းပြလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်တိုင် ခံစား ရမှပဲ သိနိုင်တာပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအပေါ် ‘ဘာမှ မဟုတ်ပါ လား’ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ တရားအသိဉာဏ် ရင့် သန်မှ ရတာပါ။ ဉာဏ်ကြီးသူတွေသာ ခံစားသိနဲ့ သိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

တရားအရသာ တကယ်သိ၊ တကယ်ရှိလာရင် ကာမဂုဏ်အရသာတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါလား ဆိုတဲ့ အသိက အလိုလို ဖြစ်လာပါတယ်။ တမင်လုပ်ယူစရာ မလို ပါဘူး။ တမင်လုပ်ယူလို့ရတဲ့အရာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ၊ ကာမဂုဏ်အလုပ်တွေကို ‘ဘာမှ မဟုတ်ပါလား’ လို့ တကယ်သိသွားတဲ့ ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်မာထွန်းကတော့ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး စွန့်လွှတ်ပြီး တော့ တရားအလုပ်၊ သာသနာပြုအလုပ်တွေကိုပဲ ဇောက်ချ လုပ်နေပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တရားအားထုတ်တယ်။

သူများတွေ တရားအားထုတ်နိုင်အောင်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။

အိမ်တစ်လုံး သီးခြားဝယ်ပြီးတော့ တရားရိပ်သာလေးအဖြစ်နဲ့ လုပ်ထားတယ်။ မြန်မာပြည်က ဆရာတော်တွေ ပင့်ပြီးတော့ ဒီတရားရိပ်သာလေးမှာပဲ တရားပွဲတွေကျင်းပပေးတယ်။ တရားစခန်းတွေ ဖွင့်ပေးတယ်။ တရားစာအုပ်တွေ၊ တရားတိပ်ခွေတွေ လှူတယ်။ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်သူတွေကိုလည်း တရားစကား ပြောပေးတယ်။

တရားအလုပ်ပဲ လုပ်နေလို့ မိသားစုတာဝန် လစ်ဟင်းသလားဆိုတော့ မလစ်ဟင်းပါဘူး။ ညနေတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းထိုင်တယ်။ လူနာတွေကို မေတ္တာစေတနာအပြည့်အဝနဲ့ ကုသပေးတယ်။ အိမ်မှာလည်း ခင်ပွန်းသည်အတွက်၊ သားသမီး ဥယျောက်အတွက် ဝေယျာဝစ္စတွေ ကျေပွန်အောင် လုပ်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်း တရားမှတ်၊ တရားမှတ်ရင်း အလုပ်လုပ်နေတာပေါ့။

တရားတကယ်ရှိတဲ့သူဆိုတာ အဲဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်တရားလည်း လုပ်ရမယ်၊ မိသားစုတာဝန်လည်း ကျေရမယ်။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်သည် လူဝတ်ကြောင်ဆိုတော့ အိမ်ထောင့်တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ တရားအလုပ်လုပ်သွားရမှာပဲ။ တချို့က တရားသမားဆိုပြီး အိမ်ထောင့်

တာဝန်၊ မိသားစုတာဝန် မကျေတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာ အချောင်ခိုချင်ကြတယ်လေ။

ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်မာထွန်းကတော့ အမျိုး သမီးဖြစ်ပေမယ့် မိသားစုတာဝန် ကျေပွန်အောင် ထမ်း ဆောင်ရင်း တရားအလုပ်၊ သာသနာပြုအလုပ်တွေကို စွမ်း စွမ်းတမံလုပ်နေတာ အင်မတန် ချီးကျူးစရာကောင်းပါ တယ်။ ဒီလို ဘာသာရေးအလုပ် လုပ်နေတဲ့သူမျိုး အမေရိ ကားမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မြန်မာပြည်က လူတွေ ထင်မှာ တောင် မဟုတ်ပါဘူး။

ဆရာတော်တွေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလည်းလုပ်၊ အိမ်မှု ကိစ္စလည်းလုပ်၊ ဆေးခန်းလည်း ထိုင်၊ တရားစာအုပ်တွေ လည်း လေ့လာ၊ တရားဘာဝနာလည်း ရှုပွား၊ တရားပွဲတွေ လည်း စီစဉ်၊ တရားစခန်းတွေလည်း ကျင်းပ၊ တစ်နေ့ကို ၄ နာရီပဲ အိပ်ပြီး နာရီ ၂၀ လုံးလုံး လောကတာဝန်၊ ဓမ္မ တာဝန် ကျေပွန်အောင် ထမ်းနေတာ ရှာမှ ရှားပါပဲ။ ဒီနေ့ တရားနဲ့ဆိုရင် ထူးမှထူးပါပဲ။

ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်မာထွန်းရဲ့ အိမ်နာမည်က ထူးထူးဆိုတော့ ဒီနေ့တရားနဲ့တော့ ကွက်တိပဲနော်။ ထူးမှ ထူးတဲ့ ထူးထူးပေါ့။ ပန်းချီဆွဲနေကျ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘုရားကို ပူဇော်ချင်စိတ် ထိန်းမရလို့ ဘုရားပုံတော် ဆီဆေးပန်းချီ

ကားတွေ ဆွဲထားတာဟာလည်း လက်ရာမြောက်တဲ့ အတွက် ထူးမှထူးပါပဲ။

အဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်ကို နေ့တိုင်း စောင့်ထိန်း ချင်တဲ့ (မမြတ်သောအကျင့်ကို လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်ချင်တဲ့) ဇနီးသည်ရဲ့ ကုသိုလ်ဆန္ဒကို နားလည်လိုက်လျောပေးတဲ့ ဒကာကြီး ဦးဝင်းသန်းအေးကလည်း ထူးမှထူးပါပဲ။

အိမ်ထောင်သက် (၅) နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ ရှောင်ချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့ ဒကာမကြီးကိုလည်း ချီးကျူးသင့်သလို ဒကာမကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပြီး လိုက်ရှောင်ပေးတဲ့ ဒကာကြီးကိုလည်း ချီးကျူးသင့်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ချီးကျူးစရာပါပဲ။

ဒကာကြီး ဦးဝင်းသန်းအေးကသာ ခွင့်မပြုရင်လည်း ဒကာမကြီး ဒေါ်တင်မာထွန်း ရှောင်ချင်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒကာကြီး ဦးဝင်းသန်းအေးက တကယ့်ပါရမီ ဖြည့်ဖက် ကျေးဇူးရှင်ပဲနော်။ တခြားလူသာဆို ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုတယ်ပဲ ထားဦးတော့၊ အခုလောက်ဆို နောက်တစ်ယောက် ယူပြီးလောက်ပြီ။

အခု ဒကာကြီး ဦးဝင်းသန်းအေးက အပိုရှာဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူး။ လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်၊ လက်ဘေးကားပြပြီး 'ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ' လို့ ပြုံးပြုံးကြီးပြောရုံနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေ

တာပါနော်။

ပြောလိုရင်းကတော့ . . . တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်း အသစ်ကိုတွေ့ရင် တန်ဖိုးနည်းတဲ့ ပစ္စည်းအဟောင်းကို စွန့် ခဲ့ရသလိုပဲ . . . ကာမဂုဏ်ချမ်းသာထက် ပိုကောင်းတဲ့ တရားချမ်းသာကို တကယ်ခံစားရပြီဆိုရင်၊ မခံစားရသေး တောင်မှ ရှိမှန်းသိနေပြီ၊ တွေ့နေပြီဆိုရင် ကာမဂုဏ်ချမ်း သာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါ။

အဆင့်မြင့်တဲ့ တရားအရသာကို တွေ့နေပြီဆိုရင် အဆင့်နိမ့်တဲ့ ကာမဂုဏ်အရသာကို စွန့်လွှတ်ပါ။ လုံးဝ စွန့်နိုင်ရင် လုံးဝ စွန့်ပါ။ လုံးဝ မစွန့်နိုင်သေးရင် သိပ်မလို အပ်တာတွေ၊ သိပ်မထူးတာတွေ၊ အပိုတွေကို စွန့်ပါ။ လျှော့ နိုင်သမျှ လျှော့ပါ။

တရားချမ်းသာ များများတွေ့လေ၊ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာ များများစွန့်နိုင်လေ၊ တရားအရသာ ခံစားရလေ၊ ကာမဂုဏ်အရသာ မတပ်မက်လေ၊ တရားပိုရှိလာလေ ကာ မဂုဏ်နဲ့ ပိုဝေးလာလေပါပဲ။

တရားအရသာက ကာမဂုဏ်အရသာထက် ပို ကောင်းမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကာမဂုဏ်အရသာကို မစွန့်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ အဆင့်မြင့်တဲ့ တရားအရသာကြီးနဲ့ ချမ်းချမ်း သာသာ နေနိုင်ခွင့် ဆုံးရှုံးပြီး အဆင့်နိမ့်တဲ့ ကာမဂုဏ်

အရသာလေးနဲ့ပဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေသွားရပါလိမ့်မယ်။ ပို
 အကောင်းတွေ့ရင်တော့ နဂိုအဟောင်း စွန့်ကိုစွန့်ရပါမယ်။
 ပုံပြင်ထဲက ဖိုးဖန်နဲ့ ဖိုးဉာဏ်ရဲ့ ပိုအကောင်းတွေ့တဲ့အခါ
 နဂိုအဟောင်းမစွန့်လို့ ဆင်းရဲရဲပုံနဲ့ နဂိုအဟောင်းစွန့်လို့
 ချမ်းသာရပုံကို မမေ့လိုက်ပါနဲ့။

နယ်စည်းသတ်မှတ်

တကယ်ကြီးမြတ်မယ်

‘ကာမဂုဏ်နဲ့ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမကို လူဝတ်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနဲ့ အပြည့်အဝ လိုက်နာဖို့တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ ‘ကာမဂုဏ် လုံးဝ မခံစားပါနဲ့’ လို့ ပြောလို့မှ မဖြစ်နိုင်တာ . . နော်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ လုံးဝ ကင်းလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ လူဝတ်ကြောင်တွေကို ကာမဂုဏ်နဲ့ ‘လုံးဝ မပျော်ပါနဲ့’ လို့ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ‘အကန့်အသတ်လေးနဲ့ ပျော်ပါ’ လို့တော့ ပြောချင်ပါတယ်။

အဓိကကျတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေလောက်ပဲ မလွှဲ မရှောင်သာ ခံစားပြီးတော့ အဓိကမကျတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေ၊

အရေးမပါတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေ၊ မလွမ်းလောက်တဲ့ ကာမဂုဏ်
တွေ၊ သာမန်ကာမဂုဏ်တွေကို စွန့်လွှတ်ပေါ့။ သို့မဟုတ်
လျှော့လိုက်ပေါ့။

ဘဝအတွေ့အကြုံ အထိုက်အလျောက် စုံပြီးသား
လူတွေအနေနဲ့ မခံစားဖူးတဲ့ချမ်းသာ၊ မသာယာဖူးတဲ့
အရသာဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်မှာပါ။ လူ့ကာမဂုဏ်
တွေဆိုတာ ဒီလောက်ကြီး များများစားစား ရှိတာမှ မဟုတ်
တာ။

‘ဒါလည်း ခံစားဖူးပြီးသား၊ တော်ပြီ၊ ‘ဒါလည်း
ခံစားဖူးပြီးသား၊ တော်ပြီ’ နဲ့ ခံစားဖူးပြီးသား ကာမဂုဏ်
အမျိုးအစားတွေကို လျှော့နိုင်သမျှ လျှော့ချသွားမယ်ဆိုရင်
‘ကာမဂုဏ်နဲ့ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်နဲ့ မပျော်ပါ
နဲ့’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမကို အတိုင်းအတာ အတော်များများ
အထိ လိုက်နာကျင့်သုံးပြီးသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ပါရမီ
ရင့်သူ တချို့အတွက်ဆိုရင် လုံးဝနီးပါး၊ သို့မဟုတ် အပြည့်
အဝ လိုက်နာကျင့်သုံးပြီးသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

လူဝတ်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ ကာမဂုဏ်
အပျော်တွေကို အကန့်အသတ်ထားနိုင်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်
သက်လို့ အခု အမေရိကားကို ရောက်မှ ဦးစင်းတွေ့ရတဲ့
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ဥပမာလေး ပေးခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဥပ-

မာလေးနဲ့ ကပ်ပြီး မှတ်ထားရင် မှတ်လို့လည်း လွယ်၊ ကျင့်
လို့လည်း လွယ်တာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ ဘောလံတီမိုးမှာနေတဲ့ ရက်တွေ ညနေ
ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အခါ . . . လမ်းဘေးဝဲယာမှာ
ခြံကျယ်ကြီးတွေ ရှိတာပေါ့။ ဦးဇင်းတို့နေတဲ့နေရာက ဆိတ်
ငြိမ်ရပ်ကွက် တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာပါ။ တောကြီးထဲမှာ
နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ပြီးတော့ ခြံတွေ လုပ်ထားကြတာ။

တောဆိုတာ ကျေးလက်ကို ပြောတဲ့ တောမဟုတ်
ဘူးနော်။ တောအုပ်ကို ပြောတဲ့တော။ တကယ့်တော။ သစ်
ပင်အမြင့်ကြီးတွေ အုံ့ဆိုင်းညှို့မိုင်းနေတဲ့ တကယ့်တော။
တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ သွားပြီး အိမ်ဆောက်နေကြတဲ့
သဘောပဲ။ တောထဲပေမယ့် လမ်းတွေကတော့ အရမ်း
ကောင်းပါတယ်။

အဲဒါ ညနေဘက် တောလမ်းတောင်လမ်းအတိုင်း
လမ်းလျှောက်ထွက်ကြပြီဆိုရင် ခြံကျယ်ကြီးတွေရှေ့ ဖြတ်ရ
တာပေါ့။ ခြံတွေ ဆိုပေမယ့် ဝင်းလုံးဝ ခတ်မထားပါဘူး။
အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားတာတို့၊ သံပန်းတွေနဲ့ ခြံစည်းရိုးကာ
ထားတာတို့ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ ခြံစည်းရိုးမကာဘဲ ဒီအတိုင်း
ဟင်းလင်းပြင်ပဲ ထားတာပါ။

ခြံစည်းရိုး လုံးဝ မခတ်တော့ သစ်ပင်တွေ၊ မြက်

ခင်းပြင်တွေက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးနဲ့ မြင်ကွင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရတယ်။ သူ့ခိုး ခိုးမှာလည်း လုံးဝ မကြောက်ရပါဘူး။

ခြံတွေရှေ့ဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရပေမယ့် တော ထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေရ သလိုပါပဲ။ ဦးဇင်းလမ်းလျှောက်တိုင်းတော့ ခမည်းတော်ကြီး ပါတာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒကာကြီး ဦးမင်းသိန်းသောင်းနဲ့ ဒကာမကြီး ဒေါ်ခင်နွယ်ဝင်းတို့လည်း ပါပါတယ်။ (အိဒင်- တန်မှာဆိုရင်တော့ နေ့တိုင်း လေးယောက်လုံး အတူ လျှောက်ကြတာပါ။)

တချို့ခြံတွေရှေ့ရောက်ရင် ခွေးအကြီးကြီးတွေ တွေ့ရတယ်။ တချို့ခွေးတွေက တော်တော်ကို ကြီးတယ်။ အမြင့်ကြီးတွေ။ ခွေးကလည်း အကောင်အရမ်းကြီး၊ဟောင် ကလည်း အရမ်းဟောင်၊ ခြံစည်းရိုး လုံးဝ ခတ်မထားတော့ ခွေးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကြားမှာလည်း ဘာအဆီးအတားမှမရှိဆို တော့ ကြောက်တာပေါ့။

သူတို့ကလည်း တကယ်ထွက်ကိုက်တော့မယ့်ပုံနဲ့ ပြေးပြေးပြီး ဟောင်နေကြတာလေ။ သူ့ခြံထဲ မြက်ခင်းပြင် ပေါ်ကနေ ကိုယ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် ပြေးပြေးလိုက် ပြီး ဟောင်နေတာ။ သူ့နဲ့ကိုယ်ကြား ခြံနယ်နိမိတ် မြက်ခင်း

အစွန်းလေးပဲ ရှိတယ်။ ခွေးနဲ့ လူနဲ့ကြား တစ်ပေ နှစ်ပေ
လောက်ပဲ ခြားတယ်။

ထွက်ကိုက်တော့မယ် ထင်လို့ ကိုယ်က ရှောင်ပြီး
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ပေမယ့် ခွေးက လမ်းပေါ် လုံးဝ
ထွက်မလာဘူး။ မြက်ခင်းစပ်ကနေပဲ လမ်းပေါ် လှမ်း
ဟောင်နေတယ်။

‘ဒီခွေး သဘောကောင်းလှချည်လား၊ လန့်အောင်
ခြောက်တဲ့သဘောနဲ့ ဟောင်ရုံပဲ ဟောင်တာပါလား၊’ ‘ဒီခွေး
သတ္တိမရှိဘူး၊ ဟောင်ရုံပဲ ဟောင်တယ်၊ မကိုက်ဘူး’ လို့
အောက်မေ့တယ်၊ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ခြံပတ်ပတ်လည် မြက်
ခင်းအစပ်မှာ မြှုပ်ထားတဲ့ မြေအောက်ဓာတ်အားလှိုင်းက
လွှတ်တဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ ခွေးရဲ့ လည်ပတ်မှာ တပ်ထားတဲ့
ဝါယာကြိုးနဲ့ ရှော့ဖြစ်ပြီးတော့ ခွေးဓာတ်လိုက်သွားလို့ မြက်
ခင်းအပြင်ဘက် ထွက်မလာတာကိုး။

ဒီအမေရိကားမှာက နေရာအတော်များများ
အိမ်ခြံစည်းရိုးတွေကို ဝင်းခတ်လေ့မရှိပါဘူး။ လမ်းဘက်ဆို
ရင် မြက်ခင်းနဲ့ပဲ ဆုံးထားတယ်။ တစ်ခြံနဲ့တစ်ခြံကြားဆိုရင်
မြက်ခင်းနဲ့ သို့မဟုတ် ပန်းပင်တန်းနဲ့ ဆုံးထားတယ်။

စည်းရိုးတွေ လုံးဝ ခတ်မထားတော့ ရှုပ်မနေဘဲ
ရှင်းနေတာပေါ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့

ကြည့်ရမြင်ရတဲ့ ရှုခင်းက မြင်ကွင်းကျယ် ဖြစ်နေတယ်။ အပိတ်အပင် အဆီးအတားမရှိတဲ့အတွက် သဘာဝနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။

ခြံစည်းရိုးခတ်မထားတဲ့အတွက် ကိုယ့်အိမ်ကခွေးခြံအပြင်မထွက်အောင် ခြံပတ်ပတ်လည်မှာ ဗိုအားသိပ်မပြင်းတဲ့ ဓာတ်ကြိုးလိုင်းတွေ မြေထဲ မြှုပ်ထားတယ်။ ခွေးရဲ့ လည်ပတ်မှာလည်း ခွေးရဲ့ အသားနဲ့ထိထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုမှာ ဝါယာကြိုးစ ထည့်ထားတယ်။

အဲဒီခွေး အဲဒီ ဓာတ်ကြိုးလိုင်းနေရာ ရောက်တာနဲ့ ဓာတ်လိုက်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဓာတ်ကြိုးလိုင်းပေါ်ဖြတ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ကြိုးလိုင်းနဲ့ လေးငါးပေလောက်အကွာ ရောက်ကတည်းက ဓာတ်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီခွေး ခြံအပြင်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။

လမ်းပေါ်ကလူ သူဘယ်လိုပဲ ကြည့်မရ မရ ထွက်ကိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ လမ်းပေါ်ကလူ သူ့ကို စနောက်ပြောင်ပြနေလည်း ထွက်ကိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ အထဲကနေ ဟောင်ရုံပဲ ဟောင်နေရတော့တယ်။ ကြားမှာ ဘာအကာအရံမှ မရှိဘဲနဲ့ ဟောင်ရုံ ဟောင်နေရတာ အသည်းတော့ယားစရာကြီးပဲနော်။

ဦးဇင်းတောင် တစ်ခေါက်တော့ အရမ်းဟောင်နေ
တဲ့ ခွေးကြီးကို လမ်းပေါ်ကနေ မျက်နှာအမူအရာ၊ လက်
အမူအရာနဲ့ စ၊ နောက်ပြီး ပြောင်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဝဋ်
လိုက်မှာ ကြောက်လို့ နောက်တော့ မစတော့ပါဘူး။ တာ
တာပဲ လုပ်ပြပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်။ ဦးဇင်းကတော့
ဟောင်တဲ့ခွေးတိုင်းကို တာတာလုပ်ပြလိုက်တာပဲ။

လည်ပတ်မှာ ဝါယာကြိုး တပ်ထားတဲ့ခွေးက
တော့ ဓာတ်မလိုက်ပါဘူး။ လူတွေ ဖြတ်သန်းသွားလာ
လည်း ဓာတ်မလိုက်ပါဘူး။

ဓာတ်လိုက်တတ်တဲ့ လည်ပတ်လေး တပ်ထားလို့
စည်းအပြင် မထွက်ဖြစ်တော့တဲ့၊ မြင်မြင်သမျှ ထွက်မကိုက်
ဖြစ်တော့တဲ့ ခွေးတွေကို နမူနာထားပြီး ပြောချင်တာက
. . . . တရားနာပရိသတ်များလည်း ‘သတိဆိုတဲ့ လည်ပတ်
လေး’ တပ်ထားပါလို့ ။

အောင်မယ် . . . ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ရယ်
တဲ့သူက ရယ်ကုန်ကြပြီ။ ပြုံးဖို့ ရယ်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် နှလုံးသွင်းပြီး ကျင့်သုံး
ဖို့ ပြောတာပါ။

သတိလည်ပတ် တပ်ထားပါ ပြောလိုက်လို့ တို့ကို
ခွေးနဲ့ နှိုင်းတယ်ဆိုပြီး မနာလိုက်ပါနဲ့။ ကာမဂုဏ်ကို အမဲရိုး

နဲ့ နှိုင်းပြီး မြတ်စွာဘုရားဟောထားမှတော့ ကာမဂုဏ်ခံစား
သူတွေဟာ အမဲရိုးကိုက်တဲ့သူတွေပဲပေါ့။ အမဲရိုးကိုက်တဲ့ခွေး
နဲ့ တူသူတွေပဲပေါ့။ ခွေးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခွေးနဲ့တူ
တယ်လို့ ဥပမာပေးတာပါ။ ဒါမှလည်း သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်
တော့မှာပေါ့နော်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မစွန့်နိုင်ကြသေးလို့၊ စွန့်ဖို့
အခြေအနေ မပေးသေးလို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားနေကြ
တဲ့သူတွေအနေနဲ့ စိတ်လည်ပင်းမှာ သတိဆိုတဲ့ လည်ပတ်
လေး တပ်ထားရပါမယ်။ ကာမဂုဏ်မြက်ခင်းပြင်ထဲမှာ
လည်း 'ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလှိုင်းလေး' ထည့်မြှုပ်ထားရပါ
မယ်။ လည်ပတ်က သတိနဲ့ ဓာတ်ကြီးက ဉာဏ်နဲ့ ထိတွေ့မိ
လို့ ဓာတ်လိုက်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စည်းလွတ်
ဘောင်လွတ် ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေ၊ လှိုင်းကျော် နယ်ကျော်
ကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေ လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်ကာမဂုဏ်ကတော့ဖြင့် ငါ လုံးဝ မခံစားသင့်
ဘူး၊ လုံးဝ စွန့်လွှတ်ရမယ်၊ လုံးဝ စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်
ကာမဂုဏ်ကတော့ဖြင့် သူ့အချိန်နဲ့သူ ခံစားသင့်တယ်၊ လုံးဝ
စွန့်လွှတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ လုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးဘူး
. . . လို့ သိတဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ကာမဂုဏ်မြက်ခင်းပြင်ထဲ
မှာ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားရမယ့် ဓာတ်ကြီးလှိုင်းပါပဲ။

အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ ခံစားသင့်
 တဲ့ ကာမဂုဏ်၊ မခံစားသင့်တဲ့ ကာမဂုဏ်ဆိုတာကို ဉာဏ်နဲ့
 ပိုင်းခြားနားလည်ရပါမယ်။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်
 သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ဘဝအဆင့်အတန်း၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး၊ ကိုယ့်
 တရားအသိဉာဏ်၊ ကိုယ့်တရားအလုပ် . . . စတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ
 အနေအထားနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ ကာမဂုဏ်အမျိုး
 အစားတွေကို 'ဒါ ခံစားသင့်တယ်၊ ဒါ မခံစားသင့်ဘူး၊ ဒီ
 အချိန် ခံစားသင့်တယ်၊ ဒီအချိန် မခံစားသင့်ဘူး၊ ဒီလောက်
 ခံစားသင့်တယ်၊ ဒီလောက် မခံစားသင့်ဘူး' လို့ ခွဲခြားနား
 လည်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး သူတော်ကောင်းတိုင်းမှာ ရှိကို
 ရှိရပါမယ်။

ဥပမာ - ရိပ်သာမှာ တရားစခန်းဝင်နေတဲ့အချိန်
 ကိုယ့်ကို လာတွေ့တဲ့ သားသမီးကို ပွေ့ချိုပြီး ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်
 နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်
 နမ်းတာ ကာမဂုဏ်ခံစားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရိပ်သာမှာ
 ယောဂီအဖြစ် တရားအားထုတ်နေတုန်း ကိုယ့်သားသမီး
 ကိုယ်နမ်းတာကျတော့ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ
 တယ်။ ကိလေသာလို့ နှလုံးသွင်းပြီး (ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏလို့
 နှလုံးသွင်းပြီး) ရှုမှတ်ရပါမယ်။ ပယ်သတ်ရပါမယ်။ ရှောင်
 ကြဉ်ရပါမယ်။ ဒါ ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြိုးလှိုင်းပါပဲ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာရဲ့ အပြစ်ကို မြင်တဲ့ အသိ ဉာဏ်ဟာလည်း ကိုယ့်ကို ကိလေသာ အစွန်းမထွက်အောင်၊ ကိလေသာ နယ်မကျော်အောင် တားဆီးပေးမယ့် ဓာတ်ကြီး လိုင်းပါပဲ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာဆိုတာ သာယာမှုက နည်း နည်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက များများပါ။ သာယာရမှုနဲ့ လုံးဝ မတန်လောက်အောင်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းပါတယ်။ သာယာမှု က သဲမှုန်လောက်၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုက ဧရာမကျောက် တောင်ကြီးလောက် ရှိပါတယ်။

မဖြစ်စလောက် သာယာမှုလေးကိုပဲ အကြီး အကျယ်အပြင်းစားချမ်းသာအဖြစ် ခံစားလို့ မဝနိုင်အောင် စွဲလမ်းနေမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီစွဲလမ်းမှုကပဲ အပါယ်လေး ပါးကို ဆွဲချဦးမှာပါ။

ကိုယ်တပ်မက်တဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မတော် မတရားတဲ့နည်း၊ မမှန်ကန်တဲ့နည်းတွေနဲ့ ရှာဖွေမယ်၊ ကာမ ဂုဏ်ချမ်းသာကို အလွန်အကျွံ ခံစားမယ်၊ ကာမဂုဏ် ဖောက်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း အပါယ်ငရဲကို ဆင်းရဦးမှာပါ ပဲ။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာရဲ့ အကုသိုလ် နဲ့ မကင်းနိုင်ပုံ၊ အကုသိုလ် ကင်းတောင်မှ သာယာမှုမဖြစ် စလောက်လေးအတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို

အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်နေရပုံတွေကို သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်ဓာတ်ကြိုးလိုင်းလေးလည်း ကာမဂုဏ်မြက်ခင်းပြင်ထဲ မှာ ထည့်မြှုပ်ထားပါ။

ဉာဏ်ဓာတ်ကြိုးလိုင်း မြှုပ်ထားရုံနဲ့လည်း မပြီး သေးဘူး။ ကိုယ့်စိတ်လည်ပင်းမှာလည်း သတိလည်ပတ် တပ်ထားဦးမှ။ ဒါမှ စည်းမကျော်မှာ၊ နယ်မကျော်မှာလေ။ ဉာဏ်သာရှိပြီး သတိမရှိရင်လည်း မခံစားသင့်တဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို ရှောင်ကြဉ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံစားသင့် တာ၊ မခံစားသင့်တာ စဉ်းစားမနေဘဲ ကြိုရင် ကြိုသလို ခံစားဖြစ်နေမှာပါပဲ။ သိပ်မထူးတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့လည်း အချိန်တွေ အလကားကုန်နေမှာပါပဲ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ်သိထား တဲ့ အသိဉာဏ်က သတိရှိမှ အသုံးကျတာပါ။ ဘယ်လောက် ပဲ သိထားထား၊ သတိမရှိရင်၊ သတိဝင်မလာရင် အဲဒီအသိ က ဘာမှ သုံးလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်သိထားတဲ့အသိတွေ အသုံးဝင်ဖို့အတွက် သတိအမြဲရှိနေရပါမယ်။

သတိအမြဲရှိလာလေ၊ အသိတွေကလည်း ပိုခိုင်မာ လာလေ၊ ပိုလေးနက်လာလေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ အသိရှိ လို့ သတိရှိ၊ သတိမြဲလို့ အသိမြဲလာပြီဆိုရင် အပိုကာမဂုဏ် တွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်သွားပါလိမ့်မယ်။ အသိအား၊ သတိအား

အရမ်းကောင်းသွားပြီ၊ အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားပြီဆိုရင် တော့ အပိုကာမဂုဏ်တွေတွင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အလို ကာမဂုဏ်တွေ၊ လူ့အများစုအနေနဲ့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ် လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကိုပါ လုံးဝ စွန့်လွှတ် နိုင်သွားပါလိမ့်မယ်။

သတိရှိတဲ့သူက ဘယ်ကာမဂုဏ်ပဲတွေ့တွေ့၊ သူ့သိ ထားတဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ အရင်သုံးသပ်ပါတယ်။ သတိသာ အမြဲရှိနေမယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်အာရုံတစ်ခု တွေ့လိုက်တာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သတိက ဉာဏ်ကို ချက်ချင်းလှမ်းခေါ်လိုက် ပါတယ်။ သတိလည်ပတ်နဲ့ ဉာဏ်ဓာတ်ကြီးနဲ့ ဓာတ်လိုက် တာပေါ့နော်။

‘ဒီကာမဂုဏ်က မင်းခံစားရမယ့် ကာမဂုဏ် မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဒီကာမဂုဏ် ခံစားလို့ ဘယ်ဖြစ် ပါမလဲ’

‘ဒီကာမဂုဏ်က မင်းကျန်းမာရေးနဲ့ တည့်မှ မတည့်တာ၊ မခံစားနဲ့လေ’

‘မင်းဒီလောက် တရားတွေ သိနေတာပဲ၊ ဒါတွေ လျော့တော့ပေါ့’

‘မင်းပဲ ဒီလောက်တရားစကားတွေ ပြောနေပြီ’

တော့၊ ဒီလိုလုပ်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား’

အဲဒီလို စသည်အားဖြင့် ဘယ်ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ သတိဝင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဉာဏ်ရဲ့ အကူအညီကို ရပြီး မခံစားသင့်တဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်နိုင်သွားပါတယ်။ တွေ့ကရာ အာရုံတွေအပေါ် မှာ ကိလေသာ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

သံဝေဂဉာဏ် သိပ်ရင့်သန်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကိလေသာ အရမ်းကို ပါးနေတဲ့အတွက် ဘယ်ကာမဂုဏ် အာရုံကိုမှ ခံစားချင်စရာလို့ မထင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဉာဏ် ဓာတ်ကြိုးက ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ကိုယ့်သတိလည်ပတ်က ဝိပဿနာသတိအဆင့်အထိ ရှိနေပြီဆိုရင်တော့ တွေ့သမျှ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်အနေနဲ့ပဲ မြင်တော့တဲ့ အတွက် ခံစားစရာလို့လည်း မထင်၊ ကိလေသာလည်း လုံးဝ မဖြစ်တော့ဘဲ ဘယ်အာရုံနဲ့ဆိုဆုံ စိတ်အေးချမ်းနေတော့မှာ ပါပဲ။

ဒါ့ကြောင့် ‘ကာမဂုဏ်နဲ့ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ အဆုံးအမကို အချိန် အတော်များများ လိုက်နာနိုင်ဖို့ အဆင့်မြင့်မြင့် လိုက်နာနိုင်ဖို့ အပြည့်အဝနီးပါး လိုက်နာနိုင်ဖို့ အပြည့်အဝ လိုက်နာနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်စိတ်မှာ သတိလည်ပတ်လေး မြဲမြဲတပ်

ထားပါ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကြံဆုံလာသမျှ အာရုံတိုင်းမှာလည်း ဉာဏ်ဓာတ်ကြိုးလိုင်းလေး ချထားပါ . . . လို့။

မြင့်သူတွေရဲ့ကြားမှာ နိမ့်မယ်ဆိုရင်၊ နိမ့်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ မြင့်မယ်ဆိုရင်၊ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေမယ်ဆိုရင်၊ ပျော်သူတွေရဲ့ ကြားမှာ မပျော်ဘူးဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ထူး၊ လုပ်ရပ်ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အတွေးအကြံထူး အပြောအဆို ထူး၊ အပြုအမူထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ထူးမှတော့ ဘဝအဆင့်အ တန်း ထူးပါပြီ။ အတွေးအကြံ၊ အပြောအဆိုနဲ့ အပြုအမူထူး မှတော့ ဘဝအခြေအနေ ထူးပါပြီ။ အကြောင်းတရားထူးမှ တော့ အကျိုးတရားထူးပါပြီ။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ထူးမှ တော့ လူထူးပါပြီ။ ‘ထူးမှထူး’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ထူးမှတော့ ထူးပြီပေါ့။

မြင့်သူတွေကြားမှာ နိမ့်ခြင်း၊ နိမ့်သူတွေကြားမှာ မြင့်ခြင်း၊ မနေသူတွေကြားမှာ နေခြင်း၊ ပျော်သူတွေကြားမှာ မပျော်ခြင်း . . . ဆိုတဲ့ ထူးတဲ့အရည်အသွေးလေးမျိုး ထူး ထူးကဲကဲ အထွတ်အထိပ်ရောက် ပြည့်စုံပြီဆိုရင်တော့ ထူးမှ ထူး၊ သိပ်ထူး၊ အရမ်းထူး၊ အလွန်တရာထူး၊ အင်မတန်ထူး၊ အကြီးအကျယ်ထူး၊ ရက်ရက်စက်စက်ထူး၊ ရှယ်ထူး ဆိုတဲ့ ‘ထူးမှထူး’ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး အရမ်းထူး၊ သိပ်ထူး၊ ရှယ်ထူးတဲ့ ထူးမှထူးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်းနဲ့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ‘ထူးမှထူး’ တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထားကြပါ။

အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို . . . ကိုယ်စီကိုယ်င ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါဘုရား။

|၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ(၂၉)ရက်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့၊ ဦးဝင်းသန်းအေး၊ ဒေါက်တာ တင်မာထွန်း၊ မိသားစု၏ မွေရိပ်သာ၌ ဟောကြားအပ်သောတရားတော်ကိုပြုပြင်ဖြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။|

အရှင်သန္တာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

တရားသိမ်းပေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

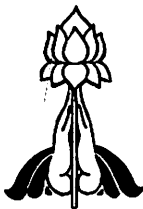
ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြူကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ရွှေပါရမီလက်ကမ်းစာစဉ်

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ၏ ဆန္ဒအရ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်စာ၊ သို့မဟုတ် နှစ်ပုဒ်စာ လက်ကမ်းစာအုပ်ငယ်များကို ကုန်ကျစရိတ် မူရင်းအတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။ ဓမ္မဒါနသက်သက်အတွက်သာ စီစဉ် ပေးခြင်းဖြစ်၍ ပြင်ပ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် လုံးဝ ရောင်းချခွင့် မပြုပါ။ ဓမ္မဒါနပြုလုပ်လိုသူများ ရွှေပါရမီအဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်ရုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့
၆၁၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။
ဖုန်း- ၂၁၀၄၆၂၊ ၂၂၆၅၀၀

သိမ်းပိုက်ဆုပ်ကိုင်သူတွေကြား
စွန့်လွှတ်မျှဝေသူ . . .
မှားမိုက်ဆိုးတေသူတွေကြား
ထိန်းချုပ်စောင့်စည်းသူ . . .
ပေါ့ပျက်ပူမြိုက်သူတွေကြား
ရင့်ကျက်အေးချမ်းသူ . . .
စွဲငြိဖွဲ့နှောင်သူတွေကြား
လွတ်လပ်ထုံးပြေသူဟာ
ထူးမှထူးတဲ့သူပါပဲ ။ ။

